

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Sisè període

Sèrie P - Número 93
22 de gener de 2015

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 47, segona i darrera reunió

Dossier

SUMARI

Proposició de llei

de modificació de la Llei 5/1994, del 4 de juliol, reguladora dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00058/10) p. 3

Proposició de llei

de mesures urgents per a l'habitatge (tram. 202-00018/08) p. 12

Interpel·lació

al Govern sobre les accions per a desplegar la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 300-00259/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre els principals reptes i oportunitats que ofereixen les polítiques de la Unió Europea (tram. 300-00260/10) p. 31

Interpel·lació

al Govern sobre l'amenaça gihadista (tram. 300-00261/10) p. 36

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el seu paper en el projecte BCN World (tram. 302-00237/10) p. 41

Declaració

del Parlament de Catalunya de condemna dels atemptats de París (tram. 401-00024/10) p. 48

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les adjudicacions d'activitat i les retribucions dels directius del sector sanitari (tram. 302-00234/10) p. 49

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre transparència i contractació en el sistema sanitari (tram. 302-00235/10) p. 56

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 302-00239/10) p. 65

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el canvi climàtic (tram. 302-00236/10) p. 71

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre el cas del 4-F (tram. 401-00025/10) p. 78

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acció exterior (tram. 302-00238/10) p. 78

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre la primera víctima mortal per violència masclista a Catalunya el 2015 (tram. 401-00026/10) p. 85

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acord de lliure comerç i inversions entre la Unió Europea i els Estats Units (TTIP) (tram. 302-00240/10) p. 85

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 47.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secre-tària general i els lletrats Xavier Muro i Bas i Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat i d'Agricul-tura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La presidenta

Es reprèn la sessió amb el desè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1994, de 4 de juliol, regu-ladora dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya.

Proposició de llei

de modificació de la Llei 5/1994, del 4 de juliol, reguladora dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvaments de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00058/10)

En primer lloc, i d'acord amb l'article 105.2 del Regla-ment, per presentar aquesta iniciativa legislativa té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Po-pular de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. No volem estelades, vo-lem senyeres. No volem estelades, volem les banderes oficials, la bandera d'Espanya i la senyera. No volem uns serveis públics polititzats, al servei de la causa in-dependentista; volem uns serveis públics no politit-zats, al servei dels ciutadans. Així de senzill podríem resumir la iniciativa legislativa que presentem avui al Parlament de Catalunya.

Entenem que no demanem res d'extraordinari, recla-mem sentit comú i respecte a la pluralitat i diversitat política. En democràcia, hauria de ser del tot inneces-sari que un grup parlamentari, que el Grup Parlamen-tari del Partit Popular de Catalunya reclamés el com-pliment d'aquestes qüestions tan bàsiques. Aquells que parlen tant de llibertat són els primers que no respec-ten la llibertat dels altres que no pensen com ells, són els primers que ens volen imposar la seva causa inde-pendentista, utilitzant el que és de tots, el que paguem entre tots: els serveis públics essencials. Senzillament, per nosaltres és inadmissible, i des del Partit Popular de Catalunya ens rebel·lem, no estem disposats a ac-ceptar aquesta situació. I no ens cansarem de denuncia-r aquesta actitud antidemocràtica, i utilitzarem totes les eines que ens doni la democràcia per lluitar contra aquesta imposició. Ho hem fet en el passat en solitari;

ho fem en el present, a vegades acompanyats d'altres, i ho continuarem fent en el futur, sense defallir.

La iniciativa que avui presentem és la Proposició de llei de modificació de la Llei 5/1994, de 4 de maig, re-guladora dels serveis de prevenció i extinció d'incen-dis i de salvaments de Catalunya. La proposició que ara presentem està formada per quatre articles i dues disposicions finals. I què demanem, en aquesta propo-sició de llei?

Per una banda, establim a la llei –si s'aprova– que els membres dels serveis de prevenció i extinció d'incen-dis i salvaments de Catalunya no poden utilitzar el nom ni la imatge del cos per defensar, a títol indivi-dual o col·lectiu, mitjançant associacions o qualsevol altre tipus de persona jurídica, finalitats de caràcter polític o ideològic. I s'exclou d'aquesta provisió, com no podia ser d'altra manera, el dret dels membres del Cos de Bombers reconegut a l'article 33 d'aquesta llei. Explicat d'una forma més planera, el que pretenem és que no es pugui utilitzar el nom o la imatge del Cos de Bombers per defensar una idea política concreta. I sí, ens referim a expressions com «bombers per la independència», perquè no hi hagi absolutament cap dubte. I ens referim a aquesta expressió perquè no co-neixem altres iniciatives en el Cos de Bombers que s'hagin agrupat per defensar idees polítiques, no les coneixem; en canvi, sí que coneixem Bombers per la Independència. En cap cas –i aquest és un aspecte que cal subratllar– aquesta limitació s'aplica a la represen-tació dels treballadors en la defensa dels seus drets la-borals, d'acord amb la legislació vigent.

En segon lloc, volem establir per llei que en les de-pendències i parcs dels serveis de prevenció i extin-ció d'incendis i de salvaments de Catalunya només hi podran estar presents les banderes oficials, d'acord amb la legislació vigent, de la mateixa forma que són presents les banderes oficials en les comissaries dels Mossos d'Esquadra. La pregunta és òbvia: per què en un lloc es compleix la llei i en l'altre no? I, a més, la segona pregunta que ens fem: per què el Govern ho justifica? No té absolutament cap sentit.

En tercer lloc, es demana especificar en la llei que no es podrà ostentar qualsevol insígnia o distintiu que no si-gui propi de l'uniforme del cos, com poden ser bande-res no oficials o altres que tinguin un contingut polític o ideològic.

I en quart lloc, en conseqüència de tot el proposat, la modificació estableix un règim sancionador en el cas que s'incompleixin aquestes indicacions. I en aquest sentit es tipifiquen faltes lleus o faltes greus, en funció de la infracció que es cometi.

Des del Partit Popular de Catalunya som conscients que algun grup parlamentari o molts d'ells intentaran utilitzar l'argument que el Partit Popular només es preocupa per aspectes ideològics i no fa propos-tes concretes per millorar el servei de bombers. I ja m'avanço a aquest argument que utilitzarà algun dipu-tat, perquè si algun diputat l'utilitza quedarà clara una de les dues coses: o que menteix descaradament –una opció–, o que no té absolutament ni idea del conjunt de propostes que el Partit Popular de Catalunya, per

millorar el Cos de Bombers, ha realitzat permanentment en la Comissió d'Interior i en aquest mateix Ple; la darrera ocasió, el debat que vam tenir amb el conseller en ocasió del debat de la secció pressupostària.

Per tant, amb l'actiu d'haver fet moltes propostes per millorar el Cos de Bombers, per millorar el règim dels bombers, tant professionals com voluntaris, no estem disposats que se'ns imposi la causa independentista utilitzant el que és de tots: els serveis públics i, en aquest cas concret que estem analitzant, el Cos de Bombers de Catalunya.

Mirin, nosaltres hem estat, quan parlem del Cos de Bombers, molt crítics amb la gestió del conseller i del director general. Els hem acusat de ser incapaços de mantenir un diàleg amb els bombers; hem trobat insuficients els mitjans materials i les inversions que han previst en els pressupostos pel Cos de Bombers; hem criticat durament les reduccions que ha patit la campanya forestal d'estiu i que la campanya forestal d'estiu depengui del fet que no s'esgoti, per exemple, el fons de contingència, perquè els avions que es reforcen o els mitjans aeris que es reforcen en la campanya d'estiu, doncs, es puguin contractar.

Però, a més de tot això, que ho hem fet d'una forma constant i permanent i defensant el Cos de Bombers, el que no volem és que s'utilitzin els bombers per defensar la independència; almenys amb els nostres impostos, no. És així de simple i de senzill.

Miri, cada bomber, de forma individual, pot defensar o pensar lliurement el que vulgui, només faltaria, i això no és qüestiona. Però, de la mateixa manera que nosaltres respectem la llibertat ideològica o la llibertat política de qualsevol membre del Cos de Bombers, el que demanem és que no utilitzin el servei públic que paguem amb els impostos de tots per imposar una ideologia. No estem disposats a mantenir aquesta situació.

El marc legal constitucional i legal determina que l'Administració pública serveix amb objectivitat els interessos generals, i aquest principi d'actuació de totes les administracions públiques al nostre país es manifesta, entre altres aspectes, en la necessitat que els empleats públics exerceixin les seves funcions amb imparcialitat. Quan un fa de la seva referència més visible d'un parc de bombers una bandera amb un contingut polític com és la bandera independentista, no està exercint les seves funcions amb imparcialitat, i això cal denunciar-ho.

I per què hem de presentar, el Partit Popular, aquesta proposició, i una de similar que vam presentar respecte al Cos de Bombers? Per la permissivitat, per l'aplaudiment que el Govern permet davant d'aquestes expressions. I perquè no volem deixar a la interpretació d'un govern, que ja nosaltres entenem que amb l'actual legislació no hauria de permetre aquestes expressions..., permetent aquesta situació.

Quina és la responsabilitat del Govern? Que allunya els catalans no independentistes –i, recordem-ho, hi ha més catalans no independentistes que catalans independentistes–, com deia, està allunyant els catalans no independentistes dels serveis públics essencials,

com és el Cos de Bombers. I aquesta és la greu irresponsabilitat del Govern de la Generalitat.

Nosaltres creiem que l'actitud del Govern és una greu irresponsabilitat, i li volem dir un missatge clar, al Govern: prou; ja en tenim prou, d'aquest color. Volem uns bombers de tots els catalans, no volem els bombers dels independentistes. Volem uns mossos de tots els catalans, no volem una policia dels independentistes.

Miri, permetent aquest tipus d'expressions, polititzant i permetent que es polititzin el Cos de Mossos d'Esquadra i el Cos de Bombers, amb aquest comportament demostren que vostès en realitat, quan parlen d'estructures d'estat, volen dir que volen convertir el Cos de Bombers i els Mossos en la policia i en els bombers dels independentistes, i això és absolutament inadmissible. Per tant, a diferència de vostès, mentre vostès volen una policia dels independentistes i volen uns bombers dels independentistes, nosaltres volem uns policies de tots els catalans i uns bombers de tots els catalans. Sembla mentida, és una vergonya que el Partit Popular hagi de pujar aquí a demanar i a exigir respecte a la pluralitat política.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A continuació iniciem el torn d'intervencions dels grups parlamentaris per a la defensa de les esmenes a la totalitat presentades. En primer lloc, per a la defensa de l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor David Companyon.

David Companyon i Costa

Moltes gràcies, presidenta. Miri, diputat Calbó, tenia tan poc a dir-nos que ha hagut de parlar tan a poc a poc per poder exhaurir els deu minuts. Vostès només tenen un monotema; no n'hi ha un altre.

Quan vam veure la seva proposició de llei, doncs, vam pensar: «Bé, a veure, e què anirà?, què ens proposaran? Potser el model gallec, en el qual han proposat tancar els trenta parcs de bombers, reduir-los a set, i privatitzar la seva gestió.» Però no, tampoc anava d'això. És, en realitat, un calc de la proposició de llei que vostès van presentar amb relació al Cos de Mossos d'Esquadra. Per dir-ho d'alguna manera, van fer un *dos por uno*, van dir: «Mira, ja en tenim una; la presents també en la Llei de prevenció i extinció d'incendis.»

I vostè, el seu partit, què ens ve a dir, més enllà ara de la bandera, de les estelades, etcètera? Vostè al que ha vingut avui aquí és a posar en dubte la neutralitat del Cos de Bombers. I això és indigne, diputat. Vostè coneix algun bomber, alguna actuació de bombers en què, quan hagin hagut de fer el salvament –segurament que en molts casos, diputat, posen en risc la seva vida–, li hagin preguntat a algú quina és la seva ideologia per salvar-lo o no salvar-lo, quan posen en risc en molts casos la seva vida? En té algun, diputat? En la seva rèplica, ens en podrà donar algun cas?

Perquè, si no és així, la seva proposta de llei no té cap sentit, cap ni un. Té a veure amb una altra esfera, però no amb relació al Cos de Bombers; que, hi insisteixo –i vostè ho sap–, en molts casos posen en risc la seva pròpia vida.

Clar, vostè ha hagut d'utilitzar la meitat del seu temps per parlar-nos dels problemes dels bombers. És una llàstima que no hagi utilitzat aquesta proposició de llei per intentar modificar-los. Hauria estat molt legítim, amb relació al que vostè, el seu grup pensa: sobre el model d'emergències de Catalunya, que el nostre grup, Iniciativa i Esquerra Unida, entenem que està en un procés de desconstrucció... I no només per l'efecte de les retallades. Hi ha una voluntat per part del departament de canvi de model, d'esborrar un model, però sense aportar-ne un altre. I, naturalment, queda afectat per les retallades; ho vam veure a la compareixença del conjunt de sindicats que va fer-se aquí al Parlament, a la Comissió d'Interior, a proposta del nostre grup: retallades salarials, retallades en drets laborals, manca d'efectius, una greu situació amb relació a tot el material, vestits, les eines que han d'utilitzar els bombers, el manteniment dels parcs... No sé si vostè ha visitat algun parc els últims temps, però hi ha una situació realment penosa en molts d'ells; alguns, cauen a trossos. I quan dic que cauen a trossos és que, a més, són els mateixos bombers els que han de fer les mateixes tasques de manteniment, perquè és on estan totes les hores del dia. O el tancament de les torres de guaita. O un fet que el nostre grup va denunciar en l'última sessió de la Comissió d'Interior, on vam veure els pressupostos: el mes de desembre del 2014 el 80 per cent dels parcs van estar sota mínims amb relació als mínims que marca el mateix departament de mossos que han d'estar en els parcs de bombers; un 80 per cent han estat per sota mínims.

Hi ha un altre greu problema, que és la incapacitat del departament de mantenir un diàleg amb els sindicats i d'actuar per decret, com ho hem vist en el darrer decret d'augment de jornada. Cal recordar que avui es fa aquesta interpellació encara amb una vaga convocada per tots els sindicats de bombers; una vaga que el que assenyalava és la greu situació laboral i de les relacions amb relació al Departament d'Interior. I, a més, tot això s'agreuja amb el fet que aquest any 2014 s'han perdut més de dues-centes places, entre jubilacions, segones activitats i excedències. I no hi ha hagut cap convocatòria per part del Govern de la Generalitat des de l'any 2009. Hi ha un dèficit d'entre cinc-centes i sis-centes places en el Cos de Bombers. Ahir vam sentir, i abans d'ahir, que potser –potser, potser, potser– farien alguna convocatòria, però va ser el conseller incapaç de dir-nos o de quantificar-nos quan seria.

En fi, els sindicats han denunciat..., i el nostre grup, d'Iniciativa i Esquerra Unida, comparteix que en el Cos de Bombers hi ha una situació propera al col·lapse i que aquest Govern no li té la consideració de servei públic essencial. Quan es parla d'estructures d'Estat el Cos de Bombers no té aquesta consideració d'estructura d'Estat, i està francament en un procés de desmantellament, com assenyalava abans, amb relació al model. Ho hem conegut en el recent cas de la privatització de l'aeroport d'Alguaire. Però no.

Miri, el Partit Popular és fill de les seves obsessions. Vostès arreu diuen que només hi ha un monotema. I quan han tingut l'oportunitat, diputat, de venir a aquesta cambra a presentar dos projectes de llei, ens han presentat un projecte de llei amb relació al Cos de Policia i un projecte de llei amb relació al Cos de Bombers per parlar del monotema. Dos cops, diputat –dos cops.

I l'altra obsessió: criminalitzar la protesta social, laboral, de les vagues, la dissidència. En fi, la llei mordassa. Ens han portat vostès una visió de la llei mordassa, i un nou règim disciplinari, que prohibeix als bombers anar de bombers quan protesten per les retallades que pateixen com a bombers, o quan donen suport a causes socials com a bombers. I nosaltres, diputat, n'estem orgullosos, com han fet en el bloc de Salt o en la vaga d'A. J. Ruz, que properament farà els cent dies. Vostès no volen, diputat, que els bombers puguin portar aquesta samarreta. Vostès tenen un veritable problema. Ells estan amb les lluites socials i això és el que vostè vol evitar.

Perquè a vostès, segur, diputat, que encara els dol la imatge d'aquell bomber gallec, que va ser una imatge de la dignitat, que es va negar a col·laborar en el desnonament d'una dona gran. I, per nosaltres, són un honor aquests bombers que lluiten i que lluiten i resisteixen.

I, diputat, vostès tenen un veritable problema amb les llibertats. Són capaços d'anar a París a parlar de la llibertat d'expressió, però ja van dir-ho els dibuixants de *Charlie Hebdo*: «Quins amics ens han sortit darrerament.» O el cas de Cristina Puig, acomiadada amb un acomiadament disciplinari de Televisió Espanyola justament dos mesos després que el cap de premsa del Partit Popular es fes càrrec de Televisió Espanyola. O la imputació de Facu Díaz, blanenc i membre d'Esquerra Unida i Alternativa, per la paròdia de *La Tuerka* de la dissolució del PP pels casos de corrupció.

I vostès naturalment tenen molts –molts, molts– problemes de corrupció, però encara en tenen algun de més gran, i és amb les llibertats. Amb la llibertat d'expressió entre ells, que és el que vostè vol emmordassar amb aquesta proposta de llei. Tenen moltíssims problemes amb la llibertat, per exemple, la llibertat del dret a decidir.

Acabo, presidenta. El periodista David Bassa, en un article recent al diari *Ara*, deia: «Resulta ofensiu observar com les institucions de l'Estat espanyol s'estripen les vestidures a favor de la llibertat d'expressió a França mentre, de forma sincronitzada i sistemàtica, la persegueixen a casa seva.» Aquesta és la conclusió que el nostre creu amb relació a la seva proposta de llei, i, per tant, votarem a favor de l'esmena a la totalitat que hem presentat.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Sí, gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats, bé, avui discutim aquesta Proposició de Llei de modificació de la Llei de prevenció dels serveis i de prevenció d'incendis i salvaments de Catalunya. Una llei que bé voldríem nosaltres modificar-la també, perquè el Cos de Bombers té moltes mancances; mancances que estan emmarcades dintre d'un context de crisi econòmica, i això ho entenem, però això no vol dir que obviem el que realment li està passant a aquest cos i com no estan desenvolupades coses que tampoc és que vagin tan lligades a les qüestions pressupostàries. Però aquest hauria de ser el debat: què passa amb els 4x4, què passa amb el tancament de parcs de bombers voluntaris... Coses que hauríem, tots plegats, de treballar i estar discutint –i això aquest diputat ho ha dit moltes vegades des d'aquest faristol– perquè aquests serveis són essencials per a la ciutadania.

I per això ens estranya tant que avui vingui el Partit Popular a treure un tema, el seu monotema, justament aquells monotemes d'aquells que sempre estan dient que aquest país, aquest Govern i el seu Parlament estan sempre parlant de la mateixa cosa. És a dir, qui treu constantment a debat qüestions identitàries, qüestions de pura i simple democràcia, és a dir, l'opinió d'una majoria, l'opinió d'una minoria, són vostès. No estem parlant de què passa amb aquests parcs de bombers voluntaris o què passa amb aquests 4x4 que ja no hi són, i s'ha d'anar a fer serveis amb una Kangoo, amb tracció només de dues rodes, en camins que estan enfangats.

Per tant, senyor diputat, senyor Calbó, per què no parlem d'aquestes coses? Nosaltres, encantats. I el Govern segur que també n'està encantat, de parlar d'aquestes coses. Però no, parlem de la llibertat d'expressió, purament i simplement. Llibertat d'expressió que, a més a més, està absolutament manipulada per vostès quan diuen que en els parcs de bombers onegen les estelades.

Si vostè ha vist un pal oficial on hi hagi una bandera, una senyera catalana, les quatre barres, la bandera europea i una estelada al costat, m'ho diu, però jo sempre he vist la bandera espanyola, la catalana i l'europea. També he vist estelades, per exemple, a la reixa que delimita un espai; a la carretera, per exemple, amb l'accés als terrenys on hi ha un parc de bombers.

Com també he vist unes pancartes molt grans que diuen «Prou retallades». I com ha patit aquest diputat, per exemple, al fer un acte electoral, bombers, amb el casc o amb la seva jaqueta, dient-me, a mi, que sóc un còmplice de les retallades. I això..., m'he de sentir indignat amb això? No. El que faig és escoltar el clam d'un col·lectiu que no està d'acord amb una presa de decisions, em sembla fantàstic. No, no hi veig el problema. Quin problema hi ha?

Això, que és una qüestió absolutament artificial, li fa dir coses absolutament aberrants, almenys en la meua opinió. I crec que seria molt compartida, aquesta opinió. Com bé ha dit el diputat Companyon, qualsevol dels herois al servei públic en el Cos de Bombers no li ha demanat mai a ningú si era o no era afí a la seva ideologia personal. És que és molt fort el que diu,

eh? –és molt fort. Ni cap mosso d'esquadra. Ningú li ha demanat mai si el que està fent per a vostè ho pot fer perquè sigui o no coincident amb la seva ideologia.

Els bombers són grans professionals que estan al servei dels seus ciutadans sigui quina sigui la ideologia del ciutadà. Posen en risc la seva vida, com no pot ser d'una altra manera, perquè sinó que no es facin bombers, per salvar persones i béns, no per salvar ideologies.

Que, a més a més, un col·lectiu s'ajunti i digui: «Doncs, mira, som una gent que som bombers professionals, que tenim altres inquietuds, i pensem que en la nostra lliure voluntat, i amb el nostre dret, podem parlar en hores no de feina de com voldríem una estructura d'estat com és per nosaltres el Cos de Bombers. Com hauria de ser.» Perquè vostè ha citat Bombers per la Independència..., Bombers per la Independència no ha utilitzat mai la marca Bombers de la Generalitat, primer, perquè no ho són, perquè hi ha bombers de la Generalitat i hi ha bombers d'altres cossos: Barcelona... Per tant, la seva exposició de motius no quadra gens amb el que ens proposa.

Sap què em recorda, a mi, això? El mateix que estan fent amb el jutge Santiago Vidal. No estan reprovant-lo perquè sigui un mal jutge, sinó perquè es veu que aquest bon home, en hores no de feina, és a dir, com les que vostè quan no és a la feina pot fer altres coses, doncs, intenta treballar per una causa en la qual creu. Doncs, això és el mateix que estan fent vostès amb aquesta denúncia: gent que en les seves hores no de feina, doncs, mira, pensen i s'ajunten, i debaten i pensen que es podrien fer altres coses amb el Cos de Bombers per donar servei al país. I és això, únicament i exclusivament.

Per nosaltres, no és una proposta de rebut, la rebutjarem, com no pot ser d'una altra manera. I el que farem... –i en això els convidem a vostès, també, i a tota la cambra–, a seguir parlant i pensant quin model de servei de prevenció i extinció d'incendis i salvament volem per als nostres ciutadans. Aquesta és la feina, i això és el que esperen de nosaltres els ciutadans i, sobretot, els professionals.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Des de l'escó estant, perquè com que és l'etern retorn al bucle melancòlic i *al rayo que no cesa*, doncs, no pensarem en l'elefant en què ens vol fer pensar el Partit Popular. Com s'ha dit, i afirmant tot allò que han dit el Dionís i en David Companyon, no hi ha una sola coma referent a l'extinció d'incendis o al salvament o a la tasca impagable de tots els bombers de Catalunya, un cos que prou retallat està. I com que es tracta d'apagar incendis políticament provocats, despullar cortines de fum i alertar

de les falses alarmes que ens fan perdre el temps, no perdrem gaire el temps per insistir en el retorn de la llei que hem demanat.

No volem censura, i per això reivindicuem fa segles la llibertat d'associació. I, per tant, demanem el retorn a les catacumbes d'aquesta proposició. No volem mordasses ni cadenes perpètuas, i per això demanem el retorn al passat d'aquesta proposta. No volem cadenats, volem claus i llibertats i respectes. I, per tant, demanem el retorn al túnel del temps d'aquesta proposta. I no volem obsessions neuròtiques i demanem el mínim respecte als drets civils i polítics, siguin estelades o siguin pancartes contra les retallades, amb el doble raser i el cinismes sencers i les hipocresies complertes a les que ens té acostumats el Partit Popular.

Ens remetem, per tant, exactament al mateix argumentari emprat en idèntica moció respecte als Mossos per la Independència i desmentint l'absoluta falsedat perquè no hi ha una sola actuació que afecti el servei públic, ni un sol euro públic que costi als ciutadans l'expressió de determinades posicions polítiques.

Em sumaria molt més que òbviament..., en un dia com avui potser del que caldria parlar és de per què no es poden fer salvaments nocturns al Ripollès per absència, no?, de cotxes equipats, que han costat la vida a dues persones.

En tot cas, els recordem que no se li poden posar portes al mar, que aturar la primavera és un absurd i que no es pot fer que plogui cap amunt. Per tant, per dignitat, per respecte i, sobretot, per estima absoluta a un cos referencial com els bombers, mantenim el retorn de la llei per desobeir l'absurd.

I, finalment, sí que una darrera reflexió: poden comptar amb nosaltres per millorar les condicions materials, socials i laborals de la tasca del servei públic que despleguen els bombers cada dia. Estarem al seu costat, si cal. Però ens trobaran enfront si el que volen és fer-los la vida impossible.

I, canviant de paradigma, els recordarem una pintada que hi ha al parc de bombers de Vallecas, a la torre, on mai cap poder, que el poder sempre és covard, ha sigut capaç de pujar i tapar-la. I a Vallecas, al Parc de Bombers de Vallecas, hi ha una pintada enorme que posa: «Si el poble no té justícia, que el Govern no tinguí pau.»

Gràcies, presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, jo em dirigiré, en primer lloc, directament al senyor Calbó, perquè de vegades em sorprèn fins i tot no només la velocitat en les seves intervencions quan li resten o li manquen arguments, com és en aquest cas, evidentment, sinó pel

fet que segurament els bombers –i estic d'acord amb la majoria de portaveus parlamentaris– tenen necessitats, tenen necessitats de majors millores materials, que a més a més les expressen a través dels sindicats en moltes ocasions, i fins i tot ens les expressen quan vénen en comissió aquí al Parlament.

Més enllà d'això, jo el que li vull dir és que utilitzar els bombers per fer política, que és el que vostè ha fet amb aquesta intervenció, política, a més a més, no d'excessiva qualitat, és un mal favor als bombers, és un mal favor a la ciutadania i a més a més és un mal favor al Parlament de Catalunya. I fins i tot posa en dubte en determinats moments la feina que desenvolupem en aquest plenari. És a dir, si vol parlar d'un nou model de bombers, si vol parlar d'un nou model de bombers voluntaris, si vol parlar de les necessitats que s'han de cobrir, si vol parlar del règim dels bombers, si vol parlar de tot això, faci-ho, però no utilitzi les banderes, no utilitzi la llibertat d'expressió i no utilitzi la vulneració de drets fonamentals en l'àmbit de la democràcia per fer-ho. Li demano exactament això, només això, que és molt senzill i a vegades ens ho fem molt difícil. I li demano que prengui en consideració el que li oferim.

Per altra banda, també s'ha de fixar que darrerament posa molt d'acord a pràcticament tot l'arc parlamentari en contra de les seves propostes. També mereixeria certa reflexió. Si vostè el que vol és que els bombers millorin, també cal que es plantegi com és que la majoria dels grups parlamentaris no saludem de forma prou positiva les seves intervencions. I, certament, rellegida l'articulació jurídica de la seva intervenció d'avui, amb la que va fer respecte als Mossos d'Esquadra és pràcticament el mateix, el mateix absolutament. I, per tant, segurament també seria lògic que els arguments que li donem aquí siguin els mateixos, però aquesta vegada potser amb més contundència, perquè la intervenció ha estat, per la seva banda, també menys fonamentada. Sigui autocrític, com ho hem de ser tots des de la nostra perspectiva. Aquesta, clarament, és una modificació de la llei bàsicament per parlar sempre del mateix.

I, curiosament, són vostès els que fan d'aquest discurs la prioritat del que es desenvolupa, o de la tasca que desenvolupem, en el Parlament de Catalunya. Són vostès, que insisteixen de forma permanent en el plantejament i en les qüestions que tenen a veure amb el sobiranisme, amb les banderes, amb la identitat, quan aquest és un element absolutament indiscutible, de la mateixa manera que vostès defensen la seva identitat, perquè també en tenen i també la defensen. I han de ser respectuosos amb totes les identitats. I ja li han comentat... Sí, sí, jo ho sóc molt, de respectuós. Sí, senyor diputat, sí. Molt. El que demano és que siguin recíprocament respectuosos amb les altres identitats, que cadascú se sent com se sent i cadascú ha de poder exercir la llibertat d'expressió, la llibertat d'associació i la llibertat de manifestació en l'àmbit de la democràcia. Si això és una evidència! El que potser no és de rebut és avui haver de discutir d'això, precisament.

Jo estic d'acord que hi ha mancances en el servei de bombers, que no són imputables en cap cas al darrer Govern, però que en la mesura del possible es millo-

ren. L'altre dia en la comissió es parlava de casos molt concrets, d'uns determinats bombers que han passat a la categoria de primera. Això s'ha millorat. Hi haurà possiblement convocatòria de nous bombers, perquè els bombers, en la piràmide poblacional, evidentment, són un cos que té més facilitat i més tendència a envellir, perquè és un cos molt més antic que d'altres. Per tant, totes aquestes qüestions em semblen interessants. Que necessiten, els bombers, més material és evident. I el Govern ho ha prioritzat, entenent la prioritització en el context en què estem. I nosaltres, quan fem política, hem de fer el que és possible, bàsicament. I, des d'aquesta perspectiva, ho fem.

Jo el convido a fer plantejaments més positius pensant en els bombers. No pensant en les conseqüències polítiques d'unes determinades manifestacions, no pensant només en els que ens voten i no pensant només en la gent que en una època preelectoral li pot semblar més o menys bo aquest tipus d'intervencions.

El compromís del conseller l'altre dia a la comissió em sembla clar i diàfan. Hi haurà millores; d'acord amb les disponibilitats pressupostàries, òbviament. Això és segurament una cotilla que no ens agrada, des d'aquesta perspectiva, però aquesta és la realitat, i la política és fer el possible amb els mitjans que tenim.

I jo li asseguro que aquestes modificacions de llei no tenen fonament, que no tenen necessitat, perquè les lleis s'han de canviar quan hi ha necessitat de canviar-les. Les lleis que funcionen no cal canviar-les. Si no es dona la necessitat d'aquest canvi, no entenc com ha tingut, d'alguna manera, l'atreviment de presentar aquesta modificació, sincerament. Sap que en moltes ocasions, des de la discrepància, podem arribar fins i tot a acords en moltes qüestions, perquè són necessàries, i en el Departament d'Interior especialment. Perquè ens dirigim als bombers, però ens dirigim directament, ja s'ha dit, a la ciutadania, i entenem que des d'aquesta perspectiva no s'utilitza la modificació d'una llei per a qüestions que res tenen a veure amb la satisfacció de les seves necessitats. La política l'hem de fer des d'una altra perspectiva, i, sobretot, els apriorismes ideològics, deixar-los de banda. Perquè parlem d'incendis, parlem d'ajudes, parlem, des de la nostra perspectiva, de qüestions que tenen a veure amb les emergències i que són greus. I, per tant, des del plantejament de fer política en aquest àmbit no ens hi trobarà. No volem fer-ne, en aquest àmbit, no tenim ganes de fer-ne, i el que fem avui, tristament, és dir que presentem esmena a la totalitat i que a més a més votarem a favor de les esmenes a la totalitat presentades pels altres grups.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a un torn en contra del Partit Popular té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Sí, senyor Guinó, fem d'acord els independentistes i xoquem. No pensem el mateix.

És clar, no defensem, nosaltres, la independència. Estem en contra de la independència. Vostès estan a favor de la independència i es fiquen d'acord ràpidament.

Una cosa que li diré..., el que ja vaig dir al conseller en el debat dels pressupostos: ni el Govern ni la majoria parlamentària ens diran del que podem i del que no podem parlar. No funciona així, la democràcia. No funciona així –no funciona així. Per tant, parlarem del que nosaltres considerem que hem de parlar.

S'ha complert el guió, senyor Companyon. La tesi, no. Perquè la tesi és dir: «Escolti, vostès només parlen d'això i no parlen dels problemes reals dels bombers.» Fals, mentida, mentida com una catedral. És que és una mentida com una catedral! Vostè està a la Comissió d'Interior, sap el que proposem; vostè està en aquest Ple i sap el que proposem en matèria de bombers. Per tant, mentida.

I, escolti, tant a Convergència i Unió com a Esquerra Republicana de Catalunya: per vindre aquí i dir que no parlem dels problemes reals dels bombers s'ha de tindre molta cara. I per demanar-nos que parlem, nosaltres, d'aquesta qüestió s'ha de tindre una cara com una catedral. I li explicaré per què: perquè, sistemàticament, en totes les propostes de millora del Cos de Bombers vostès hi han votat en contra i no han permès que prosperessin. I, per tant, per votar en contra de les millores del Cos de Bombers i després vindre aquí a donar lliçons s'ha de tindre molta cara..., per fer això, i s'ha de ser cínic, per fer això. Perquè vostès sistemàticament hi voten en contra, no permeten millorar el Cos de Bombers! Sistemàticament! I si no passegin per la Comissió d'Interior i veuran com els seus companys hi voten en contra, que és el que fan. Per tant, cap lliçó. De vostès, cap lliçó. I de Convergència i Unió, tampoc.

Li ficaré un exemple claríssim: memòria del Departament d'Interior. Es diu específicament: «Convocarem 318 places de mossos d'esquadra.» Memòria!, els papers que ens ha donat el Govern. El conseller a la comissió diu que no sap si això es convocarà –diu que no sap si això es convocarà. I ve a la comissió amb uns pressupostos per aprovar, 2015, que són molt importants, i el discurs és que no sap si les convocarà, si hi haurà o no una convocatòria de bombers. Quina previsió és aquesta? Això sí, l'endemà surt pel 3/24 donant el missatge que «sí, farem l'esforç de convocar». D'això, se'n diu «manipulació». Vostè, en comissió, no sabia si convocaria una, zero o 318 places de... Hi estàvem tots presents i està gravat, conseller. Per tant, al vídeo... Vostè no hi era –vostè no hi era; hi estàvem jo i el conseller. (*Remor de veus.*) Per tant, el vídeo... No, home!, vostè no hi era, no m'expliqui vostè el que vostè no ha vist. Per tant, jo hi era; vostè no. Per tant, vagi al vídeo i ho veurà: no es va poder comprometre a convocar ni una sola plaça de bombers ni una sola plaça de mossos d'esquadra, quan en els papers es deia que se'n convocarien 318. Això és treballar en la millora del Cos de Bombers i dels Mossos d'Esquadra? Ha! No s'ho creu! Ha! Perquè és impresentable que en uns pressupostos un govern no pugui concretar quina serà l'oferta pública de mossos d'esquadra i de bombers. I no m'enfado, però és que, escolti, lliçons

de vostès quan acaben de fer això, cap ni una. Dic el mateix a Esquerra. Nosaltres parlem dels problemes dels bombers, i ells hi voten en contra. Nosaltres parlem dels problemes dels bombers, i vostès no adopten cap compromís. Aquesta és la realitat. I vindre aquí ara a donar-nos lliçons, ni de broma –ni de broma.

Una reflexió, també, senyor Companyon: sap com fan vostès els seus textos, proposicions de llei? Són els que tenia fets el tripartit que no va poder aprovar, i ens els porten com a nous. El senyor Bosch diu: «És clar.» Home!, «i què?» Que les polítiques van fracassar, que van ser un nyap, que tenien els bombers que es queixaven constantment de la seva gestió! O no se'n van adonar, que vostès van fracassar en les polítiques de seguretat de bombers? Són els únics que no se'n van adonar? Són els únics que no se'n van adonar. Doncs escolti: aquelles receptes fracassades vénen ara..., quan estaven al Govern, i diuen: «Escolti, aquesta és la gran proposició de llei.» El que van escriure fa set anys, o sis anys. Per tant, escolti, vostè, lliçons a mi de proposicions de llei? Tampoc. Cap ni una.

Per tant, què reclamem, nosaltres? I ho tornarem a dir tants cops com faci falta, perquè, sap quina és, la indignitat? No garantir la pluralitat política. Aquesta és la gran indignitat. I a vostès això tant els fa. A nosaltres no. Ho continuarem denunciant, i som perseverants.

I ho tornem a dir: per què allunyen els ciutadans dels seus bombers? Per què polititzen el Cos de Bombers? Per què permeten que els bombers es posin al servei de la causa independentista? Vostès, amb el seu comportament, demostren que volen convertir els Mossos en la policia dels independentistes, i el Cos de Bombers, en els bombers dels independentistes. I des del Partit Popular, conseller, volem que els Mossos siguin la policia de tots els catalans i el Cos de Bombers..., siguin els bombers de tots els catalans. Aquesta és la gran diferència, senyor Guinó, entre vostès, els independentistes, que s'ajunten, i el Partit Popular.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, consellers, en primer lloc, evidentment, des del Grup Socialista, un reconeixement a la tasca dels bombers, voluntaris, professionals, sobretot per les condicions i les dificultats que han viscut els darrers anys..., i que, per tant, es juguen la seguretat en cada actuació que fan.

Diputat Calbó, nosaltres no donarem suport a la seva proposta. Per tant, donarem suport a les esmenes a la totalitat. I deixi'm que li digui, de totes maneres..., primer de tot, defensar que pugui vostè presentar aquesta proposta en aquests termes, perquè sí que és veritat que vostè és un bon diputat, presenta moltes propostes, i per tant sí que és cert que les propostes que ha

presentat per millorar les deficiències que existeixen al Cos de Bombers, voluntaris, de bombers professionals, i els grans problemes que tenim per donar un servei de qualitat són rebutjades sistemàticament. Per tant, és cert. Ara, no és menys cert que avui desaprofita una oportunitat. Nosaltres discrepam absolutament en el model de desplegament del servei públic de bombers que té vostè. Però creiem, en tot cas, que és important poder parlar de vejam com enfocariem algunes coses: si hem d'externalitzar alguns serveis de bombers, si no els hem d'externalitzar... Nosaltres creiem que no. Per tant, com apliquem les conclusions de l'incendi d'Horta de Sant Joan, que encara no s'ha fet; com millorem els materials tècnics i els recursos que necessiten els bombers per treballar; què passa amb les places que no es convoquen, amb la reposició..., coses que no es fan. I, per tant, sí que és cert que avui és una oportunitat perduda, perquè vostè es centra en la bandera. I, per tant, deixant de banda que vostè pugui fer propostes en comissió molt aprofitables i que són de molta qualitat, i que els sindicats, els treballadors, els professionals, les reivindiquen, no és menys cert –no és menys cert– que els sindicats, els treballadors, els ciutadans, no ens demanen que fem avui aquí un debat sobre les banderes.

Al mateix temps, si vostè hagués entrat una proposta més elaborada, més tècnica, de revisió de model, de revisió de pressupostos, de revisió d'externalitzacions, veure què passa als aeroports d'Alguairó i de la Seu, veure com apliquem les conclusions de l'incendi d'Horta de Sant Joan, veure com no coartem la llibertat d'expressió dels treballadors públics..., perquè, a vegades, també, el que vostès entenen per poder-se expressar en un sentit o un altre no és el mateix que entenem nosaltres. Per tant, aquí sí que hauríem entrat a valorar molt positivament la seva proposta.

I dintre d'aquesta proposta, també creiem que tenim un problema, i és que quan entrem a la casa de tots, en un lloc on tenim serveis públics, com és aquesta casa, com és un parc de bombers, cal garantir en la mesura del possible la neutralitat. Cal garantir-la. Ara, no en fem el tema. El problema dels Mossos, el problema dels bombers, avui dia no són les banderes; en són molts d'altres. I el problema de l'extinció d'incendis per als ciutadans, i també el problema de l'extinció d'incendis per als bombers, no són les banderes, n'és un altre.

Dit això, conseller, sí que li demanem que cal neutralitat, i cal que quan una persona entra en un equipament públic, no entri, no doni la sensació que pugui entrar en un lloc on hi ha una determinada ideologia. Ara, no fem una proposició de llei –no fem una proposició de llei– per incloure la normativa de banderes oficials a la proposició de llei. Escolta, la normativa ja hi és, i segurament potser també moltes vegades ens la podríem estalviar. Per tant, dic, home, nosaltres creiem que és una oportunitat perduda, valorem molt la seva feina, és un bon diputat amb bones propostes, però precisament per això, per ser un diputat amb bones propostes, aquesta proposició de llei desmereix –desmereix– el que nosaltres creiem que hauria de ser el que hauríem d'estar discutint avui aquí.

Vostè parla amb sindicats, nosaltres també hi parlem. Vostè parla amb bombers, també hi parlem. S'estan tancant parcs de bombers voluntaris. La conselleria tenia uns compromisos de seure a la taula de treball amb bombers voluntaris per veure com definíem el model, per veure com resolíem alguns dels aspectes que no acaben de funcionar, que fa dies que els arrosseguem, i no s'ha fet. Per tant, instem que el Govern, que el conseller solucioni les deficiències materials, les deficiències de recursos econòmics, i, per tant, que es pugui donar, en definitiva, un bon servei. Vindrà la campanya d'extinció d'incendis i tindrem molts problemes.

I conseller, també li ho demanem: vostè ha millorat en formes, però ens calen fets. I creiem que és molt important que hi hagin els recursos, que les assignatures pendents que fa mesos i mesos que estem arrossegant..., cal posar fil a l'agulla. I sí que és cert que no cal una proposició de llei perquè es garanteixi una neutralitat –neutralitat. Vostè crec que és una persona de seny i que entendria perfectament que cal que els serveis públics donin, evidentment, neutralitat, que tothom que pugui entrar per la porta d'una comissaria de mossos o d'un parc de bombers s'ha de sentir com a casa, s'ha de sentir que és la casa de tots, i, per tant, cal intentar, en la mesura dels possibles, respectant la llibertat d'expressió, garantir una neutralitat política, evidentment, de cara al ciutadà.

Reiterar, una vegada més, que votarem a favor de les esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies, diputades, diputats, conseller i presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, conselleres, senyores i senyors diputats..., bé, s'ha vist en aquest debat, avui estem davant d'una proposició de llei que entra dins del que podríem dir-ne «un debat estèril», i que hauria de ser absolutament innecessari. Malauradament, no ho és del tot –no ho és del tot. Avui debatem aquesta proposició de llei, que ho fa amb un estil molt concret, però el que ve a demanar és que a Catalunya els serveis públics, els servidors públics, facin les seves funcions amb absoluta neutralitat política. I això malauradament no sempre és així. No vol dir que sigui un problema majoritari dins d'un cos concret, que és el que es presenta, com el dels bombers, tampoc ho és dins del Cos de Mossos d'Esquadra, afortunadament, però sí que és veritat que aquest no és un debat menor.

I no és un debat menor, precisament, perquè des del mateix Govern s'han donat reiterades mostres que s'està lluny de ser un govern de tots. Ha volgut ser, potser, el Govern dels millors, però el que no han estat mai, des que van arribar el senyor Mas a la presidència de la Generalitat, és, precisament, el Govern de tots. I, per tant, aquest, a hores d'ara a Catalunya

malauradament també no és un debat menor. Hi ha qüestions que tenen a veure amb l'ús de símbols, que potser estan prou regulades, segur, estem ben segurs que la llei permet prendre tot tipus de mesures perquè es compleixi la legalitat vigent amb relació, precisament, a l'ús dels símbols, dels símbols que ens apleguen a tots. Aquests són els símbols que tots hem de defensar, en aquest cas, per tant, els símbols que estan dins del nostre ordenament democràtic, dins de les nostres lleis democràtiques. I això els poders públics, també aquest Parlament, però sobretot els que tenen la responsabilitat directa del Govern, han de vetllar perquè sigui així quotidianament, cada dia.

Però, ho repeteixo, malauradament, i no és en l'imaginari col·lectiu, perquè és més enllà, és amb els fets concrets –amb els fets concrets– és el mateix Govern qui sovint no té aquesta neutralitat. I, per tant, senyor conseller, li demanem que sigui curós en aquest sentit i que vetlli precisament perquè els funcionaris, també els bombers, que depenen del seu departament, amb l'exercici de llurs funcions siguin escrupolosos en el manteniment de la neutralitat política.

És un debat estèril però és un debat que està al carrer. És un debat estèril perquè avui quedarà en un no-res, però és veritat que a la gent se li ha d'explicar que el que està passant, amb aquest debat de fons, que al final és del que estem parlant, amb aquesta defensa que s'està fent per part de determinats grups, també d'aquesta cambra. Alguns que, bé, ho porten potser en l'ADN polític, d'altres que són conversos recents, i d'altres que senzillament estan abdicant dels seus principis, d'uns principis que no entenem com poden defensar un posicionament que, des del nostre punt de vista, és un posicionament totalment desfasat, un posicionament que no correspon al segle XXI, doncs bé, ens trobem amb el fet que aquest debat està damunt la taula, i està damunt la taula permanentment.

Perquè, hem de recordar-ho, tenim un president de la Generalitat que..., res, no fa res treu pit, ahir mateix treia pit que està investigat per la possible comissió de fins a quatre delictes –fins a quatre delictes– en l'exercici de les seves funcions. Per tant, si el mateix president de la Generalitat treu pit, sembla que no complir per part dels servidors públics amb les seves obligacions, amb la seva neutralitat política en aquest cas, que és el fet al qual se li vol posar al focus d'atenció per part del Partit Popular, doncs, entra dins d'allò plausible, entra dins d'allò possible. I això passa per una voluntat concreta d'un govern i per una voluntat concreta, també, de determinats socis, socis en primera persona, en segona persona i en tercera persona, que han tingut al llarg d'aquestes dues darreres legislatures en el si d'aquesta cambra i en el si de la política catalana.

Per tant, nosaltres volem reiterar que aquest és un debat estèril. Malauradament avui hauríem d'haver estat parlant, precisament, del model de prevenció d'incendis, però no és un debat menor –no és un debat menor–, i és un debat que en certa forma ve provocat, precisament, pel posicionament reiterat del mateix Govern de la Generalitat i dels responsables polítics, que aquests símbols siguin respectats en tot cas, i que no es faci, doncs, un ús abusiu de símbols que no ens

representen a tots i que representen, en tot cas, a una minoria dels catalans.

Per tant, nosaltres no donarem suport a les esmenes a la totalitat i ens abstindrem en aquesta votació.

Moltes gràcies, senyora presidenta, consellers, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa. Dionís Guiteras i Rubio demana per parlar.)
Senyor Guiteras...

Dionís Guiteras i Rubio

Sí; gràcies, presidenta. Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Dionís Guiteras i Rubio

Sí; gràcies. Senyor Calbó, no li diré que retiri la seva descripció de la persona d'aquest diputat com un cínic, bàsicament perquè «me la repamplina» bastant (*rialles*), però sí que li demano una cosa que sí que em sembla molt més seriosa, senyor diputat. Vostè ha dit aquí, en seu parlamentària, i ho ha defensat fins a la sacietat, que els bombers d'aquest país fan..., tenen una visió ideològica que els impedeix ser objectius a l'hora de prestar el seu servei. I això és molt greu, això sí que es mereix una reprovació i que tingui la valentia de retirar-ho, perquè és molt greu.

Gràcies.

(David Companyon i Costa demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Companyon...

David Companyon i Costa

Sí, gràcies, presidenta.

La presidenta

Senyor Companyon, per al·lusions?

David Companyon i Costa

Ai, perdó...

La presidenta

Trenta segons.

David Companyon i Costa

Per al·lusions. Gràcies, senyora presidenta. Senyor Calbó, vostè ens ha vingut a donar lliçons a tots, però

no n'accepta de ningú. Jo li diré que estic disposat a aprendre de vostè, però li diré una cosa: vostè i el seu grup mai ens podran donar cap lliçó de llibertat (*veus de fons*) –mai– com avui hem vist en la seva proposició de llei, i com molt bé li ha replicat el diputat Guiteras.

En la defensa de la llibertat, malauradament, a vostès no els trobem mai.

(Veus de fons. Pere Calbó i Roca demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Calbó...

Pere Calbó i Roca

Presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Pere Calbó i Roca

Mirin, jo sóc un humil diputat. No pretenc donar lliçons a ningú, però hem de descriure dos fets: un, quan constantment el Partit Popular fa propostes per millorar el Cos de Bombers, en el Ple i en la Comissió d'Interior, i Esquerra i Convergència les voten en contra sistemàticament; proposta que fa el Partit Popular, «no» d'Esquerra, «no» de CIU –proposta que fa el Partit Popular, «no» d'Esquerra, «no» de CIU. Vostès com ho defineixen, això? I després vindrà aquí a donar lliçons que no fem propostes. Per tant, nosaltres hem definit una actitud.

I segon, i acabo molt ràpidament. Escolti, el seu concepte de llibertat, com el cordó sanitari, com el Pacte del Tinell, nosaltres no el compartim, perquè no és llibertat, perquè vostès només apliquen la llibertat si ens dobleguem a què pensem amb vostès, i com que nosaltres no pensem amb vostès, no ens pensem doblegar a aquesta actitud absolutament excloent i antidemocràtica que vostès, quan han governat, han mantingut.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Passem a la votació conjunta de totes les esmenes a la totalitat presentades.

Comença la votació.

(Pausa.)

Atès que les esmenes a la totalitat, de retorn de la proposició de llei, han estat aprovades per 98 vots a favor, 12 en contra i 7 abstencions, de conformitat amb el reglament del Parlament, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Abans de passar al següent punt de l'ordre del dia, comunicar-los que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, un cop ha informat la resta de grups parlamentaris

ris, ha proposat una alteració de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària. L'alteració és la següent: que el debat del punt 22, relatiu a la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el seu paper en el projecte Barcelona World, es pugui substanciar després del punt 17, és a dir, la primera moció d'aquest dematí, cap al migdia.

S'aprova aquesta modificació? (*Pausa.*) D'acord. Doncs, queda modificat... (*Veus de fons.*) No? (*Pausa.*) M'informen que s'ha informat a tots, d'acord? (*Pausa.*) Molt bé.

Proposició de llei

de mesures urgents per a l'habitatge
(tram. 202-00018/08)

Doncs, passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de mesures urgents per a l'habitatge. D'acord amb l'article 105.2, presenten aquesta iniciativa els representants de la comissió promotora de la proposició de llei, per un temps màxim de quinze minuts. Aquests quinze minuts es distribuïran entre dos dels representants.

En primer lloc, té la paraula el senyor Chakir el Homrani.

El representant de la comissió promotora Chakir el Homrani

Bon dia a tots i a totes. Bon dia a la presidència de la Mesa i als seus membres, i a tots vostès. Disculpin-me, anem una miqueta ràpids, i suposo que és normal estar una miqueta nerviós.

En primer lloc i abans de tot, vull donar les gràcies a les més de 54.000 persones que van donar suport a aquesta iniciativa legislativa popular, i especialment a tots els companys i companyes que van exercir de fedataris i van treballar molt durament per aconseguir les propostes de suport. Ells són els veritables protagonistes d'avui, del que van fer fa set anys. Set anys –set anys. Vostès ho entenen? I els faig aquesta pregunta perquè jo no ho entenc. Hi ha algun tipus d'explicació raonada i raonable perquè hagi trigat set anys? Crec que aquest tema s'ha d'afrontar en aquesta intervenció. I, si no els importa, la primera part de la intervenció la dedicaré a aquesta realitat, a aquests set anys que han passat des que vam presentar les signatures.

Començaré amb una anècdota que crec que és molt representativa de l'evolució del temps: de les set persones que formàvem part de la comissió promotora d'aquesta ILP, hi han dos companys que han marxat a treballar fora, un a Mèxic i un altre company a Suïssa; dels altres, molts ja són pares i mares de família, i en aquell moment estàvem en una entitat juvenil. Fa set anys, senyors –set anys. Són conscients del que pot pensar el ciutadà o ciutadana que va signar aquesta ILP, que ara, després de set anys, es porti a debat? Són conscients del que pot pensar la gent que s'ho va «currar», que va estar treballant per aconseguir aquestes signatures, que després de set anys es porti a debat?

Són set anys en els quals, si m'ho permeten, ens han manllevat un dret. I utilitzo aquesta paraula, aquest

terme, d'una forma molt conscient, i l'utilitzo segons la segona acceptió del *Diccionari de la llengua catalana* de l'Institut d'Estudis Catalans. Ens han manllevat un dret que teníem, el dret que la proposta es debatés en el moment que pertocava, igual que vostès tenen el dret d'acceptar-la, de modificar-la pactant o de rebutjar-la; això no es debat. De què serveixen els mecanismes de participació, si no? Què poden pensar les persones, els ciutadans i ciutadanes que van donar les seves dades personals, el seu DNI, el seu NIE i, el més important, la seva signatura?, ciutadans als quals vostès representen. Set anys durant els quals s'han fet paelles la desconexió i la desconfiança en l'actual sistema de gran part de la població del nostre país.

Amb relació a aquesta realitat palpable i clara, en més d'una ocasió he utilitzat un símil: quan un ordinador no funciona, o malfunciona, o no para de quedar-se penjat, el que fem és prémer un botó i reiniciar-lo. Crec que a tots els presents en alguna ocasió ens ha passat, això de: «No funciona? Pitjo el botó i es reinicia; el *reset*.» Doncs, crec que l'actual sistema és aquest ordinador, i crec que som cada vegada més gent els que ens hem d'atrevir a prémer el botó i a reiniciar el sistema.

Però els fets vinculats a aquesta ILP, a altres que estan en la mateixa situació, a altres fets que anem coneixent, per desgràcia, setmana per setmana, i suma i suma, ens indiquen que no n'hi ha prou amb reiniciar i fer *reset*, sinó que el que fa falta és formatar, formatar completament el sistema, només així podrem superar i evitar els virus que tenim dintre, i començar instal·lant un programari nou i, si pot ser, que sigui programari lliure.

S'han desvirtuat el sentit i l'esperit de les polítiques de participació que vostès mateixos han dissenyat. Jo això no ho entenc. És a dir, aquestes polítiques que s'han dissenyat des del Parlament s'han desvirtuat en aquest temps. S'ha desvirtuat el que representa un mecanisme com una iniciativa legislativa popular. S'ha reduït al ridícul l'esforç d'uns joves organitzats i associats, en aquest cas d'una entitat juvenil que s'anomena Avalot. S'han reduït al ridícul els esforços d'aquests joves que treballaven pel que consideraven una millora col·lectiva. S'ha reduït al ridícul el suport que ens van donar en aquell moment altres entitats juvenils i les seves plataformes associatives. I, el pitjor de tot, s'ha reduït al ridícul l'acció conscient i reflexionada de milers de ciutadans que ens donaven suport amb la seva signatura.

Set anys són massa temps. Estic segur que molts de vostès han participat o participen del teixit social d'aquest país, sigui formal o informal; que són conscients de la dedicació de molta gent a la consecució d'objectius col·lectius i no pas individuals, de la importància que té per a qualsevol societat que hi hagi un teixit amb capacitat de veure-hi més enllà de les problemàtiques individuals, de ser conscient de la dimensió col·lectiva que tenim com a societat i com a país. M'arisco a dir que en certa forma han faltat al respecte a tota aquesta gent, han fet visible que els mecanismes de participació són de cartó pedra.

Ara, haig d'agrair una cosa, sols una cosa: al llarg d'aquestes dues últimes setmanes, des que em van donar la notícia, m'han fet recordar que val la pena, que aquella etapa ens va aportar molt a moltes persones, que ens va fer créixer individualment i col·lectiva; que, quan t'organitzes, ni molt menys sempre aconseguies els objectius que et planteges, però que pel camí aprens molt i, el més important, formes part de l'aprenentatge d'altra gent, deixes enrere moltes experiències enriquidores, i fins i tot hi ha vegades que les llavors triguen molt a germinar, però acaben germinant –triguen tant com set anys.

I, per tancar aquesta part de la meua intervenció, vull fer-los dos apunts al respecte. Fins ara he parlat de forma molt genèrica, i crec que no és just. Hi ha una responsabilitat global sobre l'anomalia amb la qual s'ha gestionat aquesta ILP. Aquesta responsabilitat –crec que s'ha de dir– recau en la institució, és a dir, en el Parlament, i vostès, com a membres de la institució, en són coresponsables en major o menor mesura. Ara, per ser justos també s'ha de dir que hi ha un grup parlamentari que no existia en aquell moment i que, de la mateixa manera, s'ha de situar que la responsabilitat màxima en aquest cas la tenia la majoria parlamentària del moment en el qual es van presentar les signatures de les persones i organitzacions que tenien responsabilitat en aquest àmbit concret, de qui no va ser prou valent per incorporar-ho en un ordre del dia del Ple com avui. Tan senzill com això. De qui va manllevar un dret; del Govern de la Generalitat d'aquell moment, que no va voler saber-ne res; d'un departament de l'Habitatge que en el millor dels casos ens deia alarmistes, i en el pitjor dels casos ens deia mentiders, i ho dic així perquè aquesta expressió va utilitzar la secretària d'Habitatge d'aquell moment. Ara, dialogar i seure, mai. Es van recollir les signatures i es van perdre. Vam parlar amb tothom, tothom «sí, sí, sí», però mai va entrar.

De la mateixa manera que els he dit això, també crec que és important situar que, perquè sigui una ILP, les coses no s'han d'aprovar; està claríssim. La llibertat que vostès tenen com a representants nostres a decidir aprovar-la o rebutjar-la, o modificar-la pactant, està claríssima. Jo no estic d'acord amb totes les ILP. Ara, el que sí que crec és que el dret a debatre-la, qualsevol ILP que hagi aconseguit les signatures l'ha de tenir, aquest dret a debatre-la. I això per mi és el pitjor.

Centrant-me una miqueta en els pilars de la proposta de la Llei de mesures urgents –«urgents», eh?; és que és curiós, la llengua i la terminologia juguen amb nosaltres; fa set anys era urgent– per a l'habitatge, són plenament vigents i van ser el fruit de molts anys de treball, campanyes i informes, anys en què érem de les poques entitats que situàvem aquesta problemàtica, anys en què els preus de l'habitatge pujaven un 20 per cent anual, anys en què estàvem a la cua d'Europa en la taxa d'emancipació i en l'edat mitjana d'emancipació –em permeto dir «com ara», per desgràcia–, anys en què els joves i els no tan joves accedien a l'habitatge endeutant-se entre trenta i quaranta anys i el deute significava entre un 50 i un 60 per cent dels seus ingressos, anys en què el lloguer no era una elecció racio-

nal. Perquè això sí que vull dir-ho: no tenim un gen de la compra. El lloguer o s'impulsa o no hi ha manera. I, si no, és tan senzill com mirar el parc de l'habitatge del nostre país durant la Segona República: era bàsicament de lloguer.

En aquest marc vam realitzar campanyes, informes, propostes que portàvem a tot arreu. La ILP va ser el nostre últim recurs davant de la realitat de sempre de donar-nos cops contra la paret. Per aquest motiu vam voler presentar una proposta clara i concreta. Quan el mercat no es regula, s'ha de regular des de l'esfera pública. Oi que es construïa habitatge? Doncs, una reserva del 65 per cent per a habitatge de protecció oficial; una manera d'equilibrar els preus del mercat i de facilitar-hi l'accés. Oi que hi havia i hi ha la necessitat d'impulsar el lloguer social? Doncs, tan senzill com que el 70 per cent sigui en format de lloguer. Oi que era necessària més inversió en polítiques públiques i en polítiques públiques d'habitatge? Doncs, tan senzill com assegurar-nos una inversió a la mitjana europea: el 7 per cent –el 7 per cent.

El panorama hauria sigut el mateix amb més habitatge de protecció oficial? No ho sabem. El panorama hauria sigut el mateix si d'aquest habitatge de protecció oficial el 70 per cent hagués sigut de lloguer? No ho sabem. El panorama hauria sigut el mateix assegurant un mínim pressupostari a la Llei de finances públiques? No ho sabem. Jo els deixo aquestes preguntes a vostès. Jo no en sé la resposta, i sóc conscient de la seva complexitat...

La vicepresidenta primera

Senyor Homrani...

El representant de la comissió promotora Chakir el Homrani

...però crec que debatre-ho en el seu moment era de justícia.

La vicepresidenta primera

Senyor Homrani, s'ha passat uns quants minuts.

El representant de la comissió promotora Chakir el Homrani

Moltes gràcies, no per escoltar-me, sinó per, després de set anys, haver-me deixat ser portaveu de les 54.000 persones que van donar suport a aquesta ILP.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, a continuació, la senyora Afra Blanco.

La representant de la comissió promotora Afra Blanco

Molt honorable presidenta del Parlament, il·lustres diputats i diputades, «avalots» que estan aquí presents i

que estan a la sala adjacent, molt bon dia a tots i a totes. Mirin, l'Avalot - Joves de la UGT de Catalunya flipem amb el Parlament de Catalunya. I és que han estat set anys, ho entenen? Han estat *set* anys. I gairebé tots –o gairebé tots– han estat responsables o coresponsables de no tractar aquesta iniciativa presentada, liderada i treballada per l'Avalot, que, recordem-ho, és l'únic mecanisme de la democràcia semidirecta que tenim els ciutadans que no som representants populars, per parlar d'una problemàtica, a més, que any rere any, mes rere mes, s'anava accentuant en el si de les famílies catalanes.

Mirin, estem flipant. I és que el que l'Avalot estem tractant avui aquí, amb vostès, és un dret fonamental reconegut a la Declaració universal dels drets humans, i ho llegeixo textualment: «Tota persona té dret a un nivell de vida adequat que li assegurï, així com a la seva família, la salut i el benestar, i en especial l'alimentació, el vestit i la “vivenda”». L'habitatge, la «vivenda», era i és el *leitmotiv* de la nostra aquesta iniciativa legislativa popular, el dret universal a un habitatge digne i adequat, que no només passa per disposar de quatre parets o un sostre on refugiar-se, sinó que també implica accedir a un habitatge digne i accedir a una comunitat segura. Volem –i volíem– que vostès siguin els que vetllin i garanteixin aquest dret, i que prioritzin sobretot aquell grup o aquest grup més vulnerable, com ho érem llavors i ho som actualment encara, els joves.

Els seré completament franca, i em sap, en certa mesura, greu: no s'hi val –no s'hi val. Una s'avergonyeix al pensar que aquesta, que hauria de ser, podria ser una terra d'oportunitats, hagi estat incapaç de donar resposta a un dels problemes més latents que s'estan vivint a peu de carrer. I, a més, no s'hi val perquè dec ser de les poques que encara hi creu, en la política. Per tant, facin-se dignes d'aquesta confiança, si us plau, els ho demano.

Set anys més tard, i avisant l'Avalot només amb una setmana d'antelació, ens presentem davant de vostès amb la mateixa humilitat per demanar-los, per dir-los: «Ja és hora.» Ja és hora que es posin al dia, que afrontin el fet que a aquest en Parlament li disten set anys de diferència, de llunyania, amb la ciutadania a la qual vostès representen. És hora que afrontin el debat, que es posicionin, que emprenguin noves polítiques per no haver-se de fer les preguntes que jo ara, de mode reflexiu i amb tots els respectes, els plantejaré, tot i que sé i entenc que el que farem serà política de ficció, eh?

Pregunto: podien vostès o els seus predecessors haver ajudat milers de joves catalans a desenvolupar el seu projecte de vida a Catalunya? Podia aquest Parlament haver evitat centenars de desnonaments? Podien haver fet que milers de ciutadans de Catalunya ens sentíssim ciutadans de ple dret? Sí, podien. Podien i ho haurien d'haver fet, si no fos perquè aquesta iniciativa d'Avalot la van deixar al calaix, sense nou avís, en els llims i sota el títol i l'excusa: «Vull, però no puc.» Amb tots els respectes, amb tots els respectes pels aquí presents i pels seus coneixements, que de ben segur són molt més amplis que els meus, els faré només cinc cèntims del que és per l'Avalot un jove, un ciutadà de ple dret.

Mirin, ser ciutadà de ple dret no vol dir tenir un document d'identitat, vol dir tenir sanitat, vol dir tenir educació i vol dir tenir un habitatge digne. I vol dir ser partícip de les decisions que es prenen. El jove de ple dret és aquell que pot desenvolupar, si així ho vol, el seu projecte de vida a Catalunya. Però per fer-ho ha de tenir les seves necessitats bàsiques cobertes: dret a formar-se, dret a desenvolupar-se, dret a treballar de manera estable, dret a un salari digne, a un salari just, per poder entrar en l'habitatge i mantenir l'habitatge. El ciutadà de ple dret és aquell al qual el seu país li ofereix poder complir les seves expectatives i aspiracions. Li permet marxar a l'estranger si vol, no com a única opció. Li permet treballar de manera digna i estable, no parcialment per obligació, no per dies o setmanes. El ciutadà de ple dret no és aquell que viu dia a dia, no és un jove a més a més, no és aquell que treballa per 400, 500 o 600 euros. Al ciutadà de ple dret no s'hi suma una taxa d'emancipació juvenil més baixa que la de l'any 2007. I recordo –recordo, faig un Kit Kat–, l'any 2007 va ser quan nosaltres vam presentar aquesta iniciativa al Parlament.

El ciutadà de ple dret no s'hipoteca per estudiar, no treballa per ser pobre i no inverteix el 61 per cent del seu salari a emancipar-se. Aquest no pot ser el ciutadà de Catalunya, però ho és –ho és–, i en som perfectament conscients, però, com diria la saviesa popular, *de aquelllos..., vienen estos fangos*. Ara la situació és força més preocupant i insostenible, però els vull recordar –els vull recordar– què és el que proposàvem l'Avalot en el seu moment. Com mencionava el Chakir –disculpin que em repeteixi–, en primer lloc, els proposàvem la necessitat que els plans d'ordenació urbanística municipal han de reservar per a la construcció d'habitatges de protecció pública, com a mínim, el sòl corresponent al 65 per cent del sostre que es qualifiqui per a l'ús residencial de nova implementació. En segon lloc, de cada aquest 65 per cent, el 70 per cent d'habitatges construïts es reservaran per a habitatges de protecció pública en règim de lloguer i el 30 per cent restant en règim de protecció pública de compra; i en tercer, els instàvem –els instàvem– que s'afegís una disposició addicional a la Llei de finances públiques de Catalunya amb aquest redactat: «La Generalitat destinarà un percentatge del seu pressupost no inferior al 7 per cent a les polítiques públiques d'habitatge.»

Bé, recordem-ho: tres propostes presentades l'any 2007 i encara a dia d'avui i per desgràcia de plena i absoluta actualitat. I sota el parer d'Avalot i 54.000 persones més, són més que necessàries. Ara bé, en som conscients, que parlem d'un passat que, sota el nostre punt de vista, és present, i que en aquest passat se li han afegit noves problemàtiques que l'any 2007, amb total franquesa, desconeixíem. Hem vist gent desnonada; hem vist gent a la qual se'ls han tallat els subministraments bàsics; hem vist pisos buits i decadents; hem vist gent sense pis i vivint en la misèria; hem vist que cal parlar de lloguer social, d'habitatge de lloguer social; hem vist bancs enriquir-se a costa del nostre dret a tenir un habitatge digne, i hem vist –hem vist– especuladors rient-se de tots nosaltres a la nostra cara. També a la seva, si m'ho permeten.

Per tant, com que ho hem vist tots plegats, mirin, l'Avalot entenem i volem aprofitar aquesta finestra, aquesta oportunitat que s'obre –tard, però s'obre– i no la volem ni la podem de cap de les maneres deixar passar. Que quedi clar que venim amb ànim constructiu i propositiu, que quedi clar. Per tant, restem, doncs, responsables de picar a cadascuna de les portes que hi han avui aquí representades, amb propostes plenament actualitzades, per tal que les puguin assolir, si així ho volen, i debatre-les esperem que a la propera ponència perquè vostès puguin assegurar l'entrada a la «vivenda» i el manteniment de l'habitatge de milers de catalans i catalanes.

També els vull deixar una cosa clara: en aquests set anys s'han multiplicat els problemes, i han sorgit nous actors que han –i hem– posat noves solucions a la manca d'habitatge. Les nostres demandes i les seves són confluents, tenen els mateixos objectius que nosaltres i, per tant, els apellem perquè de les demandes de tota la societat civil teixim un projecte comú de polítiques d'habitatge que il·lusioni els joves i la ciutadania. Set anys després tenim una segona oportunitat, no ens la prenguin. No la prenguin als ciutadans i no aprofitin l'excusa del context polític i nacional per arrossegar a l'oblit aquesta demanda d'una part de la ciutadania. Tenen una segona oportunitat, a diferència dels milers de joves que encara a dia d'avui continuen vivint a casa dels pares o dels avis. Tenen una segona oportunitat, a diferència dels milers de ciutadans i ciutadanes que han estat desnonats; a diferència dels que no han pogut pagar les factures d'aigua, llum o gas. No els tornin a fallar, o la realitat, de nou, com ara s'ha fet anys, els tornarà a passar per sobre.

Suposo que m'he excedit una miqueta en el temps, però tot i així vaig acabant, eh? Ara, imagino que a les seves intervencions, segurament, ens debatran algunes de les propostes. Segurament. Bé, doncs, segurament ho podríem haver fet fa set anys. Demostrin que ni són els mateixos ni la política és igual.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Atès que els grups parlamentaris Socialista, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida han retirat la seva esmena a la totalitat, passem al torn d'intervenció dels grups parlamentaris per posicionar-se. Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre senyor Roger Torrent, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Roger Torrent i Ramió

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, comissió promotora de la ILP, Avalot, senyor El Homrani, senyora Blanco, gràcies; gràcies per la seva aportació; gràcies, evidentment, per la feina feta en la recollida d'aquestes 54.000 signatures i a la feina feta en engegar aquest debat, absolutament oportú, absolutament necessari, no ja fa set anys, sinó encara més avui. I haig de començar dient-los que tenen raó, que tenen

tota la raó del món. Que tenen raó a indignar-se, que tenen raó a estar emprenyats, si m'ho permeten, que tenen raó, fins i tot, a dubtar de la necessitat, a dubtar de la utilitat d'aquesta cambra, quan set anys després, set anys després d'haver iniciat la recollida de signatures i, per tant, el procés d'aquesta iniciativa legislativa popular, tot just set anys després, ara es veu aquesta ILP, aquesta iniciativa legislativa popular, en aquesta cambra.

Tenen raó d'estar enfadats i tenen raó de demanar-nos autocrítica. O més que autocrítica, propòsit d'esmena, és evident. De fet, hem canviat recentment el reglament de les ILP perquè no ens torni a passar, perquè mai més surti una comissió promotora d'una iniciativa legislativa popular i ens digui que, d'alguna manera, ens ha de caure la cara de vergonya perquè el debat no es fa quan toca, sinó quan els problemes s'han anat agreujant. Hem fet aquesta reforma i esperem que sigui útil. Esperem que sigui útil perquè si volem credibilitat, si volem tenir credibilitat els 135 diputats i diputades que som aquí i el conjunt de la institució, en la voluntat d'acostar aquesta cambra, allò que fem en aquesta cambra, a la ciutadania, si volem tenir credibilitat, no ens ha de passar mai més això que vostès denuncien.

La desafecció política té moltes vessants i té moltes cares i té molts components i molts elements que la justifiquen i que la fan comprensible. Un, probablement, és el que avui, d'alguna manera o altra, ens han denunciat vostès aquí. Per tant, si volem regeneració política, si volem, com deia la senyora Blanco, demostrar que la política no és igual, no és la mateixa que fa set anys, hem de resoldre-ho; hem de fer autocrítica, per tant. Deia el senyor El Homrani que van plantar una llavor i que tard o d'hora creix la llavor. Doncs, bé, probablement, aquells encarregats de regar i de cuidar aquella llavor, que érem nosaltres, no ho hem fet. No ho hem fet durant aquests set anys, espero que ho fem a partir d'avui.

Especialment greu aquest decalatge o aquest retard a plantejar una iniciativa legislativa popular és que aquesta tracti de l'habitatge. En qualsevol àmbit, eh?, en qualsevol temàtica, evidentment, això seria un element per fer-nos posar vermells. Però especialment en l'habitatge. Perquè des del 2007 a avui, des del 2007 al 2015, no només no s'ha resolt allò que plantejava aquesta proposta, sinó que s'ha agreujat. S'ha agreujat, i molt. S'han agreujat aquells problemes que són derivats del fet que la gent no pugui, ja no accedir a l'habitatge, sinó mantenir-lo. Per tant, encara de més actualitat avui, si m'ho permeten, que fa set anys, és plantejar aquest debat.

Debat i iniciativa que neixen d'una realitat que no és la mateixa d'avui. I em permeto contextualitzar una mica el context en el qual vostès van iniciar aquest procés, no per desacreditar la proposta, al contrari, ho veuran, per posar-la en valor. Aquesta iniciativa naixia en una moment en què la gran problemàtica relacionada amb l'habitatge era l'accés a l'habitatge. Que els joves que representa Avalot, els joves catalans i catalanes poguessin accedir a la compra o al lloguer d'un habitatge i, per tant, poguessin aconseguir allò que va

associat a aquest fet, l'emancipació; l'emancipació i el creixement com a persones, el creixement com a individus, el creixement com a ciutadans. En aquell moment el gran problema, per tant, era l'accés a l'habitatge perquè estàvem immersos en una espiral, una bombolla immobiliària que només feia que incrementar els preus i, per tant, d'anar-los allunyant de l'abast dels joves d'aquest país. El gran problema, per tant, era poder comprar un habitatge. I dic «comprar» perquè tampoc hi havia una oferta de lloguer assequible, propera i prou dimensionada. Per tant, els joves es veien obligats a hipotecar-se, i molt, gairebé de per vida, per poder accedir a un habitatge.

L'habitatge, llavors, i encara ara, era vist més com un bé material propi de l'especulació que com un element que havia de garantir un dret social que vostès han descrit molt bé i que no és només tenir un habitatge, un aixopluc per a la família, sinó que comporta molts altres elements associats, lligats a la dignitat de les persones. Avui el problema és un altre. Si volen, és l'altra cara de la moneda, un problema completament lligat al que plantejava fa set anys, però té un matís diferent. Avui el gran problema és el manteniment de l'habitatge. Justament, tota aquella gent, tots aquests catalans i catalanes, totes aquelles famílies que en el seu moment es van hipotecar, no van tenir més remei que hipotecar-se per accedir a un habitatge, avui tenen el problema per seguir pagant les quotes hipotecàries i, per tant, per mantenir l'habitatge.

Dues cares de la mateixa moneda. De la moneda, del problema, de la problemàtica, de la qüestió del preu de l'habitatge. Ens cal, per tant, avui abordar –i nosaltres ho hem posat de manifest cada vegada que s'ha obert el debat de l'habitatge en aquesta legislatura– mesures palliatives, mesures urgents, mesures d'emergència per fer front a aquesta situació, a aquest drama habitacional, a aquesta crisi, una de les crisis que viu el país, que és la crisi de l'habitatge, i, per tant, a garantir que tota aquella gent que en aquests moments té l'amenaça de quedar al carrer, no ho faci. Per tant, hem de posar instruments palliatius, cures palliatives, si em permeten, pedaços, però pedaços absolutament necessaris en aquests moments perquè això no passi.

Però també, i entro en el fons de la seva proposta, hem de posar mesures a mig i llarg termini per no repetir el cicle. Si una cosa ens ha de servir, si per a alguna cosa ens ha de servir això que hem viscut aquests set anys, és per no repetir-ho, és per no caure en els mateixos errors, és per no tornar a viure la crisi que ha comportat la bombolla immobiliària. I en aquest sentit, l'habitatge de protecció oficial, tenir un parc social d'habitatge suficient és un gran instrument, és una gran eina, jo diria que fonamental, essencial, per garantir que a mitjà i llarg termini això no ens torni a passar.

Deia que el problema és el preu i per actuar sobre el preu, evidentment, cal habitatge públic, habitatge taxat, habitatge amb preus taxats assequibles per la majoria de famílies del nostre país. I, en aquest sentit, és evident que perquè els preus dels pisos siguin assequibles hem d'actuar sobre el sòl, d'aquí la seva proposta, evidentment; actuar sobre el terreny, sobre el sòl, garantir que hi hagi prou sòl perquè en el futur es puguin

desenvolupar habitatges de protecció oficial. No només perquè avui és una necessitat, sinó perquè és un mandat estatutari, l'article 47 de l'Estatut ja diu això. Diu que els poders públics hem de garantir aquesta reserva de sòl públic, de sòl, si m'ho permeten, destinat a abaixar els preus del mercat de l'habitatge per garantir que les futures generacions tinguin oportunitats d'accedir a l'habitatge.

I és evident que per actuar sobre el preu no només hem d'actuar sobre el sòl i, per tant, sobre les reserves d'HPO, sinó sobre també sobre la modalitat a la qual accedim a l'habitatge. Falsament, diria jo, en les últimes dècades, tots plegats hem caigut en l'espiral de pensar que la cultura del país era la cultura de la propietat, de la propietat immobiliària; que la cultura del país era la cultura de tenir la casa de propietat i hem descuidat tots, però especialment, perquè en tenim una responsabilitat molt gran, les institucions i les administracions públiques, hem descuidat el lloguer. I això no ens pot tornar a passar. I, evidentment, perquè no ens torni a passar hem de fomentar aquest lloguer social. I això ho compartim, compartim amb vostès la necessitat que això sigui així.

Parlaven, vostès, de mitjanes europees i dels estàndards europeus en els quals ens hauríem d'intentar emmirallar. Doncs bé, els estàndards europeus diuen que un 15 per cent del parc d'habitatges públic, del parc d'habitatges, és de lloguer. Si traslladem aquest 15 per cent a casa nostra, si traslladem el 15 per cent a Catalunya això vol dir que faltarien, avui, 230.000 habitatges de lloguer –230.000 habitatges. Evidentment, avui no tenim capacitat per fer 230.000 habitatges, sí que tenim, però, capacitat de crear aquest fons social d'habitatges en pisos procedents de les entitats bancàries per garantir aquest lloguer social que proposen.

Acabo. Avui continuarà aquesta tramitació. Demano per la part que em correspon disculpes per aquest procés, per l'allargament d'aquest procés. Tenen raó: això no pot ser, no ens pot tornar a passar i, a partir d'avui, a partir d'ara segur que tindrem temps, oportunitat de debatre les qüestions més concretes d'aquesta proposta.

Benvinguts, espero que puguem treballar conjuntament les properes setmanes i els propers mesos.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en representació del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta... Senyors consellers, saludar el secretari general de la UGT, el senyor Álvarez, també els representants de la comissió promotora de la iniciativa legislativa, el senyor Chakir el Homrani i la senyora Blanco. Tenen raó, bé, en diverses coses, però deixin-me començar per al temps que ha passat des del moment en què aquesta ILP es va entrar en el Registre del Parlament i el dia que es veu, set anys, no?

Per tant, tenen raó en una cosa: els partits i el Govern de torn poden estar d'acord o no en una iniciativa legislativa popular, però justament per l'esforç de participació ciutadana que implica per part de molts ciutadans el fet de participar i d'impulsar amb una iniciativa d'aquestes característiques, aquesta ha de ser debatuda en seu parlamentària en el moment en què es produeix la iniciativa.

Per això, a instàncies del... —els demano, d'antuvi, disculpes, a vostès i als promotors d'altres iniciatives que en els propers plens es veuran—, a instàncies del Grup Socialista hi ha una modificació que compta amb el suport dels grups parlamentaris perquè justament aquestes iniciatives que estaven en un calaix es puguin veure. I el que és més important, que a partir d'avui aquelles iniciatives que entrin en el Registre del Parlament i compleixin tots els requisits es vegin en temps i forma, és a dir, no més enllà de quatre mesos des de la seva entrada en aquest Parlament.

El 29 de novembre del 2007 Avalot, els joves d'UGT, van lliurar més cinquanta mil signatures per tal d'avaluar la tramitació d'una llei de mesures urgents per l'habitatge. En el mateix moment, a instàncies del llavors conseller de Medi Ambient i Habitatge, del Govern de la Generalitat de Catalunya, el senyor Francesc Baltasar, s'aprovava —en concret, el 19 de desembre de 2007— la Llei d'habitatge de Catalunya. I malgrat que la conselleria considerés que estava actuant en un moment complex, que ho era, com ho és ara, per raons diferents, i que, per tant, per tal de corregir els efectes negatius del mercat, que ja es feien evidents, calia desplegar la Llei d'habitatge, per cert, que no va comptar amb el suport unànimе d'aquesta cambra, hi van haver grups parlamentaris que hi van votar en contra; malgrat això, el correcte no era congelar la iniciativa, sinó haver-se procedit al seu debat argumentant per què es considerava que el que era més adient era, no tramitar, sinó desplegar la Llei de l'habitatge de Catalunya.

Estem d'acord, i ho hem repetit cada vegada que s'ha produït un debat al voltant de la problemàtica del problema de l'habitatge en aquesta cambra que, per nosaltres, pel Grup Socialista, les polítiques d'habitatge són un element central en les polítiques de cohesió. Ho eren abans i ho són avui, per raons diferents, ho torno a repetir, però amb un denominador comú: la dificultat d'accés a l'habitatge per raons econòmiques. Llavors perquè els preus estaven absolutament disparats i hi havia moltes persones que no podien accedir-hi. Avui no és que els preus estiguin disparats, avui és que la majoria de la gent de les classes populars i mitjanes estan empobrides i tenen moltes dificultats per accedir i per mantenir —per accedir i per mantenir— un habitatge.

El Govern catalanista i d'esquerres d'aleshores jo crec que va fer polítiques per corregir aquestes desigualtats que es produïen en l'accés a l'habitatge. Va canviar la Llei de l'urbanisme per augmentar les reserves per habitatge de protecció pública d'un 20 per cent a un 30 per cent, també en la cessió de sòl per aprofitament mig. Els ho torno a reiterar, va aprovar una llei, una nova llei pel dret a l'habitatge. En el període 2004-2010 es va iniciar a Catalunya la construcció de

més de 57.000 habitatges de protecció pública, alguns d'iniciativa pública, altres d'iniciativa social, també de les promotores i de les cooperatives dels sindicats, també del que vostès representen.

Hem retirat l'esmena a la totalitat atenent que les polítiques d'habitatge en l'actual conjuntura de crisi econòmica i social són cada vegada més polítiques que han de posar l'accent en garantir el dret a l'accés a un habitatge digne perquè avui més de tres-cents mil famílies catalanes tenen seriosos problemes per resoldre l'accés a l'habitatge, per pagar hipoteques i lloguer, i pateixen situacions realment doloroses a causa dels desnonaments. Avui, en gran part, desnonaments d'habitatges de lloguer, pel preu del lloguer.

Per tant, considerem i creiem que la tramitació d'aquesta proposició de llei, igual que hi han altres iniciatives que també estan en aquests moments en tràmit parlamentari, el que hem de garantir com a eixos fonamentals és, bàsicament, l'accés a un habitatge per a les persones i les famílies en situació més vulnerable, desfavorides i tocades profundament per la situació de crisi econòmica i d'atur; defensar, mantenir i ampliar el parc públic d'habitatges per tal de donar resposta a la demanda plantejada. I tots els habitatges públics han de posar-se a disposició d'aquestes dificultats de les famílies i les persones més vulnerables en règim de lloguer social, en règim d'un lloguer assequible als salaris i sous d'avui en dia. Hem de fer aquest esforç de posar tots aquests habitatges a disposició de les persones del nostre país. No entraré en una guerra de xifres, de si n'hi han 1.100 per un costat, 800 per un altre... Per cert, no sé d'on han tret la xifra perquè, vista la notícia que va sortir ahir en algun diari, aquest diputat ha trucat ajuntament per ajuntament, i li asseguro que aquesta xifra no surt per enlloc. Però, bé, en tot cas, tindrem temps de discutir-ho amb el conseller demà que ens vindrà a explicar els pressupostos al Parlament.

Creiem també que s'ha de recuperar una figura que va caure de la Llei de l'habitatge, atès aquesta poca predisposició d'aquells que en aquests moments tenen el gran volum d'habitatge buit en aquest país, que són les entitats financeres, de recuperar temporalment l'usdefruit dels habitatges de manera temporal per tal de destinar-los a habitatges socials. Que s'ha d'impulsar una nova política d'habitatge en col·laboració amb el tercer sector, però també amb els ajuntaments del país per tal d'incrementar l'oferta pública i concertada d'habitatge social a Catalunya. Que probablement ara no és l'hora de promoure o de construir més habitatge, perquè en tenim molt de buit, i és l'hora que el Govern es plantegi de manera seriosa —i vull dir que quan plantejo que s'ha de plantejar de manera seriosa vol dir amb recursos pressupostaris, eh?, no només amb voluntats, amb recursos pressupostaris— la rehabilitació i el manteniment del parc construït, així com la seva capacitat d'adaptació als nous usos socials i residencials. I torno a manifestar que el que cal és ampliar el parc públic d'habitatges de lloguer com a garantia bàsica, i probablement única, del dret a l'habitatge per a les llars amb més dificultats.

Hem de fer una aposta valenta per tal..., a través de la normativa legal, i tindrem una oportunitat amb la llei que en aquests moments està en tramitació de l'impost sobre habitatges buits, per tal de fer aflorar aquests, i no amb les quantitats i amb les multes que des del nostre punt de vista no són dissuasives, eh?, per tal d'aconseguir que hi hagi un esforç i una obligació, sobretot d'aquelles entitats bancàries que han obtingut recursos públics per reflotar-se i, a través de la Sareb, de posar aquests habitatge a disposició, ho torno a repetir, de les famílies més vulnerables a través de les administracions públiques.

Acabo com he començat, en tot cas, demanant i reiterant les disculpes per tal que aquesta tramitació s'hagi vist set anys després de la seva entrada, malgrat que el Govern d'aleshores desplegués mesures per tal de facilitar l'accés a l'habitatge.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Popular, el diputat Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. És evident que no podem iniciar aquest debat sense fer referència al retard que ha patit la tramitació d'aquesta iniciativa legislativa popular de la Proposició de Llei de mesures urgents per l'habitatge. Recordem-ho: va ser presentada el 23 d'abril del 2007, va iniciar el procés de recollida de signatures i, un cop fet aquest tràmit, va ser admesa per la Mesa del Parlament el 17 de juny de 2008.

Hem de recordar també, com ja s'ha explicat, en la Mesa de gener de 2015, els tres grups que en aquell moment conformaven el Govern de la Generalitat, el Govern tripartit, Partit Socialista, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya, doncs, han retirat l'esmena a la totalitat que havien presentat quan governaven. Per tant, sis anys i mig de retard a permetre que aquesta proposició de Llei arribés al Ple del Parlament. I és evident que aquesta és una responsabilitat de les majories i dels governs, doncs, que han transcorregut durant aquest temps, i en cap cas és imputable, com és evident, al treball dels impulsors de la proposició de Llei.

El Partit Popular no ha presentat esmena a la totalitat, no la va presentar en el seu moment, perquè compartim alguns dels principis de la proposta, encara que ja avancem que en algunes solucions concretes nosaltres discrepem, i en la meua intervenció intentaré explicar què compartim i en què discrepem de la proposta que es sotmet a consideració.

Però, en tot cas, les discrepàncies entenem que són reconduïbles en el tràmit d'esmenes, i que, per tant, allà, amb la voluntat d'aportar i constructiva, com s'esmentava, per part d'unes persones de la comissió que ha presentat la proposició, doncs, aquell dia jo crec que podem tindre un diàleg franc i un treball conjunt per poder millorar algunes d'aquestes propostes.

És una mica difícil, el debat, perquè, és a dir, es fa referència..., hi han dos articles, fonamentalment, en aquesta proposta: un d'ells fa referència a una normativa que ja està derogada, i per tant hem de fer referència, per tindre un debat coherent, a la normativa que està vigent en aquests moments, i hem d'explicar que també, aquest article concret que es demana modificar, des de l'any 2008 fins ara, ha patit diverses modificacions, i en concret la darrera modificació va ser a través de la Llei 3/2012, de 22 de febrer.

Tot això què vol dir? Vol dir que aquest article, malgrat el retard, ha estat modificat pel Parlament, i per tant ha estat objecte d'una modificació substancial respecte al que es referia la proposta l'any 2008, i per tant estem parlant d'una proposta respecte a una normativa que s'ha modificat substancialment per aquest Parlament. Però alhora també nosaltres volem fer avinent que la situació i l'entorn que justificaven aquella proposta també ha canviat radicalment, i no fer referència a aquestes qüestions crec que seria fer una mala diagnosi.

En què es fonamenta, aquesta proposició? Fonamentalment, segons la seva exposició de motius, perquè en aquells anys es produïa un increment desorbitat del preu de l'habitatge –i aquesta situació ha canviat radicalment; estem en un escenari, durant aquests darrers anys, de baixada de preus i de contenció de preus–; que en aquells temps, també, l'import dels lloguers era alt o similar al que representava pagar una quota hipotecària per l'adquisició d'un habitatge, i també això ha canviat, i també, com diu la mateixa exposició de motius, el fracàs, o la constatació del fracàs, de les polítiques d'habitatge que s'havien portat fins aleshores. I recordem-ho: polítiques d'habitatge del Partit Socialista a Espanya i polítiques d'habitatge del tripartit a Catalunya.

És evident que la proposició no té en compte, com és lògic, perquè els impulsors de la proposició no tenen el do de l'endevinació, alguns elements que crec que avui, un cop analitzada aquesta proposta, cal tindre presents. En primer lloc, l'important estoc d'habitatges buits existent a casa nostra; una gran part d'aquest estoc està en mans o és titularitat d'entitats bancàries. La gairebé impossibilitat d'accedir al crèdit hipotecari, que ha provocat una aturada en l'adquisició de l'habitatge respecte al que succeïa en aquells temps, i això ha fet que per donar sortida a aquest habitatge nou, que no es ven, doncs, s'ha integrat en el mercat de lloguer. Les enormes dificultats d'una part de la població, ja no per accedir a un habitatge de propietat, sinó a la possibilitat d'accedir al lloguer d'un habitatge, per manca d'ingressos. La pèrdua d'habitatge, tant de compra com de lloguer, que ha patit un important nombre de famílies a casa nostra. També la reforma de la ministra Chacón, del Partit Socialista, que el que va fer és que el procediment de llançament, és a dir, de desnonament, per l'impagament d'un lloguer fos molt més ràpid, i, per tant, això també ha tingut els seus efectes en el dia d'avui.

Efecte des de l'any 2008, i en els darrers mesos: ha baixat el preu del lloguer a Catalunya entorn d'un 20 per cent –eh?, des de 2008 fins fa uns mesos–; concretament un 15 per cent a Barcelona i entre un 15 i un 40

per cent a la resta de comarques. I que, malgrat l'estoc i la baixada de preu del lloguer, la capacitat dels ciutadans d'accedir a l'habitatge també ha disminuït, i per tant aquesta també és una realitat que hem de tenir molt en compte.

Per tant, si hem de proposar mesures eficaces, hem de tindre també en compte la situació en què ens trobem avui. I això què vol dir, dit d'una forma planera? Si els problemes d'avui són diferents dels que ens trobàvem abans, les solucions no poden ser les mateixes, perquè davant de problemes diferents hem d'aportar solucions diferents. Recordem, segons dades que se'ns han facilitat públicament, que entre el 2007 i el 2013 es van promoure o es van qualificar 33.200 pisos com a habitatge de protecció i que entorn dels 16.907 van ser reallitzats per promotors públics.

Però també recordem, en aquells moments, quines eren les mesures estrella de la política d'habitatge del Govern de la Generalitat del tripartit. Fem-ne un repàs molt breu: l'expropiació temporal de l'habitatge –mai es va aplicar a Catalunya, es va aprovar però mai es va aplicar–; les àrees residencials estratègiques –la seva eficàcia ha estat molt dubtosa. També ha estat molt criticable quina va ser la gestió del parc d'habitatges públics de la Generalitat de Catalunya. Any 2011, 3.264 pisos buits propietat de la Generalitat; any 2014, 1.193 habitatges de la Generalitat buits. Per tant, aquests també són elements de referència que hem de tindre a l'hora d'abordar aquesta qüestió.

Què no compartim, de la proposta, i ho diré d'una forma clara? Que és que –en una de les propostes que es fan– l'augment de la reserva d'habitatge de protecció no tingui cap vinculació amb la demanda d'habitatge real del municipi. Per què? Doncs, perquè..., això ja es va aplicar, aquí, a Catalunya, i quins n'han estat alguns resultats? Alguns exemples, per no allargar-me. Recordem-ho, i això ho ha dit el conseller Vila reiteradament: 134 habitatges van ser construïts entre 2004 i 2010 que no s'han lliurat mai, i que estan situats en municipis com Amposta, Gandesa, la Torre, l'Ampolla, Santa Carles de la Ràpita, etcètera. Alguns d'aquests habitatges porten deu anys tancats, i buits.

O el que es va publicar i es va donar a conèixer ahir: una carta –i ens ho podrà corroborar, que el tenim aquí– del conseller respecte a 804 pisos buits, d'habitatge de protecció, entre 2007 i 2013, que mai s'han adjudicat. I hi ha una relació de municipis, com Barcelona, Santa Coloma, Terrassa, Sabadell, Sant Feliu, etcètera. El que va sortir ahir publicat.

És a dir, si no vinculem la construcció d'habitatge a la demanda, ens passem, que es fa habitatge de protecció i que després no s'acaba adjudicant, i això no ens ho podem permetre.

La segona gran proposta és que ens diuen: «Ecoltin, dediquin com a mínim un 7 per cent a les polítiques d'habitatge.» La proposta, sense poder-nos posicionar més, és: com s'ha obtingut, aquest percentatge?, en base a què?, quins són els criteris que s'han utilitzat? I, després d'aquests set anys, aquest percentatge s'ha de mantindre en un 7 per cent, s'ha de disminuir, s'ha d'augmentar? I aquestes també són unes reflexions que

la comissió impulsora d'aquesta proposició caldrà que també hi aprofundeixi, perquè en la seva iniciativa, doncs, no s'explicita per què es fixa un 7 per cent i no és, per exemple, un 5 o un 9 per cent en aquest sentit.

Nosaltres compartim amb la proposta que és evident que hi han greus dificultats d'accedir l'habitatge, però no només d'adquirir l'habitatge, sinó d'accedir al lloguer de l'habitatge. I que davant de la situació actual els eixos prioritaris de l'actuació en el foment de l'habitatge de protecció pública han de ser, evidentment, com diu la proposta, el lloguer i també una aposta decidida per la rehabilitació.

Nosaltres entenem que cal, també, aprofitar l'actual estoc existent d'habitatge buit a casa nostra. Nosaltres creiem que seria un error quedar-nos només en mesures que fomentessin la construcció de nou habitatge i no veiéssim com podem aprofitar aquest habitatge que ja és existent i que ja està construït a casa nostra.

I què més hem d'evitar, també? Doncs, que l'habitatge de protecció públic es vengui. I aquí hem de recordar algunes coses, recents: recentment, fa uns mesos, el Govern de la Generalitat, va sortir publicat, a través del diari *La Vanguardia*, per més senyes..., on es deia la voluntat del Govern de la Generalitat de vendre's catorze mil habitatges de l'Incasòl. I, davant de la constatació social d'aquest fet, doncs, evidentment el Govern de la Generalitat va dir que no, no, que això no ho havien proposat mai. O, en resposta parlamentària, el conseller Vila, el juliol de 2014, es proposa vendre vint-i-dues promocions d'habitatges de protecció oficial en règim de lloguer. Jo crec que també és una altra qüestió que també hem d'evitar de totes totes quan abordem aquesta qüestió.

I què també és, per acabar, fonamental? La cooperació entre administracions. I això..., una cosa que l'honra, conseller Vila, en seu parlamentària –ja ho he citat algun cop, però ho torno a citar perquè crec que és important–, deia: «Ahir al vespre vam signar un acord amb el Ministeri de Foment, el que és conegut com a Plan de la vivienda, que això suposa implementar 116 milions d'euros en els nostres programes socials d'habitatge», i, per tant, poder reprendre, per primera vegada en molts anys, un pla de rehabilitació d'habitatges que des de 2010 no es convocava. I aquest també és el camí: el de la cooperació i el de la concertació.

Per tant, com a conclusió, malgrat que nosaltres no compartim, i ho hem intentat explicar, algunes de les solucions concretes que es proposen, el Partit Popular de Catalunya defensa que s'ha de continuar la tramitació d'aquesta proposició de llei, tot anunciant que presentarem esmenes, i creiem que, amb el debat i el diàleg conjunt, podrem aportar entre tots solucions necessàries per garantir l'accés a l'habitatge i el manteniment dels habitatges.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

Salvador Milà i Solsona

Gràcies, presidenta. Conseller, grup promotor d'Avalot, la senyora Blanco, el senyor Homrani, senyores i senyors diputats, la proposició, la iniciativa legislativa que avui se'ns posa damunt de la taula, ens permet fer un doble debat: quina era la situació de les polítiques d'habitatge en el moment en què es va presentar la ILP i quina és la situació actual en què aquesta ILP és admesa a tràmit per fi i ens permet iniciar un nou debat en aquest Parlament amb noves propostes que segurament estaran adaptades a les necessitats i situacions d'avui.

La ILP té..., és simple, però situa bàsicament tres qüestions: la necessitat que hi hagi un parc d'habitatge de protecció oficial permanent, i més ampli; la necessitat que s'incrementin les polítiques públiques i els diners destinats a polítiques d'habitatge. En el moment que es va presentar, s'ha dit aquí –abril del 2007 i tots els mesos que va estar–, estava en tràmit el Projecte de llei del dret a l'habitatge que estava debatent aquest Parlament i en què justament en aquests mesos es produïen les compareixences dels representants de la societat civil, dels sindicats, de moviments juvenils, per fer les seves aportacions.

El primer que vull dir és que, a part que, tècnicament, en aquell moment no es pot tramitar simultàniament una proposició de llei, una iniciativa legislativa, respecte a un projecte que hi hagi en tràmit, sí que vull dir que, de totes maneres, la campanya de sensibilització i de recollida de signatures no va ser en va, perquè aquest era un debat present a la societat catalana, i bona part de les propostes que estan a la ILP en aquell moment ja van ser tingudes en compte en el debat legislatiu i incorporades, en la mesura que es va poder, al projecte de llei.

M'explico. Quins van ser els instruments que, arran de la problemàtica social que hi havia al voltant de l'habitatge en aquell moment, es van voler prioritzar? El tema clau era treure l'habitatge del mecanisme pervers del mercat, de l'aspecte especulatiu del mercat, i, per tant, el primer objectiu era incrementar, com aquí es demana, el parc d'habitatge de protecció oficial i fer que aquest habitatge romangués com a habitatge de protecció oficial.

I en això heu de saber els promotors que vam tenir molts problemes nosaltres en aquell moment, el Govern, per defensar que l'habitatge de protecció oficial havia de ser sempre habitatge de protecció oficial i havia d'haver-hi un mercat d'habitatge de protecció oficial, i que no hi havia lloc al que algú en deia «el *pelotazo* social»: si els rics feien el seu *pelotazo* venent pisos, els que accedien a un habitatge de protecció oficial, abreuçant els terminis de la protecció, havien de poder ràpidament entrar en el mecanisme. I vam dir: «No, l'habitatge de protecció oficial s'ha de mantenir.»

Ho repeteixo: quins mecanismes es van posar en marxa en aquell moment? Llei del dret a l'habitatge, objectiu de solidaritat urbana; s'ha plantejat aquí: 15 per cent com a mínim del conjunt del parc d'habitatges de tota ciutat de més de cinc mil habitants per a qualsevol de les polítiques d'habitatge qualificat com a habitat-

ge social, amb la definició d'aquest concepte. Fons de solidaritat urbana; està a la llei, no s'ha aplicat, però el Fons de solidaritat urbana havia d'ajudar els ajuntaments i els promotors socials que es pogués fer això. Increment de les reserves de sòl per a habitatge de protecció oficial; s'ha explicat: es va modificar la Llei d'urbanisme per incrementar aquestes reserves. Deia el senyor Terrades: «Fins al 30 per cent.» Fins al 30 per cent com a mínim. La llei per primera vegada permetia que, si es volia, el 100 per cent d'habitatges, de sectors residencials estratègics, es destinessin a habitatges de protecció oficial. I, de fet, les ARE, que després van fracassar, en contemplaven com a mínim el 50 per cent, i, d'aquests, la meitat per a lloguer.

Els increments..., també la creació del lloguer social. I una figura molt important, en aquell moment, que no s'ha explicat perquè ha desaparegut, però jo suposo que encara hi ha gent que se'n recorda, que és la renda bàsica d'emancipació. Renda bàsica d'emancipació: 2008, 26.927 joves van tenir renda bàsica d'emancipació; 2009, 36.675 joves van tenir renda bàsica d'emancipació; 2010, 44.710 joves van tenir renda bàsica d'emancipació; 2011 –encara hi era, era l'últim any–, 43.311. A partir d'aquí, ni una renda bàsica d'emancipació –amb tots els problemes que comportava la seva gestió i la problemàtica d'obtenir el pagament per Madrid.

Altres mecanismes? Doncs, sí, l'habitatge dotacional. Va ser a partir de la reforma impulsada per la Llei del dret a l'habitatge i la reforma del dret urbanístic, que es va impulsar a Catalunya que l'habitatge podia ser considerat com a habitatge..., com a equipament, i es van poder construir habitatges per a joves i habitatges per a col·lectius vulnerables. Són aquests habitatges que ara el Patronat de l'Habitatge de Barcelona es ven i la Generalitat també, el Govern actual, es vol vendre.

I per què no dir-ho també?, no la mesura estrella, senyor Calbó, sinó una mesura absolutament d'estímul i d'advertència: expropiació del dret d'ús a l'habitatge per l'escàndol dels habitatges buits.

Tot això es va incorporar a través del Pacte nacional per a l'habitatge, en què les organitzacions sindicals, la UGT, Comissions, les entitats juvenils, hi eren presents i van marcar les pautes per al programa del Pla per al dret a l'habitatge, que es va desplegar en aquell moment. Què hem tingut en aquests plans del dret a l'habitatge? Mireu, insuficient, segur, però del 2004 al 2006 van haver-hi 35.643 habitatges de protecció oficial acabats i construïts; el 2007 n'eren 30.659; el 2008 n'eren 65.562; el 2009 n'eren 96.423, i el 2010, 91.006. Això sí, és clar, cada any les partides de polítiques d'habitatge eren de 230 milions, de 300 milions... És això que n'han dit «la mala administració del tripartit», que havíem malgastat els diners fent polítiques d'habitatge. Va venir el Govern de Convergència i Unió, va decidir que això s'havia acabat, i ara estem a una quarta part, amb bona voluntat, d'aquestes polítiques. Diguem-ho tot.

Per tant, el debat hi va estar present, i va estar present també al voltant de les polítiques de concertació amb els ajuntaments, o les polítiques d'ajuda al pagament

de lloguer. No era només a la renda bàsica d'emancipació, perquè la renda bàsica d'emancipació va destinada a joves, tenia una complexitat extraordinària. Però s'havia d'ajudar personalment la gent que no podia pagar el lloguer: 2007, 14.753 ajudes al pagament del lloguer; 2008, 29.927; 2009, 36.600, i així successivament. Habitatges..., que s'ajudava la gent, a través de les oficines municipals d'habitatge, de les oficines concertades, per fer-ho.

Què vull dir amb això? Vull dir que el que va significar la mobilització social al voltant de la problemàtica de l'habitatge va ser útil en aquell moment, la recollida de signatures va ser útil, els principis que estaven continguts a la proposició van ser tinguts en compte, van ser debatuts, van estar presents al Pacte nacional per a l'habitatge, on es parla de la necessitat d'ajudar els joves, que tenen una doble discriminació: la discriminació de la manca d'accés al lloc de treball o de la inestabilitat laboral, de la precarietat i dels baixos salaris, i la problemàtica de no poder-se emancipar; amb tot un conjunt de mesures que eren insuficients i en aquell moment molt criticades. Sabeu per què? Perquè el mercat ho havia de solucionar tot. Erem uns intervencionistes, érem uns criptocomunistes, o comunistes directament, perquè el mercat ho havia de solucionar tot, perquè tothom havia de tenir dret a l'especulació, perquè aquests col·lectius ja s'espavilarien. Bé, ja hem vist el resultat de... Efectivament, aquestes polítiques es van derogar, es va treure l'espantall del tema de l'expropiació dels habitatges desocupats, i ara farem un impost de setanta-cinc euros el mes, amb bona sort, quan aconseguim trobar uns determinats bancs que siguin tan «tontos» de tenir més de dos-cents habitatges buits.

Per cert, parlant d'habitatges buits, senyor Calbó i senyors de Convergència i Unió, sempre estem a la mateixa: habitatges de protecció oficial gestionats per la Generalitat..., el 2009 i el 2010 es va engegar el pla de xoc, que després va continuar el Govern actual, per, per exemple, acabar els habitatges que ja estaven adjudicats i estaven en construcció i que es van comptabilitzar en aquest paquet. O no? Es van comptabilitzar o no, en aquest paquet? *(Pausa.)* No es van comptabilitzar els que estaven construïts i a punt d'adjudicar-se? I els que estaven en venda i en el moment del 2010 no es van poder vendre perquè ja no hi havia possibilitat de recursos i s'havien de transformar en habitatges de lloguer? I així s'ha fet i així estava previst.

Per tant, el tema de les polítiques d'habitatge no és tant per tirar-se-les un per sobre l'altre, sinó per aprofitar ara i, arran de l'impuls d'aquesta iniciativa legislativa popular que arriba ara, tornar a exigir que s'incrementin les polítiques de reserva d'habitatge per a protecció oficial, que el Govern actual amb les lleis òmnibus es va carregar; tornar a exigir que es recuperi l'expropiació dels habitatges buits, que el Govern actual amb les lleis òmnibus es va carregar; tornar a exigir que s'apliqui l'objectiu de solidaritat urbana, que l'actual Govern es va carregar; tornar a exigir que es recuperin les ajudes al lloguer de joves i a la seva emancipació, que s'han carregat, i tornar a dir que aquestes problemàtiques no les arregla el mercat, que

continua havent-hi aquesta problemàtica i que els diners que es gasten en habitatges de protecció oficial i en polítiques socials d'habitatge no són diners mal administrats, són diners necessaris. I els que són mal administrats i no necessaris són els que es dediquen a pagar a Abertis, a pagar a «la Caixa», a pagar als grans creditors *(alguns aplaudiments)*, perquè aquests no han retallat ni un duro amb aquestes polítiques. *(Veus de fons.)* Què? *(Pausa.)* Sí que els ho explicarem –sí que els ho explicarem–, és clar que els ho explicarem. Quan vulguin.

No he volgut –i amb això acabo–, evidentment, passar llista dels nombres d'aquests últims anys, perquè és inútil, perquè és igual; no estem aquí ara per tornar a repassar aquests temes. Estem aquí per dir: a veure si aquesta iniciativa legislativa popular serveix perquè la partida del pressupost destinat a habitatge, que enguany és miserable, s'incrementi, s'incrementi una mica. Però hi han unes esmenes... No cal que esperin la tramitació ni l'aprovació de la ILP. Mirin, només votin les diferents esmenes, enumerades, molt modestes, per incrementar cada una de les partides destinades a ajudes al pagament de lloguer, destinades a ajuda a l'accés a l'habitatge... Són uns increments que no representen més de 60 milions d'euros en el conjunt...

La presidenta

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...del pressupost. Aquí podrem començar ja a implementar aquestes mesures que la ILP demana i que tots saludem.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Algunes aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats... Saludar també els membres de la comissió promotora, el senyor El Homrani i la senyora Blanco, i agrair-los la seva participació en aquest debat. Estem debatent ni més ni menys que una proposició de llei, una iniciativa legislativa popular de mesures urgents per a l'habitatge, i ha quedat palès, doncs, que sembla que no ho eren tant, d'urgents, perquè es va presentar el 2007 i fins ara, doncs, no hem tingut ocasió de debatre-la, no?

Però, bé, el Parlament ha tingut també la voluntat –i això ho hem de dir–, hem estat d'acord tots els grups a agilitar al màxim, precisament, corregir al més aviat possible aquesta, que és una anomalia democràtica, que és que hi hagi un impuls legislatiu per part de la societat, per part de la gent que vulgui impulsar la legislació, que vulgui participar en el corpus

legislatiu de la comunitat autònoma catalana en aquest cas, i que, doncs, les ILP, aquestes propostes, acabin colgades dins un calaix, acabin dormint, per dir-ho així, el somni dels justos. Però, bé, aquest debat, el d'aquesta ILP, doncs, arriba tard però no ha perdut, ni de bon tros, vigència; encara en té i força, de vigència.

S'ha dit, i insistiré en això, que el dret a l'habitatge, el dret a un habitatge digne, és un dret reconegut, és un dret reconegut pel nostre ordenament democràtic, tant per la Constitució espanyola en el seu article 47, que reconeix aquest dret a l'habitatge digne i també, doncs, marca de quina forma s'ha de regular el sòl per poder donar compliment a aquest dret, a aquest dret de tots els ciutadans espanyols, com també està clarament reconegut per l'Estatut d'autonomia de Catalunya en el seu article 26, com s'ha dit anteriorment. I hem vist, perquè ha sortit al llarg d'aquest debat, que, a més de reconegut, és un dret que també està regulat, perquè Catalunya ja té des de l'any 2007, doncs, una llei que regula precisament el dret a l'habitatge digne. Una altra cosa és que es va aprovar al desembre i al final, doncs, té data del 28 de desembre; jo espero que no sigui per allò de lligar amb les innocentades, no? Perquè hi ha gent que no acaba de veure clar això que realment aquest dret sigui un dret defensat pels poders públics, que sigui un dret que efectivament, doncs..., es pugui gaudir d'aquest dret, no?

I en aquest sentit, doncs, hem de dir que tenim l'instrument, l'instrument hi és; que hi ha la necessitat, la necessitat segueix vigent; tenim el mandat –tenim el mandat–, perquè hi ha un mandat democràtic, un mandat constitucional, un mandat estatutari d'assegurar precisament aquest dret, i el que hem de buscar entre tots és la voluntat que això sigui efectiu.

I hem de començar també per entonar, doncs, el *mea culpa*, el *mea culpa* col·lectiu, pel fet que un instrument concret de participació ciutadana a l'impuls legislatiu, que està regulat, que està perfectament regulat, hagi estat durant massa temps relegat també pels poders públics, que han de donar compliment a aquesta regulació. Per tant, col·lectivament des del Parlament de Catalunya hem de reconèixer l'esforç de la comissió promotora i hem d'entonar també el *mea culpa* per no haver estat prou diligents per poder resoldre aquesta qüestió en temps i forma. Per tant, reconeixent primer aquest *mea culpa* col·lectiu, també hem de fer èmfasi que hi han responsabilitats, responsabilitats dels poders públics, no només dels governs, sinó també –també– del mateix Parlament.

Per tant, en la defensa d'aquest dret hem d'anar plegats, en la defensa d'aquest dret hem de trobar solucions col·lectivament, les millors solucions perquè aquest dret, aquest dret reconegut, sigui, doncs, aplicable en el dia a dia de la gent que està patint aquesta mancança, perquè és un dret, hem de dir-ho, incontesable. I, per tant, aquí hem de caminar junts i plegats.

Malauradament..., o afortunadament, no ho sabem, però l'economia amb relació al món de l'habitatge des del 2007 fins ara –i això també s'ha dit– ha canviat, i ha canviat de forma molt significativa. I un dels principals canvis –i també ha sortit de forma reiterativa

en debats parlamentaris en aquest Parlament– és el fet que hi ha hagut un increment molt important d'habitatge que està, fruit dels desnonaments, en mans de les entitats bancàries, aquestes entitats bancàries –fonamentalment, però no només, caixes d'estalvis– que s'han, doncs, rescatat amb els diners de tots i que a hores d'ara encara estan en aquest banc dolent com un passiu, com un llast per a aquestes entitats, però que no estan cobrint un servei social, una finalitat social que podien estar servint. Per tant, aquesta és una de les qüestions que hem de treballar i que hem d'explorar, aconseguir que s'alliberi una part important d'aquest parc, d'aquest parc d'habitatge que no té sortida en el mercat a hores d'ara, precisament per poder donar compliment a aquest mandat democràtic de garantir aquest dret a l'habitatge digne.

I en aquest context i en aquest *timing*, en aquest temps que ha passat, doncs, dir que avui, fruit que finalment no hi han esmenes a la totalitat, entra dins del tràmit parlamentari aquesta proposició de llei i, per tant, encara que sigui tard, no sé si malament, perquè espero que doni temps de fer tot el tràmit necessari al llarg dels pocs mesos que ja ens han anunciat que resten perquè acabi aquesta desena legislatura del Parlament de Catalunya, però, en tot cas, hem de mirar de filar prim, hem de posar fil a l'agulla i hem de mirar de trobar les millors solucions per garantir des d'aquest poder públic que és el Parlament de Catalunya que es pugui donar als ciutadans que ho necessiten aquest dret a aquest habitatge digne. Estem, ho he dit, en una legislatura caducada, però potser hi serem a temps. Avui mateix, en el sentit de garantir aquests drets, surt una notícia a la premsa; doncs, el Govern insta onze municipis a col·locar pisos socials encara buits. Bé, estem amb això. Encara hi ha habitatge social que no està servint a les finalitats per a les quals està pensat.

Per tant, benvinguda, benvinguda la ILP, encara que sigui tard. I reiterar que des del Grup Parlamentari de Ciutadans, doncs, farem tot el possible perquè es pugui tramitar i perquè arribi a bon fi dins d'aquesta legislatura.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, bon dia a tothom. Bé. Nosaltres entenem –i entenc que tothom ho ha reconegut, malgrat tenir-ne més o menys responsabilitats sobre l'aspecte– que una ILP promoguda el 2007, entrada en el Parlament finalment amb les signatures el 2008, arribi el 2015, hauria de fer reflexionar bastant sobre els mecanismes o els cursos de determinades majories parlamentàries en aquest Parlament.

Sortosament fa poc vam reformar alguns aspectes de la Llei de les ILP, i en aquest sentit es donarà un cert paper més important als mateixos promotors, que fins ara només eren els mers recollidors de signatures, des-

prés havien d'oblidar-se absolutament de com es tramitava aquesta ILP, fins al punt de deixar-la veure passar, deixar-la reposar durant vuit anys, nou anys, fins que pogués ser debatuda en aquest Parlament. Però, òbviament, no serà suficient, si els *tempos* o si els temps d'espera continuen sent igual de llargs.

No sé si s'han adonat que la reclamació per una democratització radical i profunda de les institucions és una reclamació majoritària i urgent davant de no només la crisi econòmica, sinó la crisi de les institucions democràtiques, entre aquestes els partits polítics, que està operant en la nostra societat.

I, parlant de democratització –i, per tant, que toca de ple les ILP i aquest mecanisme d'iniciativa legislativa des de fora del Parlament–, hi ha una altra llei, que em permetran que porti a collació perquè el 9 de novembre ja ha passat, i, per tant, les raons per mantenir la Llei de consultes inoperativa ja han passat. Era –ho és, per nosaltres– una llei de democratització important, que donava a la gent la capacitat d'iniciativa de proposició i d'execució de consultes sense el permís del Govern de la Generalitat i sense el permís del president; és a dir, per plena autonomia de la iniciativa de la gent, i ara està, òbviament, inoperativa per KO jurídic i polític de Madrid. No sé si tindran a bé, el Partit Popular, de desbloquejar aquest bloqueig sobre una de les lleis importants de democratització de les institucions, malgrat que ara ja ha passat el 9 de novembre i la dèria que tenien en el tema de la independència, i, per tant, es podria utilitzar per altres qüestions.

Feta la crítica al context d'incomprensió institucional de les demandes de democratització, o, en tot cas, sordesa institucional a aquestes demandes, volem ubicar, òbviament, temporalment quan sorgeix aquesta ILP. I sorgeix en un moment en què el moviment social al carrer, així com ara està caracteritzat pel color verd, per la PAH, pels bloquejos de les entitats bancàries i les reclamacions de dacions en pagament o de tractes més justos que no pas la ruïna de per vida d'aquella gent que queda expulsada del mercat laboral, del mercat i de la cohesió social, i, per tant, es veu obligada a abandonar el seu pis i a heretar un deute, així com ara és el verd i la PAH, llavors era un moviment que es deia «No tindràs una casa en la puta vida» –era aquest el nom del moviment–, i era el moviment de quan sortíem al carrer perquè els preus de l'habitatge eren preus impossibles, perquè en aquest país s'havia acabat amb les polítiques de lloguer. No hi havia pràcticament parc ni públic ni privat de lloguer, i era tot una aposta per fer de tothom propietari en base d'un excedent de diners en préstec que tenien els bancs; excedent, doncs, que necessitaríem molta estona per relatar a qui li va interessar que a l'Estat espanyol hi hagués un excedent flotant enorme de diners per prestar, que es prestessin amb qualsevol excusa, i, per tant, tot plegat entrés en un cicle pervers especulatiu que va beneficiar molt poca gent, que ha arruïnat a molta gent, i que, igualment, tampoc ha fet, ni en el seu moment, quan es construïa a tort i a dret, ni en aquest moment, quan ja ha petat la bombolla immobiliària, que el dret d'accés a l'habitatge hagi millorat per a ningú: ni llavors, perquè era impossible accedir-hi si no t'endeuta-

ves per vida, ni ara, que en teoria hi ha molts habitatges construïts.

I, per tant, en teoria, si tinguéssim una economia una mica racional i tinguéssim unes lleis pensades per afavorir la majoria i no la minoria, hauríem de disposar d'habitatges per a molta més gent. Hi ha 450.000 pisos buits a Catalunya: no és poc –450.000 pisos buits–, és bastant més que la demanda acreditada o la necessitat, l'emergència habitacional del país; 450.000 pisos buits, 100.000 dels quals, en mans de la banca, incloent-hi els entregats..., o sigui, els de la Sareb, dels quals la Generalitat només n'ha pogut mobilitzar 900 en els darrers anys, xifra irrisòria per a les necessitats del país; 80.000 dels quals són nous de trinca, alguns dels quals, afortunadament, ocupats per l'obra social de la PAH, que és aquella engruna de dignitat que ens queda com a societat davant d'aquesta barbaritat.

I els darrers anys, diguéssim, el màxim que s'ha aconseguit acumular per part del sector públic, a anys llum de la mitjana europea, a anys llum dels estàndards internacionals, a anys llum del que acrediten les organitzacions internacionals que hauria de ser normal en tot país per regular des de la part pública el mercat privat de l'habitatge i fer-lo, per tant, una mica un dret –una mica un dret– protegit, 30.000 habitatges és el parc públic de Catalunya, dels quals, per cert, 1.043, diu, acredita, diguéssim, el mateix departament, estan ara mateix buits, per tant, no entregats, per tant, sense utilització.

És evident que calen mesures sancionadores i d'expropiació, sobretot, contra els pisos que estan en mans de la banca, els pisos nous per estrenar i els pisos que es mantenen buits en mans de la banca, que és bàsicament qui ha provocat l'especulació, qui ha provocat que petés la bombolla i qui ens ha portat en aquesta situació, i que continua mantenint l'esperança que tornaran, algun dia, a pujar els preus i d'aquells pisos en tornarà a poder fer diners i podrà continuar el cicle d'acumulació de riquesa d'uns pocs contra uns molts.

La ILP proposa bàsicament dues coses. Nosaltres estem d'acord..., una, òbviament, estem d'acord que es tramiti, i, per tant, hi votarem a favor. Estem d'acord en les mesures que proposa malgrat que crec que cal matisar-les perquè el context ha canviat radicalment. Proposa augmentar el 65 per cent la reserva de sòl per a habitatge públic en els planejaments urbanístics o els nous desenvolupaments urbanístics. I és obvi que, de nous desenvolupaments urbanístics, ara mateix se'n faran molt pocs o se n'estan fent molt pocs; els que hi ha avancen molt lentament, i, per tant, que no és una mesura que impacti immediatament sobre el dret a l'habitatge. Per tant, hi estarem d'acord perquè de cara al futur òbviament no es resoldrà immediatament la resposta a l'emergència habitacional o a la demanda d'habitatge, i ho hauré de fer a llarg termini també.

Aquesta és una de les mesures, i l'altra, òbviament, és pressupostària: és destinar un 7 per cent del pressupost de la Generalitat, que, si fem un càlcul ràpid i apartem la despesa no financera del pressupost de la Generalitat –enguany és de 22.782 milions d'euros, milió amunt o milió avall–, un 7 per cent serien 1.594

milions d'euros, que, tant de bo –tant de bo– hi hagués la possibilitat de gastar això en polítiques d'habitatge. I dic «tant de bo» perquè està a quilòmetres no, a anys no, a segles llum, el volum de diners que ara mateix es gasten en política d'habitatge. Per tant, amb menys, fins i tot, ja saltaríem d'alegria; però, en tot cas, estarem absolutament d'acord a impulsar, fins i tot, reformes legislatives que indiquin quin és el tant per cent de la despesa pública de la Generalitat que hauria d'anar a ocupar-se del dret a l'habitatge.

I ho hauria de fer per iniciar polítiques de rehabilitació: allò que és urgent ara mateix és rehabilitar pisos. Hi ha fórmules imaginatives perquè el cost sigui menor per a l'Administració i perquè no s'hagi de dependre de la inversió privada familiar o de petites empreses sobre els pisos. Hi ha fórmules imaginatives que s'estan posant sobre la taula per poder fer aquestes polítiques de rehabilitació, que a més a més permeten ampliar el parc de lloguer públic, per promoure habitatge social, per augmentar els ajuts d'accés i manteniment en l'habitatge, per bastir un parc públic equiparable als europeus, que és, òbviament, molt més elevat que aquí. Aquí és, més o menys, de l'1 per cent; a Europa es mouen en estàndards del 15 i el 20 per cent del total de parc d'habitatge el sector públic que se n'ocupa –aquí és l'1 per cent i l'1 per cent és arrodonint cap amunt. I, finalment, per executar expropiacions, i per fomentar el lloguer, i per crear un observatori que avaluï anualment la situació, justament, del dret de l'habitatge en el país.

I després, bé, una certa crítica quan s'exigien rendes mínimes per accedir als habitatges públics i que deixaven fora de l'accés a aquests habitatges públics bona part de la població. Això òbviament ha canviat molt: el 89 per cent de les llars inscrites en el registre actual de sol·licitants d'habitatge públic tenen uns ingressos anuals inferiors als 18.565 euros, fet que fa que determinats requisits de rendes mínimes ja no es puguin exigir com s'exigien abans, que ja potser eren injustos abans, però que ara ja són, diguéssim, fora de la realitat.

Però, a més a més, haurem de canviar, també, els tants per cents que s'establien entre habitatge de compra, públic de compra i habitatge de lloguer. No té cap mena de sentit fer habitatge públic de compra –cap mena. Per tant, cent per cent, si cal, de l'habitatge de promoció pública, de l'habitatge protegit ha de ser de lloguer i ha de ser a un lloguer d'acord amb la situació social que es viu al país.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller, secretari d'Habitatge, agrair, en primer lloc, la presentació i exposició del senyor Homrani i la senyora Blanco d'aquesta ILP; saludar tots els promotors, els membres de l'Avalot, de la

UGT, especialment el seu secretari general, el senyor Álvarez, que també avui ens acompanya.

Un plenari que entenem, també, que arriba massa tard. Tenim present que fa quasi vuit anys que va començar aquesta iniciativa el seu tràmit, i que han passat moltes coses, que la situació pel que fa a l'habitatge en el nostre país ha canviat i molt. I lamentem que les coses hagin anat així, perquè no té cap sentit, i, per part nostra, per la part que ens pertoca, també demanar disculpes.

Paradoxes de la vida, que els que aquells moments governaven el país –i després d'escoltar el senyor Milà m'hi refereixo especialment– van creure pertinent no tramitar aquesta ILP quan hauria tocat, i fins i tot hi van presentar una esmena a la totalitat per tal d'evitar que s'acabés tramitant. Recordaré també que Convergència i Unió no en va presentar cap, d'esmena a la totalitat. I no digui, tampoc, senyor Milà, que no es podia tramitar perquè, evidentment, es podia tramitar perfectament juntament amb el que ens deien vostès.

És evident que quan s'està governant se veuen les coses d'una manera i quan s'està a l'oposició se veuen les coses d'una altra. Llavors no es creia pertinent destinar més recursos a polítiques d'habitatge, i vull recordar també que en aquell moment hi havien més recursos en el Govern de la Generalitat, i, per tant, era molt més fàcil poder-hi destinar recursos que a dia d'avui. Però llavors suposo que aquesta ILP molestava, molestava als que governaven; avui les coses canvien, i quan s'està a l'oposició se retiren les esmenes a la totalitat i oblidem, senyor Milà, que l'objectiu seu, l'objectiu en aquell moment dels que governaven era que no tirés endavant aquesta ILP i, de pas, ja que passem per aquí, avui ens dediquem a criticar l'actual Govern.

I avui jo crec que el que pertocava, potser, era una miqueta més d'humilitat, perquè molts –els que m'han precedit, també els promotors– ja els han dit que les polítiques d'habitatge en aquell moment no s'estaven fent bé. I vostè ja hi era –jo no hi era, però vostè sí que hi era– i, a més a més, feia poc que havia sigut conseller d'Habitatge, i, per tant, coneixia absolutament a fons com s'havien portat a terme aquestes polítiques d'habitatge.

I ens trobem que, per tant, quan es governa no es volen incrementar els recursos d'habitatge i després sí, i sol·liciten augmentar les partides en tot el pressupost pel que fa a habitatge. Ara sí, perquè s'està a l'oposició; abans no, que hi havien més recursos, però es governava en aquell moment. En fi, la vida dona moltes voltes i també la parlamentària.

Per tant, tenint en compte que ens remetem a l'any 2007, també cal, en primer lloc, felicitar la gent de l'Avalot per la feina feta en aquell moment, per treballar i per fer veure al Parlament i al Govern en aquell moment que les polítiques d'habitatge havien de canviar, que la situació així ho requeria.

Entrant en el redactat de la proposició de llei, com s'ha exposat, se centra en dos eixos: augmentar, d'una banda, la producció d'habitatge amb protecció oficial mitjançant l'increment de les reserves que hi ha als

POUM de cada municipi, i augmentar també la despesa en el pressupost pel que fa a polítiques públiques d'habitatge.

I fruit del temps, del pas del temps, i també així ho han fet palès els proposants, cal avui adaptar aquesta proposta a la situació actual del moment pel que fa a l'habitatge, perquè és evident que partim d'un context polític, econòmic i social molt diferent del que en el seu moment es va tramitar.

Més enllà del canvi de govern de la Generalitat –ja n'hem parlat– també vull recordar que els ingressos a dia d'avui són uns altres, dels quals disposem; tenim una disminució important pel que fa als ingressos a totes les administracions.

Però queda clar que existeix una prioritat important com a Govern –ahir mateix ho recordava el conseller– pel que fa a les polítiques del departament: treballar per evitar l'exclusió social residencial evitant els desnonaments, treballar perquè aquells que més pateixen no acabin perdent el seu habitatge, que les famílies tinguin accés a un habitatge assequible allà on existeix demanda. I prova d'això és la voluntat del Govern –també anunciada ahir mateix– de detectar i actuar allà on existeixen pisos protegits que estiguin buits mentre existeix demanda d'habitatge.

I aquí també cal afegir que la proposta d'augmentar les polítiques públiques fins a un 7 per cent, o a partir d'un 7 per cent, significaria incrementar-les cinc cops més que el hi ha actualment, i, evidentment, les coses, com els he dit, són diferents. Tot i això, estem disposats a parlar-ne i estem disposats a tractar-ho.

Pel que fa a l'altre dels aspectes, augmentar les reserves per a la construcció d'habitatge amb protecció oficial, cal dir que la situació actual és molt diferent, ja ens ho han dit, del que era en aquell moment, el 2007, del que tenim a dia d'avui, el 2015 i, per tant, la necessitat, la situació del sòl ha anat canviant al llarg d'aquests anys i la situació és una altra, però tampoc ens tanquem a parlar-lo. És sabut que actualment, a causa del gran estoc d'habitatges ocupats, el problema no és veure tant com podem arribar a construir nous habitatges, sinó les actuacions encaminades a evitar la desocupació permanent d'aquells pisos buits amb actuacions que desenvolupa el Govern, com les següents: per exemple, el nou impost sobre els habitatges buits, el programa de dinamització del parc públic d'habitatge, el programa de mediació en habitatge que prové del parc privat, el programa de cessió que prové d'entitats financeres, el lloguer solidari, l'aval lloguer, la promoció de nous models d'accés a l'habitatge... Anar treballant per tal de poder implementar aquestes polítiques d'habitatge que permetin poder accedir dignament a un habitatge.

Pel que fa a les reserves, cal dir també que el Govern està liderant l'elaboració d'un nou codi de territori que ens ha de permetre, també, adaptar l'urbanisme al que avui està succeint al nostre país. Perquè l'urbanisme que tenim, la normativa que tenim, el marc que tenim legislatiu a dia d'avui no ens permet tampoc adaptar la situació que tenim en aquest sentit i, per tant, entenem que no té cap sentit, tal com està regulat a dia d'avui i

amb el codi de territori, amb la nova modificació que s'està portant a terme, legislativa, podem parlar-ne, podem tindre uns percentatges diferents adaptats a tot el país, perquè el que no podem fer és tractar igual unes mateixes zones, sigui l'àrea metropolitana, com siguin les zones..., altres zones del nostre país.

Igualment, afegir que, pel que fa al percentatge concret de despesa d'habitatge, en polítiques d'habitatge, considerem també que el marc adient és el pressupost, és el moment que s'està tractant el pressupost i, com saben, ara també estem al tràmit final; al proper Ple, si tot va bé, s'aprovarà el pressupost i, per tant, en tot cas, creiem que aquest percentatge ha d'anar sempre lligat al que és l'assignació dels recursos disponibles quan s'elabora el pressupost. Però, evidentment, en podem parlar al llarg de la tramitació d'aquesta ILP. Per tant, partim i, en aquest sentit, compartim la situació que s'ha generat, la preocupació que s'ha generat pel que fa a l'habitatge al nostre país al llarg dels últims anys. La Generalitat ha efectuat una aposta important per l'habitatge, i pels programes socials d'habitatge, i per la lluita contra l'exclusió social residencial, sent una prioritat del Govern en aquest exercici i també en l'exercici anterior.

En aquest sentit, a través de l'Agència de l'Habitatge es prioritzen totes les línies que ajuden a facilitar ajuts a aquelles persones que poden patir un desnonament i a aquelles que poden tindre aquest risc d'exclusió social residencial. No oblidem tampoc el pla de xoc instaurat per aquest Govern el 2011, no abans, sinó per aquest Govern el 2011, perquè, recordem-ho també de nou, ens vam trobar amb 3.264 pisos buits, pisos buits que s'havien construït i allí estaven, absolutament buits, sense que cap família els pogués ocupar. I el que ha fet aquest Govern ha sigut mobilitzar aquest estoc d'habitatges buits i que molts famílies arreu del nostre país hi puguin accedir.

A més a més d'això, al llarg del 2015, amb aquest pressupost es destinaran a programes socials d'habitatge més de 61 milions d'euros, recursos de la Generalitat i som..., amb recursos propis de la Generalitat, fet que fa que siguem, Catalunya, el lloc respecte a tot l'Estat on més s'inverteix en polítiques d'habitatge, per a polítiques socials d'habitatge. I això suposa un increment de pràcticament 3 milions d'euros respecte als pressupostos de l'any 2014, fet que suposarà que arribem a més de 38.000 famílies el 2015, gairebé més, un 20 per cent més de beneficiaris que el 2014. Perquè, malgrat les dificultats pressupostàries al nostre país, els darrers quatre anys s'han prioritzat, i molt, les polítiques socials d'habitatge per damunt d'altres polítiques com són la rehabilitació, tot i la nostra aposta, també, en aquest sentit, per la rehabilitació, molt necessària. Però, en tot cas, l'objectiu era preservar el dret a l'habitatge, preservar que aquelles famílies que més pateixen no tinguin aquesta pèrdua de l'habitatge.

Ens cal també reclamar aquella modificació legislativa que ens ha de permetre canviar la situació pel que fa als desnonaments. I aquí parlo també als representants del Partit Popular, que ens van impedir, al seu moment, d'aquí a poc farà un any, al Congrés dels Diputats, poder tindre una proposició de llei de mesu-

res per evitar el sobreendeutament personal i familiar, una llei de segona oportunitat que ens havia de permetre poder evitar aquestes, una llei que en el seu moment..., una proposició de llei que va ser aprovada per unanimitat d'aquesta cambra, però que al Congrés dels Diputats el Govern del Partit Popular no ens va deixar tirar endavant. I, per tant, reitero que el que necessitem, també, és que es modifiqui la legislació i puguem tindre aquesta segona oportunitat, les famílies.

Per tant, i ja vaig acabant, felicitem aquesta iniciativa, reiterem que compartim que calia haver estat abans tramitada per aquest plenari; per tant, recollim la crítica, que és absolutament justificada, i ens oferim per tal que a partir de demà comencem a treballar conjuntament, a treballar plegats per tramitar aquesta ILP adaptant-la a la realitat actual, que, com hem dit, difereix molt del que en el seu moment es va presentar, però que, en tot cas, les necessitats han fet que al llarg d'aquest temps continuem tenint una aposta com a Govern per les polítiques d'habitatge, continuem volent treballar en aquest sentit, tal com s'està demostrant des del Govern i des del Departament de Territori i Sostenibilitat. Com a Govern tenim la voluntat de seguir treballant per tal que l'accés a l'habitatge estigui garantit i que, allí on existeix demanda, hi hagi també solucions.

Per tant, gràcies de nou per la feina feta, per la seva participació en aquest plenari, i reiterem que calia haver actuat abans, calia haver fet aquestes polítiques molt abans, però que, en tot cas, com a Govern, ens hi trobaran treballant per tal que tothom pugui tindre un accés a un habitatge digne.

Moltes gràcies.

La presidenta

Un cop acabat el debat i atès que no hi ha esmenes a la totalitat, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Agrair als representants de la comissió promotora la seva intervenció avui aquí i la presència de totes les persones que conformen aquesta comissió promotora, al secretari general d'UGT, agrair-los la seva presència.

I continuem amb la sessió plenària. (*Aplaudiments.*)

Interpелlació

al Govern sobre les accions per a desplegar la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (tram. 300-00259/10)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpелlació al Govern sobre les accions per desplegar la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, avui presentem aquesta interpелlació en el primer Ple

següent a l'aprovació d'una llei que va ser àmpliament treballada per aquest Parlament i consensuada al màxim des del punt de vista de la pluralitat política que representem els diversos grups parlamentaris. Però és una llei que, per la seva amplitud de mires i per la seva complexitat, des del punt de vista del canvi que representa en les polítiques públiques i en la dimensió de la mateixa Administració pública i les entitats que són afectades per la llei respecte de la ciutadania, ha de ser objecte d'un intens desplegament que pugui garantir que, en els terminis que la mateixa llei estableix, aquesta es compleixi.

És per això que volem que aquesta interpелlació sigui entesa com un impuls parlamentari constructiu, una oportunitat de consensuar, a través de les esmenes que la moció plantegi, els suggeriments i les propostes que els diversos grups parlamentaris aquí formulin, però també un estímul intens, com no pot ser d'una altra manera, perquè l'acció de govern, com a líder, des del punt de vista de l'impuls d'aquesta norma, doncs, avui a través de la interpелlació comenci a explicar-nos què és i com es faran les actuacions polítiques que es deriven de la mateixa llei.

És una llei que, com es va plantejar, afecta des del punt de vista sistèmic la percepció que fins ara hi ha hagut de l'Administració pública com una administració llunyana, com una administració inaccessible i com una administració fraccionada. També és cert que la llei aglutina –i aquí és el primer punt de la nostra interpелlació– unes obligacions que van molt més enllà de les pròpies inherents a l'Administració pública, doncs, perquè en el mateix article 3 s'amplien els subjectes que són obligats per aquesta norma de transparència, accés a la informació pública i bon govern. Per nosaltres, que aquesta és una gran diferència respecte de la llei estatal, aquesta és, segurament, la visió que determina les accions a desenvolupar des del punt de vista del desplegament de la norma: qui està obligat a complir aquesta llei.

I aquesta és la primera qüestió que nosaltres li plantejem, vicepresidenta: com s'està transformant l'acció de govern des del punt de vista de la prioritat pública en un impuls real que totes aquelles persones físiques, jurídiques, entitats que estan obligades per la llei, més enllà de l'Administració pública de la Generalitat i dels municipis, estiguin sent receptius i sobretot, també, conscients de la gran responsabilitat que tenen com a actors públics privats en ser els subjectes que han d'impulsar aquest canvi ambiciós, però possible, a través de la llei de transparència. I aquí li preguntem clarament en quina mesura, i ens preocupa especialment l'article 3.1.e, aquelles persones físiques, jurídiques que estan gestionant serveis d'interès general universal –i aquí la llei ho deriva directament a les empreses responsables de telecomunicacions i energètiques i de subministraments–, quines són les accions que estan duent a terme per garantir que aquesta Llei de transparència, accés a la informació i bon govern sigui també d'obligat compliment per a aquestes empreses.

Per altra banda, la llei –i aquí en el segon torn ho concretarem una mica més– també respon a una neces-

sitat imperiosa que hem de recordar i no hem de deixar de recordar-ho, i és la lluita contra la corrupció. L'informe de febrer del 2014 de la Comissió Europea va alertar claríssimament que un 76 per cent dels europeus i europees creuen que l'Administració és corrupta, i això és un dèficit democràtic importantíssim, un 76 per cent creuen que la corrupció està molt estesa, i més de la meitat, un 56 per cent, creuen que el nivell de corrupció del seu país ha augmentat durant els darrers tres anys. Per tant, la percepció de la ciutadania europea és que, en contra del que sembla que hauria de ser, atès que ja fa uns anys que s'està lluitant contra la corrupció i per la transparència a nivell internacional i europeu, l'Eurobaròmetre indica que la tendència de la percepció de la ciutadania és inversament contrària a aquesta direcció. Per tant, aquí també hi ha una clara prioritat de traduir l'acció de Govern amb primar sobretot aquesta prevenció de la corrupció i aquesta resposta efectiva respecte dels casos de corrupció que es detectin.

Evidentment hi han tres nivells d'actuació, que són els mecanismes de control, l'acció penal i jurisdiccional i la dimensió política. I aquí és on ens situem nosaltres, responsabilitats polítiques, aquesta és la primera dimensió. La segona, finançament de partits polítics i fundacions vinculades, segona dimensió. Zones de risc, segons l'informe de la Comissió Europea: desenvolupament urbà, construcció, sanitat... També aquí, la Generalitat, quines són les actuacions de prevenció vinculades a aquests àmbits sensibles on es puguin produir i es produeixen, com s'ha vist, fenòmens vinculats a la corrupció. Altre nivell d'actuació: supervisió d'empreses publicoprivades o d'empreses públiques que acreixen aquest risc de corrupció, i contractació pública, contractació pública i conflicte d'interessos. Certament, aquest és un dels pals de paller de la prevenció de la corrupció: traduir-se en una definició clara, que sabem que no ho és i que és complicat, però amb una màxima pedagogia pública sobre el que són conflictes d'interessos.

La definició que es va fer l'any 2010 per part del Consell d'Europa sobre el conflicte d'interessos incorpora aquesta complexitat en la seva mateixa definició. Diu: «Un conflicte d'interessos neix d'una situació en què un agent públic té un interès personal que influeixi o aparenti influir sobre l'exercici imparcial i objectiu de les funcions públiques.» Doncs bé, aquí és on ens hem de concentrar per tal que la llei de transparència, que introdueix mesures claríssimes de prevenció del conflicte d'interessos, com és la informació pública, com és la traçabilitat i la transparència econòmica amb els fluxos econòmics de l'àmbit privat a públic, com és també el bolcatge de les dades de retribucions de tots els subjectes obligats respecte dels alts càrrecs i com és també –i com és també– la importància d'establir un criteri claríssim sobre el nivell de retribucions complementàries, com poden ser les dietes o les indemnitzacions... I aquí sap, vicepresidenta, que al Grup d'Esquerra Republicana, i ara també en la fase en què ens trobem, doncs, l'aspecte de dietes el preocupa enormement; enormement perquè no podem consentir, des del punt de vista jurídic i, òbviament, polític, un desdoblament de percepcions eco-

nòmiques per un mateix concepte. És a dir, l'activitat laboral que dimana de determinades actuacions d'alts càrrecs i de càrrecs públics i polítics no pot ser retribuïda per separat. Una cosa són les dietes derivades de despeses concretes, i l'altra és la dedicació en temps a una activitat concreta derivada d'una activitat pública, retribuïda ja en una nòmina.

Per tant, hem de filar prim en aquesta millora d'aquests aspectes, que segurament, des del punt de vista de la inèrcia en què hem viscut aquests darrers anys, no s'ha arribat a construir un sistema reglamentari que doni seguretat jurídica, suficientment efectiu per evitar que alguns casos acabin a les jurisdiccions penals, i en molts d'aquests casos per part de persones que desconeixien si això entrava o no entrava dintre de la legalitat vigent.

Nosaltres creiem que aquesta oportunitat que ofereix la Llei de transparència ha de construir uns sistemes de regulació que no donin lloc a l'equívoc, que no donin lloc a les situacions d'interpretació que esdevenen després riscos legals, penals, d'alt nivell per a les persones afectades. Aquesta també és una finalitat de la Llei de transparència, sobretot pel que fa, evidentment, al títol II, al títol III i al títol V, que són «Transparència», «Informació pública» i «Bon govern».

Lluny de pensar el que potser alguna..., o de comparar el que alguns actors han viscut amb aquesta llei, com una llei carregosa, una llei que pot ser molt burocràtica, una llei que accentua el nivell d'exigència d'algunes obligacions dels operadors públics/privats, nosaltres creiem que ha estat feta des d'una vessant molt poc burocràtica. És una llei que el que pretén és que s'estimuli al màxim una posterior autoregulació de tots aquests àmbits, en la mesura que aquí s'estableixen unes obligacions derivades dels mateixos àmbits de la norma, però s'articula des d'una flexibilitat important la possibilitat que aquestes exigències de la norma siguin assolides pels diversos operadors que estan afectats en l'article 3.

Per tant, creiem que és una oportunitat i, m'atreviria a dir, una oportunitat també d'estat, de futur estat, construir aquest ventall de sistema de transparència global en el que és la societat publicoprivada catalana. I parlo de societat perquè està construïda per persones: treballadors públics, també actors civils que amb diner públic col·laboren en determinats serveis públics, i també en actuacions d'índole social...

I, per tant, totes aquestes dinàmiques d'implementació de la Llei de transparència passen per un impuls que requereixi, primer, un alt nivell de formació..., i aquí creiem que s'han de dotar de màxims recursos els municipis perquè puguin assolir...

La presidenta

Senyora diputada...

Gemma Calvet i Barot

...les obligacions –i acabo, presidenta– derivades d'aquesta norma. I també un alt nivell de pedagogia pú-

blica i de regulació des del punt de vista de l'impuls de la llei.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats..., diputada, bé, vostè sap que els membres del Govern de la Generalitat, amb el president al capdavant, estem fermament compromesos amb la transparència. La transparència no és una obligació o una necessitat, sinó que va més enllà; per al Govern, la transparència és un compromís, però és també una actitud. I estem compromesos amb la transparència, amb l'accés a la informació i el bon govern. I hem seguit de prop la tramitació d'aquesta llei, la bona feina que ha fet aquest Parlament, i l'hem seguit fins a la seva culminació. I, tot i que som molt conscients que, efectivament, doncs, aquesta és una norma molt exigent amb el Govern, és una norma molt exigent amb l'Administració, hem estat, si em permet, dels primers a celebrar la seva aprovació en aquest Parlament, si em permet, per una àmplia majoria: 107 vots a favor, no?

Vostè em demana ara quines són les accions per desenvolupar la Llei 19/2014, de transparència, accés a la informació i bon govern. I jo ja li avanço que seran totes aquelles necessàries per fer un bon compliment d'aquesta llei, per fer un bon compliment del desenvolupament d'aquesta llei i una bona aplicació. Però abans d'enumerar i explicar-li quines són les accions, permeti'm també que li expliqui ràpidament les iniciatives que des del Govern hem desenvolupat en l'àmbit de la transparència, abans que s'aproves la llei o en el moment en què s'aprovava la llei.

En primer lloc, vull situar el compromís del president, que s'emmarca en aquelles cinquanta-una propostes i reflexions en matèria de transparència i regeneració democràtica, formulades pel president de Catalunya, amb les principals institucions del país. Aquest document, conegut com «les cinquanta-una mesures anti-corrupció», vostè sap que conté un seguit de propostes per posar en valor el ferm compromís del Govern, conjuntament, com li deia, amb les diferents entitats, amb les principals institucions de Catalunya, de lluitar contra les ineficiències, de lluitar contra les irregularitats, contra el frau i contra la corrupció que es pugui produir. Per tant, compromís ferm, no únicament del Govern, sinó de les principals institucions del país.

Poc després de la presentació d'aquestes cinquanta-una mesures, ja se n'han materialitzat les més rellevants, no?, recollides en l'eix corresponent a la transparència. S'ha elaborat i aprovat la Llei de transparència, com deia, per aquest Parlament, com a primera mesura. Dins de l'àmbit de la Generalitat, s'ha creat i es troba en funcionament des del 29 de juliol

–i vostès hi han pogut accedir–el portal de la transparència. S'ha donat publicitat, a través d'aquest portal i d'una forma molt clara, molt completa i molt fàcil, a les retribucions dels alts càrrecs i assimilats a l'Administració i del seu sector públic. Es va elaborar un codi de bones pràctiques per als alts càrrecs de la Generalitat, i es va elaborar també el Codi de principis i de conductes recomanables en la contractació pública. S'ha elaborat també –i és molt important– un pla de formació, i ja s'han desenvolupat, durant l'any 2014, les primeres accions de formació, divulgació i sensibilització en matèria de transparència. S'ha creat també en el si del Govern el Programa de polítiques de transparència; se'n va nomenar en el seu moment la directora, la senyora Núria Bassols.

Per tant, la transparència també constitueix el primer dels nou eixos en què s'articula el Pla de reforma de l'Administració de la Generalitat i del seu sector públic, on el principi de transparència és un vector transversal, és un element clau de tot aquest ambiciós procés de reforma. No s'entén cap procés de reforma si no va acompanyat d'un eix de transparència que sigui totalment transversal.

Per tant, gràcies a tot aquest conjunt de mesures, vostè sap que el Govern de la Generalitat va obtenir la màxima puntuació, una puntuació de cent punts, i és en la primera posició del rànking de transparència de les comunitats autònomes, elaborat per Transparència Internacional, una organització no governamental; amb una millora considerable respecte al 2012, que, si no ho recordo malament, estàvem en el desè lloc. Per tant, a hores d'ara podem afirmar que la Generalitat de Catalunya és pionera en transparència.

Poc abans de l'aprovació de la llei, el Govern va crear la Comissió Interdepartamental de Transparència i Accés a la Informació. Aquest és un instrument organitzatiu que estic convençuda que tindrà un paper rellevant en la implementació de la llei –aquesta comissió es reuneix el dimarts vinent per primer cop. I el decret pel qual es crea aquesta comissió, a més, ha regulat la figura de les unitats d'informació departamentals com a òrgans responsables, en el si de cada departament, de les tasques de coordinació, comunicació, suport i assessorament a les unitats de cada departament, i també als ciutadans en l'àmbit de la publicitat activa i de l'accés a la informació pública.

I, d'altra banda, el mateix dia, si no ho recordo malament, que s'aprovava la llei en el Parlament, el Departament de Governació va organitzar ja unes jornades –«Administracions transparents, informació accessible»–, amb l'objectiu de donar a conèixer, de fomentar aquesta divulgació que vostè demanava sobre el nou marc i per, també, reflexionar sobre la feina que queda per fer i el compromís del Govern.

Per això li puc dir que el Govern ve ben preparat, doncs, amb una actitud proactiva, amb un bagatge i amb bons instruments, a l'hora de donar compliment a la Llei de la transparència. I aquí entro també en el que vostè em demanava, no?, a continuació em referiré a aquelles accions que adoptarem per desenvolupar aquesta llei en l'àmbit de la Generalitat i del món local.

Com li deia abans, la Llei de la transparència és una llei exigent amb el Govern, ho és amb les administracions i les entitats que es troben dins del seu àmbit d'aplicació. I, per tant, el Govern ha d'adoptar forçosament –i així ho vol fer– un conjunt de mesures normatives, institucionals, i també organitzatives. A més a més, hem començat ja a preparar un pla estratègic per a l'aplicació de la llei. En el pla estratègic hi ha especificat un calendari, un pressupost que s'imputa a cada objectiu per complir; un pla que esperem tenir enllestit ben aviat i que estaré, doncs, gustosa de poder explicar en el Parlament. S'ha de publicar al portal de la transparència, conjuntament amb l'avaluació del seu grau de compliment.

La mateixa llei preveu, com vostè sap molt bé, que la Generalitat ha d'elaborar i aprovar un programa específic de formació per als alts càrrecs, per als servidors públics, per a la resta de persones obligades. En aquest punt, com li deia abans, no partim de zero, ja que durant l'any 14 ja hem dut a terme accions de formació, divulgació i sensibilització en matèria de transparència.

Però a més a més el Govern elaborarà i presentarà en aquest Parlament, abans del mes de juny, un projecte de llei de modificació de la Llei 10/2001, d'arxius i documents, amb la finalitat també d'adaptar-ne el contingut al nou règim d'accés a la informació i documents públics.

També, abans del mes de juny, el Govern aprovarà el reglament d'organització i funcionament de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública. Aquest reglament, com vostè sap, és una norma bàsica, perquè en concretarà molts aspectes rellevants, com el nombre de membres de la comissió, que la llei situa entre tres i cinc, així com el departament en el qual restarà adscrita la comissió i que haurà d'assegurar que compti amb els mitjans personals i materials necessaris per a l'exercici de les seves funcions, respectant-ne, com sempre, la independència orgànica i funcional. Ja els avanço que la seva adscripció, crec que semblaria que el més lògic fos a Governació.

Dins encara del capítol normatiu, voldria esmentar que el Govern també està elaborant el reglament que estableix la classificació de les persones i les organitzacions que s'han d'inscriure en el registre de grups d'interès, la informació requerida als declarants, el contingut detallat del codi de conducta i el procediment d'investigació i tramitació de les denúncies.

Per altra banda, i en l'àmbit del bon govern, estem decidits, compromesos a difondre i a garantir l'aplicació del Codi de conducta dels alts càrrecs de la Generalitat, a implementar nous criteris legals que ens exigeixen donar publicitat als criteris de designació per a persones a ocupar un alt càrrec, etcètera. Per tant, en aquest àmbit, doncs, també hi ha aquest compromís i aquesta actitud proactiva del Govern.

Així com també, abans del mes de juny, el Govern promourà la generalització de les cartes de serveis en tots els serveis públics bàsics, tant en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat com per part dels consells comarcals, els municipis de gran població, els consells de vegueria... Cartes de servei, que, com vos-

tè sap, és força innovadora, la llei, en aquest sentit i en altres punts, però que atorga naturalesa reglamentària i caràcter vinculant per a l'Administració i els seus usuaris.

Tot això sense oblidar les noves previsions adoptades per fer possible la millora i la simplificació de la regulació i per reforçar la participació, per reforçar la col·laboració ciutadana, per tal de garantir l'efectivitat del govern obert.

I acabo només dient que el Govern va posar en funcionament, el 29 de juliol, el portal de la transparència. Això ens permet comptar amb un gran nombre d'informació a disposició dels ciutadans. És una eina clau, el portal, en l'àmbit del bon govern, per tal que els ciutadans puguin conèixer, però també puguin avaluar el funcionament dels serveis públics. En aquest moment ja ha rebut més de mig milió de visites.

I també estem treballant en la creació de l'òrgan competent per resoldre els procediments sancionadors i en el desenvolupament d'un programa de suport a les entitats locals, si em permeten, especialment a aquelles que disposin de menys recursos i capacitat tècnica operativa.

I també estem treballant per tal de determinar els òrgans, els mitjans i els procediments necessaris que l'Administració de la Generalitat ha de crear per tal de prestar, com vostè abans hi feia esment, assessorament jurídic, tecnològic, a totes aquelles entitats, partits polítics, associacions, entitats sindicals, empresarials, etcètera, que perceben fons públics i estan obligats per la llei a complir amb unes obligacions específiques.

Així ho farem, aquest és el nostre compromís, i, en tot cas, en ocasió de la rèplica, em podré estendre més en algun d'aquests aspectes.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, vicepresidenta. Miri, no s'ho prengui malament, però a mi em preocupa la primera part de la seva intervenció, en la mesura que es parteix d'un esmentat sis–, i és cert que hi ha hagut aquest esforç, sobretot d'intencions, però també és cert que la majoria d'aquestes iniciatives, inclòs també el mateix Portal de la Transparència, van sorgir de la feina de ponència, van ser paral·leles al que l'acció de govern, doncs, anava impulsant.

Nosaltres ho vam rebre molt bé, no pot ser d'una altra manera, però també hem de ser, jo penso, molt curosos a garantir que aquesta acció de transparència sigui vista des d'una transversalitat política, que és la que realment l'ha impulsat.

Perquè les actuacions que vostè aquí avui anuncia..., per exemple, li poso com a exemple el reglament de

la comissió, doncs, de control; ens sembla que hauria de sortir, també, d'un treball transversal i sobretot acollint una interpretació de la llei que fos realment la més ambiciosa possible, primer per garantir que aquesta comissió sigui plenament independent i que els mateixos membres poguessin contribuir a la seva pròpia autoregulació, perquè si volem situar-la des del punt de vista d'ubicació en el Departament de Governació, com nosaltres vam avalar, per abaratir costos derivats d'un nou organisme, el que no podem, tampoc, és situar-la enmig d'una ja preregulació absolutament situada en un decret d'estructures que no els garanteixi una plena independència i autonomia. Ens preocupa que aquest reglament es faci abans de la designació de la comissió, i, per tant, nosaltres instarem que aquesta designació sigui al més aviat possible per part d'aquest Parlament.

Hi han altres qüestions derivades de les accions que vostè ens anuncia i que li demanaríem si pogués especificar una mica més en què es concreten. La primera és la dimensió de l'àmbit local; sí, la dimensió de l'àmbit local. Els municipis estan molt preocupats per la capacitat que tenen sobretot pel que fa al dret d'accés a complir amb la Llei de transparència, accés a la informació i bon govern. Per tant, quan es va dir: «Bé, des de l'acció de govern ja prioritzarem aquests mitjans», quins són aquests mitjans, quins són, si ens pot dir la quantia econòmica que s'inscrirà perquè l'àmbit municipal pugui desenvolupar amb garanties dels ajuts suficients sobretot l'accés a la informació i la transparència. Que és cert que la mateixa Llei ja preveu que es puguin optimitzar recursos, doncs, per exemple, supramunicipals, o fins i tot el mateix portal de transparència del Govern. Per tant, sabem que la Llei permet molts models diferents, en funció de la capacitat i de l'eficàcia de cadascun dels municipis, però ens interessa molt aquest àmbit d'ajut al sector local perquè es tradueixin en números concrets que els facilitin la posta en marxa en el termini de l'any que té la llei establert.

D'altra banda, si és cert, vostè aquí serà, ara mateix, com una directora d'una orquestra molt àmplia, a on vostè haurà de confiar també en cadascun dels músics que integren aquesta orquestra per la transparència, bon govern, perquè és una llei sistèmica, no és una llei com una altra, que es pugui traduir en un pla, sinó que el que s'haurà de comptar és amb moltes sinèrgies col·lectives. I ens preocupen molt aquestes sinèrgies col·lectives perquè passen també per una determinació de voluntat política, sobretot pel que fa als subjectes obligats que li especificava en el primer torn, a l'article 3. És a dir, tot aquell subjecte que està obligat per la norma i sota el qual no hi ha una jerarquia funcional ni directament vinculada a les administracions públiques. Per tant, aquí, quines són les actuacions que es garantiran perquè, primer, s'entengui que estan compehents de forma obligada a complir la llei i, a més a més, que hi hagi una garantia de control i d'eficàcia d'aquest control, allò de la *surveillance publique*, però el compromís privat, que aquesta és l'ambició de la nostra llei i la capacitat que puguem tenir nosaltres que aquesta ambició es tradueixi en una realitat.

L'altra és la qüestió de les dietes i de les indemnitzacions i el tema del conflicte d'interessos. Ens interessaria saber quines són les actuacions derivades de convertir aquests àmbits també en una prioritat de transparència, perquè la mateixa llei ho estableix en la transparència econòmica; però, a més, també creiem que partim d'una situació molt deficitària, i és evident que no..., en el to constructiu en què vull fer aquesta interpellació no correspon ni assenyalar ni fer esment d'episodis de corrupció, doncs, que lamentablement encara..., i estan sent objecte d'investigació en una comissió aquí, al Parlament, però sí que ens agradaria que, partint d'aquesta realitat, dramàtica realitat en termes democràtics, sabéssim què es farà per evitar que hi hagi situacions de desconeixement, capciositat o intencionalitat respecte de la possible corrupció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí; gràcies, presidenta. Jo crec que a vegades estem una mica susceptibles, jo no..., en tot cas el que he volgut i d'això es tractava la interpellació, era de posar en valor la feina que ha fet el Govern, perquè, com li he dit, la transparència no és únicament una necessitat, no és únicament una obligació, sinó que és un compromís del Govern i és una actitud, i és una actitud que, a més a més, doncs, el president de la Generalitat ha volgut encapçalar, i jo crec que conjuntament amb les principals institucions del país –la presidenta d'aquesta cambra, el director..., doncs, el Síndic de Greuges–, les diferents institucions més importants conjuntament van elaborar aquest document de cinquanta-una mesures per donar resposta i sobretot per posar en valor que efectivament pel Parlament i pel Govern la transparència és una actitud.

I per això he volgut explicar el que s'està fent. I no he explicat les cinquanta-una mesures, perquè vostè m'hauria dit: «Escolti, li he vingut a preguntar una altra cosa.» Doncs sí, he intentat equilibrar el que fem, el que hem fet, el que fem conjuntament. El primer que he posat és en valor la feina del Parlament; vostès han fet una llei, i tots sabem que legislar no és fàcil i que en temes com aquests que a més a més són innovadors i creen una cultura diferent, doncs, cal fer una feina molt important per part dels diputats, i tots els grups parlamentaris l'han feta. I, per tant, el reconeixement i el posar en valor tota aquesta actitud i tota aquesta feina per part del Parlament, que no sempre és posada en valor; la vull posar en valor i el Govern la posa en valor.

Vostè feia referència a dos o tres aspectes. Vostè sap que la llei obliga el Govern a fer aquest decret i a consultar-lo després amb el Parlament, abans d'aprovar-lo, no?, i així ho farem. Jo també li dic que, amb màxim diàleg, amb màxima disponibilitat, jo estic disposada a comparèixer en qualsevol moment per do-

nar qualsevol explicació de tot aquest procés, de tota aquesta normativa que hi va vinculada. Per tant, tinguin aquest oferiment per fer-ho; a més a més, d'una manera immediata.

També sap vostè, perquè n'ha estat ponent i ha estat una ponent que hi ha treballat amb molta passió, que la llei no entra en vigor fins d'aquí a sis mesos, no?, amb bon criteri, perquè això ens ha de permetre aquest temps suficient per poder treballar en una sèrie de temes que vostè ens posava sobre la taula.

I ho farem, i ho farem en xarxa, i ho farem en col·laboració amb el món local, i ho farem ajudant, com deia abans, sobretot, aquells ajuntaments amb menys recursos, amb menys habitants, però que també volen excel·lir i volen fer de la transparència una actitud, i ser proactius. Per tant, en aquest sentit, màxima col·laboració; farem totes aquelles mesures necessàries. Hem insistit, també, molt en la formació, la pedagogia a nivell intern, perquè creiem que la Generalitat, els treballadors públics han d'estar preparats i han de tenir les eines, també, per poder-lo desenvolupar al més aviat possible.

I únicament, només, fer referència a aquest aspecte del conflicte d'interessos. El conflicte d'interessos, entenem també que s'ha d'evitar per la via de la transparència. I, per tant, en aquest sentit, doncs, informació sobre retribucions, sobre dietes, sobre activitats, sobre interessos al Portal de la Transparència. I el màxim de transparència en aquest sentit és el que ens ha de fer evitar aquest conflicte d'interessos.

Per tant, això, si em permeten, veig la regulació, veig l'actuació, veig la llei més proactiva i més en el sentit de prevenció, que no pas en un sentit en negatiu i de coerció, no? Jo crec que en aquest sentit és com treballarem.

Únicament acabar dient que l'any 2015 serà l'any de la regulació i de l'aplicació de la transparència. Això també és un canvi cultural. Jo crec que en aquest sentit el Parlament i l'Administració han avançat, i realment, doncs, aquest canvi cultural el tenim implementat.

Dir-li també que des del Govern de la Generalitat estem treballant per entrar en aquestes xarxes internacionals; que hem pogut explicar la feina feta, hem pogut explicar la feina i la llei aprovada pel Parlament de Catalunya, una llei ambiciosa, una llei que va molt més enllà de la llei estatal perquè realment aquí la transparència és un compromís del país i és un compromís, si em permet ja, personal de tots i cada un dels membres d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La presidenta

El següent punt és la interpellació al Govern sobre els principals reptes i oportunitats que ofereixen les polítiques de la Unió Europea, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre els principals reptes i oportunitats que ofereixen les polítiques de la Unió Europea (tram. 300-00260/10)

Té la paraula l'il·lustríssim senyor Jordi Solé.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller, diputades i diputats, aquesta és una interpellació sobre la política europea o la política relativa a la Unió Europea del Govern de la Generalitat, i des del nostre grup la fem amb la intenció de conèixer l'orientació i les prioritats del Govern en relació amb la Unió Europea i en relació amb els reptes i les oportunitats que per al nostre país ofereixen les principals polítiques de la Unió.

Però també la fem per mirar d'omplir el que creiem que és un buit o una mancança. En aquest Parlament, i encara més en aquest plenari, parlem poc de política europea, de la política europea de Catalunya –entengui's per «política europea» la política referent a la Unió Europea–; parlem poc de les principals polítiques, de les principals actuacions de les institucions europees, de com hi podem influir des de la nostra insatisfactòria, insuficient i temporal condició de no-Estat i de com ens en podem beneficiar, d'aquestes polítiques.

De com ha de ser la Unió Europea que volem, de com ha de ser el model d'integració europea en el qual creiem, en parlem poc, les diputades i els diputats i també en sentim parlar poc al Govern, malgrat que en aquesta cambra hi ha un consens ampli al voltant de la idea de considerar la Unió Europea com a marc polític natural i estratègic per Catalunya.

Aquesta interpellació la fem, creiem, en un moment escaient; la fem pocs dies després que s'hagi formalitzat el nomenament del representant permanent del Govern davant de la Unió Europea, el senyor Amadeu Altafaj, i també pocs dies després de conèixer la intenció del Govern de donar un perfil més polític a la delegació davant de la Unió Europea, així com de millorar la interlocució amb les institucions i els organismes de la Unió.

La fem, també, escassament un mes després de conèixer el primer pla de treball de la nova Comissió Europea i les seves prioritats polítiques, que, per cert, apunten malauradament a una línia excessivament continuista, en el sentit que continuem o es continua sense posar la lluita contra les grans desigualtats socials i territorials existents en el si de la Unió Europea en el centre de les polítiques europees. Per cert, també, una comissió que no es pot dir que hagi començat amb bon peu, i especialment la seva presidència, després de conèixer l'escàndol de Lux Leaks, de favors fiscals a empreses estrangeres amb filials a Luxemburg.

I la fem, també, tot just entrada en vigor la Llei catalana d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea, una llei que en el seu tràmit parlamentari va incorporar importants referències a la Unió Europea; de

manera significativa en el mateix títol de la llei, però no només això, sinó també en l'articulat, en un capítol propi relacionat o destinat a les relacions amb la Unió Europea, i posant deures al Govern en aquest sentit; per exemple, demanant una major coordinació interdepartamental en relació amb el seguiment i la implementació de les polítiques europees.

A casa nostra, doncs, tenim una voluntat àmpliament compartida de ser presents de la manera més activa i més directa possible en la configuració de la Unió Europea i de les seves polítiques principals; tenim algunes eines legislatives que tradueixen aquesta voluntat, com per exemple la llei que acabo d'esmentar, i tenim instruments diversos per portar aquesta voluntat a la pràctica. I, tanmateix, ens manca un debat amb continuïtat, amb profunditat i, al meu entendre, també ens manca capacitat d'incidència.

Incidència sobre un debat europeu que avui té elements tan destacats i que poden tenir efectes tan directes per al nostre país com la negociació de l'acord comercial amb els Estats Units –avui el Parlament es posicionarà sobre aquesta qüestió–, el nou fons d'inversions estratègiques proposat pel president Juncker, el mercat únic digital, la dependència energètica i la urgència que suposa per al desplegament de les energies renovables, el Fons de cohesió i la nova estratègia d'especialització regional intel·ligent, la revisió dels recursos propis de la Unió i la necessitat d'avançar cap a una política fiscal europea, el desplegament de la nova PAC, les mesures de l'anomenada «consolidació fiscal» i les restriccions imposades a les finances públiques, el repte que suposen el terrorisme i les amenaces a les llibertats per a la mateixa llibertat de circulació i el mateix acord de Schengen, o, per exemple, la crisi d'Ucraïna i les relacions amb Rússia, temes tots ells prou importants per parlar-ne, per debatre'n i per adoptar posicions de país.

És obvi que la limitada capacitat d'incidència en el nostre país, a la qual feia referència fa un moment, s'explica, en part, pel fet de no ser, com a país, interlocutors directes de les principals institucions i organismes de la Unió. Precisament perquè en una Unió Europea on els estats continuen tenint un pes molt destacat, molt rellevant –i, de fet, la darrera paraula en molts assumptes–, nosaltres no en som, encara, d'estat, i això limita la nostra capacitat d'influir en els principals debats i, sobretot, en les decisions. I no cal dir que els mecanismes a nivell intern de l'Estat espanyol per influir en la posició del mateix Estat ni funcionen ni hi ha hagut mai interès real perquè funcionin.

Tanmateix, això no hauria d'impedir un major debat sobre els principals reptes i oportunitats que les polítiques europees ofereixen al nostre país, una presa de posició clara, des de Catalunya i el seu Govern, sobre els assumptes més destacats o el fet que les nostres institucions, empreses i ciutadania millorin la seva participació en tota mena d'iniciatives i projectes europeus, ampliant la seva presència en els projectes de recerca i innovació –per exemple, en els intercanvis de tot tipus–, aplicant més i millor les ajudes de la PAC per al nostre desenvolupament rural o els Fons de co-

hesió per tal d'impulsar, alhora, la competitivitat de la nostra economia i la cohesió social.

Per tant, conseller, voldríem conèixer quines són les principals prioritats del Govern pel que fa a les relacions amb la Unió Europea i les seves principals polítiques.

Si la Unió Europea és encara avui, en bona part i de manera excessiva, un club d'estats, la millor manera d'incidir-hi és sent un estat, formant part d'aquest club directament i sense intermediaris.

Catalunya ha volgut, sempre, ser partícip de la construcció del projecte europeu comú, però fins ara només ho hem pogut fer des dels marges, des del poc marge que ens deixa l'orientació política predominant a les capitals europees i la mateixa arquitectura institucional de la Unió; és a dir, ho hem pogut fer, però d'una manera molt limitada.

A més, tenim símptomes preocupants que, en comptes d'encaminar-nos cap a més Europa i menys Estat, anem cap a menys Europa i igual o més Estat, en el sentit que, després de l'estrepitós fracàs del projecte de tractat constitucional i amb l'auge d'algunes formacions euroescèptiques o directament contràries a la Unió Europea, els estats són cada vegada més reticents a cedir més competències i permetre que la part supraestatal de la Unió Europea –per entendre'ns, la Comissió Europea i el Parlament– es vagi desenvolupant i ampliant en detriment del component estatal, representat bàsicament pel Consell.

Com a exemples recents d'aquesta tendència, tenim el *Trilog* del pressupost comunitari, que ha menystingut el Parlament europeu, com ho ha fet també a l'hora d'establir els objectius climàtics i energètics per al 2030; en ambdós casos, un consell més fort que mai ha acabat imposant el seu criteri, sense miraments, en el pressupost i en aquests objectius. O el fet que el principi de subsidiarietat, del qual tant se'n parla –també nosaltres–, és avui l'excusa idònia per considerar assumptes interns tot el que va més enllà de la competència comunitària exclusiva.

Per tant, si vols incidir en les polítiques de la Unió Europea, o ets estat o ho tens molt difícil. A la taula d'en Bernat, qui no hi és no hi és comptat, dit d'una altra manera.

Aquesta és la realitat que no ens agrada als que creiem en una Europa més política i més federal i, per tant, ens considerem federalistes europeus, però és el que hi ha i cal tenir-ho en compte.

En aquest sentit, i atès el procés polític que està vivint el nostre país i que ens pot conduir –i estem segurs que així serà– a constituir-nos com a nou estat d'Europa en un període relativament curt de temps, cal que ens anem preparant per poder transformar la nostra participació a la Unió Europea des d'una participació limitada, ara, per molta voluntat que hi posem, a una participació plena com a estat membre. Estem convençuts que Catalunya ja avui compleix amb escreix els criteris i requisits polítics, econòmics i legislatius per formar part de la Unió Europea com a estat membre, però cal que estudiem amb profunditat què suposarà i

ens exigirà, en termes organitzatius i d'adequació legislativa, la nostra futura condició d'estat membre de la Unió i que ens anem preparant per a aquest escenari, si una majoria ciutadana i parlamentària –és a dir, un mandat democràtic– ens hi condueix. El que puguem fer ara no ho deixem per a més endavant.

En una resposta a una interpellació al diputat Aragonès, el passat juliol –vaig acabant, presidenta–, vostè, conseller, afirmava que, segons la informació de què disposen, complim o estem en condicions de complir la majoria dels criteris de Copenhagen que es demanen als estats per formar part de la Unió Europea; treballem-ho, concretem-ho, fem-ho públic i, sobretot, arremanguem-nos per complir-ho tot, per complir el que encara no complim, per tenir el que encara no tenim i per estar a punt quan vulguem i puguem ser a la Unió Europea com a estat membre.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, jo crec, tal com vostè introduïa en la seva interpellació, comparteixo el criteri que exposava, en el sentit que probablement parlem massa poc del que és l'agenda europea. Com a mínim, potser estariem d'acord també amb la precisió que ara li faré jo: en parlem massa poc d'una manera explícita, perquè indirectament en parlem en moltes ocasions. És a dir, moltes decisions, que són motiu de debat en aquest Parlament, com és públic i notori, vénen condicionades pel fet de formar part de la Unió Europea, no?, en molts sentits, des de la qüestió de la política pressupostària fins a la política cultural –per exemple, la Llei del cinema, ho recordarà vostè de ben segur–; aspectes, com vostè relacionava, doncs, relatius a la política agrària, a la política industrial, a la política de competència; és a dir, n'estem amarats, n'estem plenament condicionats en els nostres debats parlamentaris, però és ben cert, segurament no ho abordem d'una manera integral, d'una manera, diguem-ne, amb més consciència de ser un subjecte col·lectiu –en aquest cas, s'entén–, doncs, que interacciona en aquest marc, que és la Unió Europea, i que, per tant, hi hem de poder fer aportacions també des de la perspectiva més de conjunt, no?, amb més consciència i a tots els efectes, no? Per tant, jo celebro que ens donem mútuament i tinguem mútuament també en aquest Parlament l'oportunitat de fer el debat que vostè ha proposat.

Des d'aquesta perspectiva, diguem-ne, el que sí que li puc dir és que, com a Govern, parlant-ne més o menys explícitament, sí que ens n'ocupem i molt, no? I, des d'aquesta perspectiva, també, doncs, les decisions que s'han pres, darrerament i no tan darrerament, però sí en aquests darrers temps, crec que il·lustren aquest compromís i aquesta ocupació respecte a la qüestió europea en el seu conjunt, no?, tant des de la perspectiva de decisions normatives que s'han pres, a iniciati-

va del Govern, el projecte de llei que va presentar, que ara ja és llei, d'acció exterior i Unió Europea, doncs, és un bon testimoni d'una acció conjunta Govern i Parlament, com no podia ser d'una altra manera; per tant, tant a nivell normatiu –poso aquest exemple– com a nivell organitzatiu, amb relació al que vostè ara esmentava i a l'aposta que fem i que hem vingut fent, eh?, val a dir-ho, a nivell de la presència de la Generalitat de Catalunya en el si de la Unió Europea o davant de la Unió Europea, de les institucions europees, no?

Per tant, jo ho situaria, atenent la seva invitació de debat, que fem i volem reforçar, sent pragmàtics o pràctics, en aquests mesos, d'aquí al 27 de setembre, des de la perspectiva del Govern, molt esquemàticament, dues, diguem-ne, línies d'actuació que, a més a més, tenen elements de connexió, òbviament, però que responen també a la contingència o a la realitat de present, no? Per una banda, la defensa dels interessos de Catalunya. Jo crec que a això hi estem obligats i, a més a més, tenim competències ja avui que ens hi obliguen. I, en aquest sentit, m'hi referiré en alguns aspectes. I, després, preparar l'estratègia del que jo denominaria «Catalunya, nou estat d'Europa». Això s'ha de preparar a fons; ja hi som, preparant-ho, però cal culminar aquesta feina, que en aquests moments està endegada, de preparació del que en podríem dir l'estratègia «Catalunya, nou estat d'Europa», no?

Respecte a la defensa dels interessos de Catalunya davant de les institucions europees i davant de l'agenda que ens planteja, en aquests moments, la Unió Europea. L'extensió, no?, del que en aquests moments estem fent com a Govern és..., vaja, no dona pel temps que jo ara dispo, no?, però sí que, respecte als aspectes que vostè ha tocat, li faria un parell d'apunts; si després haig de precisar-ne algun més, doncs, intentaria aprofundir-hi, però s'entén que amb el benentès, doncs, de procurar donar una resposta integral al que està plantejat en aquests moments en l'agenda europea. Jo crec que hi ha un aspecte que ens..., a part de molts altres, no el situo com a únic i exclouent dels altres, però sí que és principal, perquè té una component de novetat, que és el que es coneix com a pla Juncker. Aquí se'ns va demanar, per part de l'Estat espanyol, eh?, perquè estem en el context que som, doncs, una llista de projectes. Això se'ns va demanar a primers del mes de novembre. Òbviament, immediatament, vàrem contestar amb un llistat de 185 projectes, per un valor total de 16.168 milions d'euros, dels quals 6.809 vindrien a ser executables, eh?, perquè vol dir que hi ha projecte sòlid i definit darrere en el període 2015-2017.

Hem quedat, li ho haig de confessar, una mica sorpresos, perquè s'ha conegut que l'Estat espanyol demana 52.972 milions d'euros, i, com sempre –dic «com sempre», perquè, malauradament, és una mala praxis de l'Estat espanyol que, en aquesta qüestió, a més a més, contrasta amb com ho fan altres estats de la Unió Europea–, això acaba sent un full, no, diguem-ne, una documentació completa del conjunt dels projectes que justifiquen aquest import. Per tant, opacitat total respecte al que aspira a prioritzar l'Estat espanyol. No podem dir que ens vingui de nou, per l'experiència

que tenim de com l'Estat espanyol no ha defensat, eh?, perquè no es pot dir d'una altra manera, doncs, la prioritat del corredor mediterrani, que, ara, per sort de formar part de la Unió Europea, és una prioritat europea.

En aquest sentit, evidentment, per tant, defensem en els contextos que tenim, doncs, quines són les prioritats de Catalunya i ho fem també, evidentment, doncs, a través de la nostra representació. Quan dic «nostra» em refereixo a «la del conjunt del país», representació parlamentària, i creiem que fóra bo que es tingués en compte el criteri que allò que hi ha establert com a prioritari en el terreny de les infraestructures a la Unió Europea fos tingut en compte en aquest denominat «pla Juncker», no?

Un altre aspecte, per esmentar-ne dos, perquè se m'acaba el temps, si no, tot el que fa referència a l'estratègia 2020, eh? Aquí ja fa més temps, això no és estrictament un tema nou de l'agenda d'aquesta nova comissió, però sí que hi ha una voluntat de continuïtat amb tot allò relatiu al RIS3 i a l'estratègia 2020. Com sabrà el Govern ha aprovat la seva pròpia estratègia al respecte, que puguí ser perfectament acobla-ble al plantejament europeu, des del febrer del 14, per tant, en aquest sentit, hi estem treballant. Demà mateix jo tinc l'oportunitat d'anar a recollir el testimoni de la presidència dels quatre motors d'Europa, que correspondrà ara, aquest any 15, doncs, a la Generalitat de Catalunya, i el tema de la presidència de Catalunya, que demà posarem a sobre la taula, doncs, és precisament lligat amb tota la qüestió de la innovació i, per tant, vinculat al projecte RIS3CAT, perquè allà on podem i allà on arribem amb les condicions actuals intentem anar situant les prioritats de país que tenim concertades.

I l'altra gran pota del que crec que hem de fer, doncs, aquests propers mesos la situaria en això que li denominava «l'articulació de l'estratègia Catalunya, nou estat d'Europa». I en aquest sentit, que vol dir preparar-se per si hi ha el mandat democràtic el proper 27 de setembre, a favor de de la..., vaja, de la constitució d'un nou estat a Europa, doncs, hi ha per una banda tot allò relatiu a l'estratègia política i negociadora i com s'ha d'afrontar des del punt de vista de formar part de la Unió Europea. Aquí hi ha treballs fets, bàsicament a partir de l'informe número 6 del Consell Assessor per a la Transició Nacional, que contemplava –ja vaig tenir l'oportunitat d'exposar-lo un dia en aquest Parlament– els diferents escenaris i que al final acabes a la conclusió, doncs, com ens explica sovint el nostre representant permanent de la Generalitat davant de la Unió Europea, que aquesta és una qüestió eminentment política i d'exercici de pragmatisme, no? Mai ningú s'hauria imaginat, ni atenent la literalitat dels tractats, ni atenent l'anàlisi de les coses que es podrien acabar fent, doncs, que la Comissió Europea i la Unió Europea en el seu conjunt acabarien prenent les decisions que han pres aquests darrers anys, per exemple en el capítol de les qüestions financeres o econòmiques. Ni estava previst ni s'ho havien imaginat mai, que les acabarien prenent, no? Per tant, és un exercici de pragmatisme continu, com no pot ser d'una altra manera.

Per tant, estratègia política i negociadora, com es configura. I després allò que vostè apuntava en la seva intervenció: com complim amb els requisits que exigeix formar part de la Unió Europea. En aquest sentit, l'informo que tenim un treball ja fet per part del Govern, des del mes de juliol de l'any passat, del 14; que aquest treball l'hem d'acabar de culminar, en el sentit del que vostè deia; que identifica, doncs, en tots els aspectes necessaris quin nivell de compliment hi ha dels criteris de Copenhaguen, com també l'anàlisi dels requeriments específics relacionats amb els àmbits d'actuació de la Unió Europea, tot allò que és conegut com l'*acquis* comunitari, és a dir, on som en cadascun dels capítols.

I després, si m'ho permet, al segon torn li acabaré de fer algunes precisions més al respecte, però, òbviament, el propòsit és que allà on estem en aquesta qüestió, això ha de ser conegut abans del 27 de setembre, quines conseqüències té i com s'ha d'afrontar, doncs, la nostra incorporació a la Unió Europea, òbviament, si hi ha el mandat democràtic el proper 27 de setembre.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'illustríssim senyor diputat.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, conseller. En aquest segon torn manllaré una mica la seva estructura i parlaré del que ha anomenat vostè «l'estratègia Catalunya, nou estat d'Europa», per una banda –potser, de manera més precisa, «estratègia Catalunya, nou estat de la Unió Europea»– i, d'altra banda, de reptes actuals que estan sobre l'agenda europea i en què haurem d'adoptar, efectivament, posicions de país i al més àmpliament consensuades possible.

Pel que fa a l'agenda «Catalunya, nou estat de la Unió Europea», efectivament, jo diria que tenim dos grans reptes. El primer és saber on som i què ens falta per fer i què ens falta per complir a nivell d'organismes reguladors, a nivell d'adaptació del cabal comunitari, a nivell de preparació també de recursos humans, etcètera, i, per tant, doncs, en aquest sentit és una bona notícia saber que ja hi ha un treball previ fet i que els propers mesos s'accentuarà i s'aprofundirà en aquest treball. I l'altra pota que tenim en aquesta primera vessant, en aquesta estratègia, jo diria que és combatre a nivell públic el discurs de la por que sentim de part de l'Estat espanyol i que l'Estat espanyol fomenta que altres també diguin i que ens facin arribar el que l'Estat espanyol vol que alguns diguin, que és això, doncs, que no hi serem mai, no formarem part de la Unió Europea com a estat membre, perquè diuen que això els tractats ho prohibeixen, quan, en fi, tothom que s'hagi llegit una mica per sobre, ni que sigui una mica per sobre, el Tractat de la Unió Europea sap que no hi ha res escrit sobre aquest tema, no?

I, per tant, doncs, si no és a través de l'ampliació interna, que és el mecanisme que nosaltres defensem i proposem, perquè no venim de cap altre continent i

no venim de cap altra estructura supraestatal que no sigui la Unió Europea, per tant, continuem defensant la possibilitat d'ampliació interna, però si això no és així, al final, la nostra adhesió o la nostra continuïtat dintre de la Unió Europea, amb un estatus canviat, que és el d'estat membre, vindrà a través d'una solució, com vostè deia, pragmàtica, lògica, *ad hoc*, i encara que sigui de manera temporal, diguem-ne, no?, i al final acabaran prevalent els interessos de tots els estats membres, fins i tot de l'Estat espanyol, perquè Catalunya continuï dins de la Unió Europea i acabarà prevalent la *Realpolitik*.

Pel que fa a les qüestions... –presidenta, no tinc el temps, no corre el temps (*pausa*); ara, gràcies. Pel que fa a les qüestions de més actualitat, efectivament, una de les més importants i que més ens en podem beneficiar com a país és el pla Juncker, aquest pla d'inversions que s'articularà a través d'un nou fons europeu d'inversions estratègiques. Aquest és un pla que, a manca de conèixer el seu reglament i, per tant, la seva concreció, pot generar molts dubtes, perquè es parla de mobilitzar 315.000 milions d'euros en tres anys, però després resulta que, d'aquests 315.000 milions, només n'hi ha 21.000 de capital públic, i a partir d'aquest capital inicial, que en realitat seran garanties, s'emetran al voltant de 60.000 milions d'euros de deute, que seran utilitzats, com deia, com a garanties per atreure 245.000 d'euros d'inversió privada. Per tant, tot això pot tenir una mica de brindis al sol, i no seria la primera vegada que passaria, no?, perquè la comissió Barroso també va treure algun programa similar. En aquell cas no eren 315.000 milions d'euros, eren 120.000 milions d'euros per tirar endavant inversions estratègiques, i diguem que el més calent ha quedat a l'aiguera, no?

Però, en qualsevol cas, i a l'espera de veure com es concreta aquesta idea, aquest pla, sí que vull destacar que la Comissió ja ha dit que hi ha la possibilitat que la Banca Regional de Promoció Econòmica participi en aquest fons d'inversió, i que aquesta és la millora manera de garantir que els projectes arribaran al territori. Perquè una altra cosa que ja ha dit la Comissió és que no hi haurà quotes, no?, que els projectes s'escolliran a partir de la seva, diguem-ne, eficàcia i de les seves virtuts, des d'un punt de vista, sobretot, econòmic i de competitivitat.

Per tant, el que proposem és fer-hi jugar l'ICF, l'Institut Català de Finances, en això, i, per tant, que en aquesta cartera susceptible de projectes de finançament, doncs, hi fem entrar l'ICF i promoguem projectes en els àmbits de l'eficiència energètica, desplegament de renovables, rescat de les plantes de purins, per exemple, interconnexió energètica, corredor mediterrani, etcètera.

I pel que fa a l'estratègia d'especialització intel·ligent, que és la nova política de cohesió europea, o la nova filosofia, més ben dit, que hi ha darrere de la política de cohesió europea, tenim els set sectors amb avantatges competitiu i amb potencial d'excel·lència identificats, a través de l'estudi que s'ha fet. Són pràcticament tots els sectors de la nostra economia. Ara el que cal és treballar el desplegament territorial d'aquesta es-

tratègia, territorial i sectorial, comptant amb els ens supramunicipals i amb les agrupacions de municipis, per tal que realment aquests plans d'innovació i d'especialització intel·ligent s'acabin adaptant a les necessitats reals dels municipis i dels diferents sectors que han estat identificats. I, per tant, nosaltres creiem que fóra bo que Acció fos qui s'encarregués de fer la certificació del nivell d'innovació d'aquests plans.

Evidentment, hi ha molts altres assumptes sobre la Unió Europea, sobre l'actualitat de les polítiques de la Unió Europea, però com a mínim aquesta interpellació ens ha servit per parlar d'alguns d'ells, de manera forçosament succinta, però també concreta.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, dos apunts a propòsit de la seva darrera intervenció, diguem-ne, per seleccionar-ne alguns, perquè, com vostè mateix reconeixia, l'abast d'aquest debat, que crec que és oportú –ho reitero, com vostè deia– que el tinguem amb aquesta perspectiva de conjunt, doncs, no permet donar resposta absolutament a tot, com a mi m'agradaria, no? Per tant, els dos apunts serien els següents.

Respecte a la qüestió del Pla d'inversions en infraestructures, és a dir, a part de la consideració que vostè ha fet, que òbviament l'hem de tenir ben present, crec que –amb tota la modèstia, dit amb tota la modèstia, eh?–, des de la perspectiva catalana, nosaltres hem de centrar, diguem-ne, la nostra prioritat a fer entendre arreu –òbviament, formem part d'un estat espanyol que en això que li diré ara té molt poca tradició– que la inversió en infraestructures ha de respondre a criteris d'eficiència, a criteris d'un bon retorn en aquest tipus d'inversions, de rendibilitat, en definitiva.

Des d'aquesta perspectiva, jo crec que ahir es va aprovar una iniciativa, que en aquest cas, doncs, va liderar el diputat Ramon Tremosa a la Comissió d'Economia del Parlament Europeu, on s'apuntava en aquest sentit; és a dir, que, diguem-ne, la compra de bons per part del Banc Central Europeu estigui feta sempre prioritzant els projectes rendibles, eh?, perquè, si no hi han d'haver quotes, com sembla que s'indica, el que hi ha d'haver és un criteri de rendibilitat. I com que ja hi ha molts estudis per part de la mateixa Unió Europea que situen quines són les prioritats, des del punt de vista de la rendibilitat econòmica i social, de les infraestructures més necessàries, doncs, és per aquí per on s'hauria d'anar i on s'hauria d'insistir. I creiem, modestament, des de la realitat catalana, que nosaltres, des de la instància que sigui, doncs, hem d'estar compromesos en aquesta línia.

I respecte a l'altre punt que li volia fer per acabar de desenvolupar tota la qüestió relativa a aquesta estratègia «Catalunya, nou estat de la Unió Europea»..., efec-

tivament, del treball que tenim fet fins a hores d'ara, el puc informar del que podrien ser les dues conclusions següents, d'una manera molt sintètica, eh?

La primera..., és a dir, fet a partir ja d'un informe exhaustiu, diguem-ne, del qual disposem des del juliol del 14 i que ara, òbviament, ens ha permès treballar-hi internament el conjunt dels diferents departaments, i jo crec que això, en la línia del que vostè suggereix, s'ha de publicitar les properes setmanes. La conclusió seria la següent, sobre si complim o no els requisits necessaris per esdevenir un estat al si de la Unió Europea. La primera conclusió, que pot semblar òbvia, però val la pena tenir-ne ben present, no? El punt de partida de Catalunya respecte d'altres països té clarament dos avantatges: que formem part de la Unió Europea des del 86 i que a casa nostra ja s'aplica tant el dret originari de la Unió Europea com el dret derivat transposat. Per tant, això ja és un punt de partida que d'altres, òbviament, no han tingut.

I segona conclusió –com a conseqüència d'aquesta anàlisi detallada, eh?, àmbit per àmbit, política per política, àrea per àrea–, sobre el nivell de compliment avui de l'*acquis* comunitari, la conclusió seria: l'anàlisi realitzada pels diferents àmbits sectorials afectats per l'*acquis* comunitari ens permet destacar que, tot i la necessitat de desplegar un nombre significatiu de noves institucions i entitats –és evident que això s'haurà de fer–, l'actual estructura institucional permetria complir gairebé des de bon principi amb els requisits fixats per la Unió Europea en àmbits tan importants per a la nostra societat com ho són el sector empresarial i de política industrial, la xarxa d'R+D+I o la gestió i participació en la política regional de coordinació dels instruments estructurals. I, a més a més, si a tot això hi sumem el fet que ja disposem d'organismes diversos, com és el cas de l'Agència Catalana del Consum, l'Autoritat Catalana de la Competència, l'Institut d'Estadística de Catalunya, la Sindicatura de Comptes o l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, tot plegat constitueix, per l'anàlisi de què en aquests moments disposem, doncs, un valor afegit i d'experiència prèvia en el que és l'aplicació de l'*acquis* comunitari, no?

És evident que tot plegat, la primera i la segona de les conclusions, ens situa en un terreny avantatjós per a l'aspiració que tenim, si hi ha, òbviament –això sempre s'ha de tenir present–, el mandat democràtic corresponent, de formar part amb naturalitat, com a nou estat, doncs, del conjunt de la Unió Europea.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La presidenta

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'amenaça gihadista.

Interpel·lació

al Govern sobre l'amenaça gihadista (tram. 300-00261/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, els assassinats terroristes comesos a França, les operacions antiterroristes comeses a Bèlgica i Grècia, els atacs a pàgines web i a comptes de Twitter recents, han fet més visible i més propera l'amenaça terrorista gihadista; però abans, Tolosa, marató de Boston, Londres, Brussel·les, Ottawa, Austràlia, són exemples clars d'aquesta amenaça. A Europa, i especialment a Espanya, sabem molt bé què és patir la xacra del terrorisme, i molts ciutadans espanyols han estat assassinats per defensar les llibertats i la democràcia.

Però ara aquesta amenaça terrorista ha evolucionat. Els paràmetres de l'actuació terrorista que hem patit a Espanya fins ara són diferents dels emprats per aquesta nova amenaça terrorista. Fins ara el terrorisme més convencional, d'ETA o GRAPO, si es pot definir així, actuava sota una jerarquia i mitjançant un grup de persones que realitzava l'acció terrorista. Però ara aquest nou terrorisme a Europa s'està basant en la figura de l'actor solitari, que es desvincula de l'organització, la qual cosa fa més difícil el seu seguiment. Tanmateix, l'ús de les xarxes socials per a la difusió de l'ideari gihadista, la captació de nous membres i el finançament de les actuacions terroristes..., ha fet que, en molts casos, la formació d'aquests terroristes es realitzi en zones de guerra i, per tant, adquireixin formació i experiència militar, i ha fet que, per cometre aquests atemptats, estiguin disposats a immolar-se.

A Catalunya havíem vist que els processos de radicalització es començaven a produir en determinades mesquites, fruit de determinats missatges de determinats imams; però ara també podem començar a constatar que aquests processos de radicalització es produeixen a les presons.

I també un tret distintiu és el fet que aquests grups incorporen nacionals europeus, que marxen a països en situació de guerra i després retornen com a nacionals, amb tota la capacitat i llibertat i facilitats que suposa aquest retorn, amb la finalitat de combatre o fer, cometre atemptats.

L'amenaça d'ETA i de GRAPO requeria unes eines; ara l'amenaça gihadista requereix d'altres eines diferents, perquè l'amenaça ha evolucionat.

És evident que l'amenaça gihadista utilitza l'Islam com a justificació del seu terrorisme. De fet, tot terrorisme cerca una ideologia, una religió, per intentar justificar-se, però els demòcrates sabem que no hi ha justificació possible. Hem de dir una cosa ben clara: qui en primer lloc pateix, i amb major intensitat, la barbàrie d'aquesta acció terrorista són precisament els que professen la religió musulmana; aquests són els primers damnificats d'aquesta barbàrie. I tots sabem que la veritable fe musulmana condemna la violència i el terrorisme.

Però aquest terrorisme pretén acabar, primer, amb els seus germans de religió, però, en segon lloc, amb el nostre sistema democràtic i de llibertats, i correspon a tots els membres de la nostra societat defensar aquest sistema de llibertats i de valors. Per tant, és impor-

tantíssim que tots rebutgem aquest terrorisme, que ho fem, però el que nosaltres trobem a faltar és que sigui més visible, aquest rebuig, de tothom. I, per tant, a la comunitat musulmana que conviu amb nosaltres, en exercici d'aquesta llibertat i amb plena harmonia, hem de dir-li que ha de ser més visible, aquest rebuig d'aquest terrorisme per part d'aquesta comunitat. No ens poden deixar a la resta de la comunitat aquesta tasca; els necessitem al costat nostre, per fer visible aquest rebuig d'aquesta amenaça gihadista. Es fa, no en tenim cap dubte, però cal que sigui més visible.

Alhora, també, cal un esforç d'integració importantíssim en la nostra societat, perquè aquests terroristes intenten captar persones que segurament no tenen un sentiment de pertinença a la nostra societat de llibertats. I, per tant, cal fer un esforç d'integració, des de l'escola, que cerqui una veritable integració social, econòmica i de valors. Però aquí també és molt important quines polítiques d'immigració es practiquin, i, per tant, aquí els discursos «bonistes» no serveixen. És important el paper de la Generalitat i de l'Estat amb unes determinades polítiques d'immigració que facin front també a aquesta amenaça terrorista. I no podem mirar cap a l'altre costat, no podem caure en un «bonisme», quan es fan determinats discursos en determinades mesquites o centres de culte –que són algunes, que a la majoria no passa, però en algunes passa–, o quan hi han processos de radicalització en les presons, o quan apareixen banderes de l'estat islàmic a Salt o Barcelona. No podem mirar cap a un altre costat. Aquest «bonisme» no ajuda a entomar el problema.

I a Espanya vivim amb una especial intensitat aquesta amenaça respecte a altres zones d'Europa, i Catalunya respecte a altres zones d'Espanya, de la resta d'Espanya. No som el focus principal de l'amenaça, però sí que som un dels focus on tenim una amenaça més alta. Hi ha una dada clara; és a dir, els darrers anys, cent trenta terroristes gihadistes han estat detinguts a Espanya. I, per tant, això també ens dóna una dimensió del problema. I a Espanya, els darrers anys, i sobretot arran de l'atemptat de l'11-M, doncs, evidentment, hem posat tots els mitjans necessaris per fer front a aquesta amenaça.

I aquí sí que cal fer un reconeixement a tots els cossos i forces de seguretat, per aquest gran esforç que estan fent actualment; un reconeixement a la policia, que treballa intensament per minimitzar aquesta amenaça i pagant un tribut molt alt. Fan aquest treball abnegat pagant el preu de la seva pròpia vida, i a França, amb el darrer exemple, ho veiem d'una forma clara i en tota la seva cruïra, que això és així, i en altres atemptats a què jo he fet referència, també, hem de fer aquest tribut als militars, que també són objecte d'aquesta amenaça. Per tant, quan parlem de policia, estem parlant de tots: Policia Nacional, Guàrdia Civil, Mossos d'Esquadra, policies locals, resta de policies autonòmiques, i aquí ningú se'n pot sentir exclòs.

I què cal fer, davant d'aquesta amenaça? Al nostre entendre, una defensa sense fissures de la nostra societat democràtica, basada en les llibertats i en el respecte als altres, en el respecte a les llibertats dels altres; ai-

xò és importantíssim. Una visualització més clara que *tots*, totes les comunitats, estan en contra d'aquest terrorisme. Uns programes educatius i socials que permetin una integració i una igualtat d'oportunitats real i efectiva de tots els ciutadans. Uns programes d'inserció laboral que garanteixin un desenvolupament personal, familiar, social, que rebutgi aquests intents de captació per part d'aquestes xarxes terroristes. Ajuts als països d'origen per a l'establiment de règims democràtics i de llibertats i, sobretot, per al desenvolupament econòmic i social en aquests països, i també que aquests ajuts s'han d'estendre per fer front aquesta amenaça en aquests països d'origen, perquè ho hem dit abans: els seus germans de fe són els primers que pateixen la barbàrie d'aquesta amenaça terrorista. Donar els poders públics de les eines necessàries per donar resposta efectiva a aquesta amenaça; això vol dir nous mitjans als jutges, a fiscals, a les policies, als serveis d'intel·ligència. I això també vol dir reformes legislatives que permetin disposar d'aquestes eines, i no pot ser que qualsevol reforma legislativa immediatament, dintre d'un «bonisme» mal entès, s'intenti qüestionar i no permeti donar aquestes eines als poders de l'Estat. I, en aquest marc, el Govern està aprovant les reformes del Codi penal, i també l'Avantprojecte de llei de seguretat nacional.

Però ho torno a dir: també és molt important que les polítiques d'immigració siguin eficaces, i no podem mirar cap a una altra banda quan hi han els primers senyals d'alarma a la nostra societat.

I jo li demano una cosa, conseller: no redueixi aquest debat a un problema, a un debat de competències; seria un greu error. L'amenaça la pateix tot l'Estat, i es tracta de coordinar totes les eines que té l'Estat per donar la resposta més eficaç davant d'aquesta amenaça que provoca mort i horror. I en aquest marc cal permanentment intensificar la coordinació entre les diferents policies i entre les diferents administracions. I el principal debat no pot ser la competència, sinó com coordinem tots els recursos disponibles per donar la millor resposta possible i com dotem les nostres policies dels mitjans personals i materials necessaris per respondre de forma acurada.

Hi ha una cosa que haig d'apuntar. No m'hi estendré –podria fer-ho– per responsabilitat. Vostè sap que el Sindicat de Policies de Catalunya, el Sindicat de Mossos d'Esquadra i CAT han expressat públicament la necessitat de major informació als agents sobre aquesta amenaça, sobre els riscos i sobre quin ha de ser l'increment de les mesures d'autoprotecció dels agents; de majors mitjans i formació a les unitats de seguretat ciutadana en tasques de prevenció de l'amenaça terrorista, i de l'increment de les mesures de protecció de les dependències policials. Coneix perfectament quines són aquestes demandes; jo ho apunto, perquè és la meva obligació, però no m'hi estendré per responsabilitat. Ho torno a dir: una especial incidència en què està passant a les nostres presons amb determinats col·lectius, perquè ara s'està confirmant que aquí és un procés de radicalització que s'està produint d'una forma important.

També en aquesta estratègia, cal intensificar la ciberseguretat, no només per evitar que la xarxa sigui l'altaveu d'aquest missatge terrorista, sinó també per garantir la seguretat dels ciutadans. I vostè ho sap, que el Ministeri de l'Interior del Govern d'Espanya està impulsant un pacte d'estat per fer front a aquesta amenaça, pacte obert a totes les forces polítiques, i que el seu punt de partida ha sigut consensuar-lo amb el principal partit de l'oposició, que és el Partit Socialista.

I ens equivoquem si creiem que la resposta pot ser d'un tros de l'estat o d'un país respecte a Europa. Aquesta ha de ser una resposta coordinada del conjunt d'Europa i m'atreveria a dir, també, del conjunt a nivell mundial. I vostè ho ha vist, com els Estats Units i la Gran Bretanya, per tant, han adoptat mesures de coordinació en aquest àmbit.

Hem plantejat aquesta interpellació des de la responsabilitat, però des de la voluntat d'abordar les qüestions que preocupen els ciutadans de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta. I en el segon m'estendré en algunes qüestions que no he pogut fins ara...

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

(Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, certament, estem en un debat evidentment complex i un debat que ens afecta a tots, evidentment, igual i que de cap manera volem reduir a una qüestió purament competencial, sinó que l'hem de reduir –i em sembla que aquí som o hauríem de ser capaços de posar-nos tots d'acord– a una qüestió d'eficiència. Per tant, aquest és l'enfocament, doncs, que des del Cos de Mossos d'Esquadra..., que sí que té, evidentment –i vostè no l'ha pas discutit, ni l'ha discutit ningú–, la competència en matèria de lluita antiterrorista, de fer aquelles accions que s'escaiguin i de fer-les coordinadament amb la resta de cossos policials, no sols en un àmbit purament del que és l'Estat espanyol, sinó amb un abast molt més global.

Vostè ho deia –no m'hi reiteraré, perquè hi estic d'acord–, que estem davant d'un fenomen, el gihadisme, que té uns paràmetres absolutament diferents d'aquell terrorisme que per desgràcia havíem viscut i sobre el qual, doncs, havíem agafat fins i tot expertesa des de la perspectiva dels serveis d'intel·ligència i dels mateixos cossos policials. Estem davant d'un fenomen, en aquest sentit, evidentment diferent. Per tant, també calen eines, instruments diferents, i capacitat diferent de concertació.

Però, en qualsevol cas, sí que voldria transmetre –i així ho vaig fer en una ronda que vam fer amb tots els grups parlamentaris, la farem amb el Partit Popular, perquè no varem poder encaixar l'agenda, doncs, que vam fer la setmana passada– algunes idees que, doncs,

en qualsevol cas, amb molt de gust puc compartir amb tota la cambra.

La primera, que el Cos de Mossos d'Esquadra, que, certament, té l'encomana també de la lluita antiterrorista, doncs, l'exerceix especialitzant algunes unitats i fent una tasca, moltes vegades, més aviat silent, però que ha estat capaç en més d'una ocasió –i ho ha fet en coordinació amb qui ho ha de fer, que són les instàncies judicials, Audiència Nacional– d'identificar aquests processos de radicalització que es donen en diferents àmbits, en la xarxa, en determinats... –determinats; tampoc podem, vostè ho deia, criminalitzar en absolut...–, doncs, en determinats indrets o en determinades mesquites, o en d'altres àmbits, com el que vostè esmentava de les presons.

I un esforç que va, potser, visualitzar-se més, d'una feina continuada i silent, que es va veure, doncs, amb la detenció el 15 de desembre, a la frontera entre Bulgària, en aquest cas, i Turquia, de tres persones que, havent sortit del nostre territori nacional, havent sortit dels municipis concrets de casa nostra, havien sofert aquest procés de radicalització i anaven a fer aquest viatge per incorporar-se a Síria, al que coneixem com l'estat islàmic, no? Això, aquesta detenció, va ser possible gràcies –i això també cal posar-ho en valor, i així ho vam fer en el seu primer moment, tot i que aquesta és una actuació que segueix en secret de sumari– al fet que hi havia la capacitat de detectar processos de radicalització –i això és important que sigui així.

Per tant, voldria transmetre la serenor que som capaços de, doncs, detectar aquests processos de radicalització –no que hi ha una seguretat garantida al cent per cent, això no ho pot dir ningú del nostre entorn europeu, però que sí que tenim aquesta capacitat–; que tenim la capacitat de concertar-nos, evidentment, sota el manament judicial de qui li correspon fer-ho, l'Audiència Nacional, amb la resta de policies, i d'acabar fent, evidentment, aquesta detenció, que, d'algun o altra manera, ens situa, demostra que no només som gelosos –que ho som– de quina és la nostra competència, sinó sobretot el que és més important: que l'exercim amb responsabilitat i que l'exercim amb eficiència. I que la volem continuar exercint amb responsabilitat, i per això hi esmercem, evidentment, recursos, tant en l'àmbit de la intel·ligència com en l'àmbit dels mitjans materials; com també la volem continuar, evidentment, exercint en el marc del que és el nostre estat de dret, amb la unitat judicial responsable de tractar els afers que tenen a veure amb terrorisme, l'Audiència Nacional, i en coordinació, en la mesura del possible, evidentment, i aquí ens hi trobaran *sempre*, amb la resta de cossos policials, perquè el que tenim a davant és un fenomen certament complex, és un fenomen que ens afecta, és un fenomen que ens afecta amb menys intensitat..., no tenim el nivell d'intensitat que ha tingut a França. França havia estat, per raons, doncs, que tots vostès coneixen, específicament assenyalat com un país en què haurien atemptats. Aquest no és el cas de l'Estat espanyol; no és el cas, tampoc, de Catalunya. Per tant, el nivell d'intensitat és diferent, el nivell de risc assumit en aquests moments és diferent, però, en qualsevol cas, fóra tremendament ir-

responsable negar que tenim un risc, inferior al que tenen altres països del nostre entorn europeu.

I això ho afrontem, doncs, des del coneixement, des de l'ús dels mitjans que tenim, en coordinació amb l'autoritat judicial que pertoca i amb una voluntat clara, evidentment, amb una voluntat clara de donar resposta a aquest fenomen treballant conjuntament amb la resta de policies.

En aquest precís moment, doncs, en un altre àmbit, en aquest cas en l'àmbit del Congrés dels Diputats, diputats del grup que dona suport al Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, estan parlant amb el Govern central per tal d'avançar en aquelles mesures, algunes d'elles de caire legislatiu, de l'anomenat pacte d'estat que en el seu moment es va fer públic.

Sí que hem dit, i ho reitero des d'aquesta tribuna, que quan un el que pretén fer és un pacte d'estat, i si un creu, i crec que vostès, si més no des de la perspectiva d'aquí –vostè n'ha donat fe amb aquesta intervenció–, creuen en les capacitats, l'expertesa, el coneixement i la necessitat de comptar amb un cos de disset mil agents repartits al territori de Catalunya per treballar en la lluita contra el terrorisme en la seva expressió..., en aquest cas gihadisme, si algú creu en això, el que no pot fer és fer un pacte entre els dos grans partits a nivell d'estat i després, acte seguit, demanar, doncs, l'adhesió de la resta de forces polítiques. Si algú té el concepte d'estat, com creiem nosaltres que hauria de ser, que hauria de tenir el Govern central, el que fóra bo que fes és el que afortunadament en aquests moments comença a fer, és cridar a totes aquelles forces polítiques i particularment aquelles que governen territoris on hi han les competències policials plenes, com és el cas de Catalunya, per rebre quines són les nostres aportacions.

I nosaltres n'hi volem fer, d'aportacions. I nosaltres no volem defugir aquesta responsabilitat. I nosaltres som molt conscients que aquestes responsabilitats, evidentment, les volem compartir en el pla polític treballant, si és el cas, doncs, les reformes legislatives que s'escaigui, i que les volem fer conscients de quin és el repte i de quina és la complexitat del repte que nosaltres tenim per davant.

I, per tant, en aquelles reformes legislatives que es vulguin impulsar ens hi trobaran sempre si tenen el sentit noble, que volem pressuposar, de tenir millors instruments per poder perseguir el que és el fenomen terrorista, que, a més a més, el tenim present i latent a casa nostra.

Si aquest debat, i reitero el que vaig dir, amb molta claredat, només serveix perquè al capdavant, doncs, ho transformem en un debat competencial, no som nosaltres qui ha plantejat a veure qui ha d'agafar el comandament de determinats cossos policials, que en podem parlar tant com convingui, però si aquest debat el reduïm a això, doncs, no ens hi trobaran. Ens trobaran en tot allò que sigui un major intercanvi d'informació; ens trobaran en tot allò que sigui una millor lleialtat i encara, doncs, anar més endavant entre cossos policials; ens trobaran en aquesta confiança mútua que hem de tenir, conscients, els uns i els altres, sense excepció

–conscients, els uns i els altres, sense excepció, i aquesta bondat la pressuposo absolutament a tothom, que quedi meridianament clar–, que el que tenim a davant és massa complex per perdre'ns en determinats debats.

Certament, ara tindrem per davant un debat que no serà pas menor d'aquest etern binomi entre llibertat/seguretat. I tot això vindrà no només a nivell de l'Estat espanyol, no només a nivell de Catalunya, sinó a nivell europeu i, si m'ho permet, evidentment, a nivell global.

Però que nosaltres estem convençuts que calen determinades mesures legislatives; n'estem convençuts. Com estem convençuts de quina és la nostra aportació en el sentit més positiu del terme que podem fer a la lluita contra el fenomen del terrorisme gihadista, que és posar a disposició els disset mil membres del Cos de Mossos d'Esquadra, amb les diferents unitats, cadascuna de les quals responsable –que no tothom, evidentment, fa de tot–, doncs, d'aquells segments que se'ls han encarregat.

Quina ha estat la resposta que ha fet la República Francesa i el seu cap de govern, coneguda, doncs, precisament aquests dies? No és tant la reforma legislativa com la incorporació, em sembla, de gairebé tres mil efectius més en els cossos de policia.

Doncs, amb aquest esperit, si cal afrontar reformes legislatives, ho farem a les cambres, no defugirem aquest debat. Podem compartir la bondat d'algunes d'aquestes mesures, per la necessitat, evidentment, de coordinació i de conèixer la informació i de treballar conjuntament. Però, fixi's, nosaltres no n'oferim tres mil, com demana el Govern francès, de creació de noves places de policia; nosaltres posem damunt la taula disset mil agents, mossos i mosses d'esquadra, doncs, que estan repartits arreu del nostre territori nacional i que estan compromesos com el que més, no pas més que el que més, però com el que més, en un fenomen que jo crec ens ha d'unir a tenir aquestes estratègies.

I celebro, doncs, el to amb què vostè ho ha plantejat, amb aquest equilibri del bonisme..., i a mi no m'hi ha trobat mai i a nosaltres no ens ha trobat en aquestes expressions, però celebro també que hagi dit, doncs, aquesta necessitat d'integració. Fixi's també quina és la resposta que s'ha donat al país del nord, que moltes vegades hi han dèficits d'integració. I moltes vegades, en aquest sentit..., i aquests dies, que fem debats pressupostaris, s'han fet propostes concretes de les aules d'acollida i s'han fet propostes concretes des d'Ensenyament que també hi contribueixen.

Per tant, en la resposta en allò que sigui policial, evidentment, nosaltres hi serem; en allò que sigui reforma legislativa que escapa de les competències d'aquesta cambra estem disposats a arremangar-nos; en allò que sigui la defensa competencial, evidentment, la farem amb fermesa, i en l'aposta en allò que sigui per guanyar més eficiència amb la suma d'esforços i de lleialtat entre tots plegats, evidentment, també ens hi trobaran.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, senyora presidenta. Una reflexió primera. Ens hem de preguntar què porta una persona que aparentment està integrada en la nostra societat, una societat de llibertat, democràtica, a en algun moment emprendre aquest camí de radicalització. I això és una assignatura que tenim pendent tots plegats, de saber per què, no per derivar responsabilitats respecte del conjunt dels altres, sinó per veure quines són les motivacions que porten a aquest fet.

Segona reflexió. És evident que França tenia una amenaça més alta, com vostè ha dit, però és evident també que ara la reacció francesa serà d'una major i més intensa pressió. I això sí que pot tindre unes conseqüències respecte al nostre país, Espanya, i Catalunya, perquè som frontera. I, per tant, vostè hi ha fet referència; l'increment de 2.500 agents dedicats a la lluita antiterrorista a França, d'incorporació immediata, pot portar que la pressió faci que hi hagin moviments, i, per tant, hem d'estar amatents. No és crear por, però sí que, escolti, tenim la responsabilitat d'estar amatents què passarà a França i, per tant, quina pot ser l'afectació a casa nostra.

És evident que seria estúpid no utilitzar el conjunt dels disset mil agents dels Mossos d'Esquadra per fer front a l'amenaça terrorista, com els vuitanta mil de la Policia Nacional, com els quasi setanta mil de la Guàrdia Civil, com totes les policies locals. No ens podem permetre aquest luxe quan parlem d'aquest tipus d'amenaques. Per tant, tots els recursos de l'Estat, i la Generalitat és estat, han d'estar al servei de fer front a l'amenaça gihadista. Miri si és estat, que vostè sap perfectament que una gran part del finançament del Cos dels Mossos d'Esquadra i dels seus agents ve, precisament, de transferències de l'Estat. Miri si és estat d'una forma clara i evident. Per tant, aquí, no?, compartirem plenament aquesta qüestió que hem de ficar aquest servei.

Una altra cosa és la referència que vostè ha fet al pacte d'estat. El pacte d'estat..., és a dir, quan un vol fer un pacte, comença a intentar teixir complicitats. Inicialment, per tindre un punt de partida, es va iniciar aquesta complicitat amb el principal partit de l'oposició, que és el Partit Socialista, i immediatament ja es va dir que estava obert a tothom i que es continuarien teixint aquestes complicitats; per tant, aquí hi cap tothom; tothom qui vulgui contribuir a aquesta amenaça hi cap d'una forma clara, i, per tant, no ha d'haver-hi cap problema en aquesta qüestió.

Respecte al comandament i l'avantprojecte de la llei de seguretat nacional i el comandament en un moment donat davant d'una greu crisi, qui ha d'adoptar aquest paper. Escolti, traslladi l'exemple a Catalunya; imagini's que aquí, a Catalunya, patim una greu crisi i quan s'activen els mecanismes de resposta, i vostè al capdavant tindria aquesta responsabilitat, surt un alcalde i diu: «Ecolti, esperi, eh?, escolti, que a la meva poli-

cia local vostè no li ho pot dir, perquè la competència és meva...» Oi que tots contribuiríem a dir: «Ecolti, quan hi ha una emergència tots els recursos s'han de ficar per fer front a aquesta emergència, perquè el que prima és la seguretat dels ciutadans, i no em vingui amb un discurs d'una competència d'una policia local o d'un alcalde»? Oi que vostè contestaria d'una forma clara i evident en aquest sentit? Doncs, traslladi el mateix a la resta de l'Estat. Quan hi ha una emergència molt greu, que és el cas que es preveu, s'estableix un mecanisme de resposta. I no es pretén aquí en cap moment de treure competències a ningú.

Una altra cosa és la utilització política que alguns –no dic que vostè ho hagi fet– pretenen fer d'aquest fet. I d'aquí dir: «Ecolti, ja estan atacant els Mossos d'Esquadra.» Mentida. O també alguns discursos polítics que vam poder sentir en la comissió de pressupostos l'altre dia, de dir: «Ecolti, l'única manera de ser efectius és que els Mossos d'Esquadra puguin participar directament en els organismes internacionals.» Mentida; mentida, no és veritat això. Si aquí tenim una bona coordinació, que és el que hem de tenir a nivell de l'Estat, d'aquests cossos policials, la lògica és que entre estats la vinculació és única, no són diverses vinculacions. I aquí el que hem de garantir és aquesta coordinació.

Per tant, no aprofitem aquest tipus de discurs per fer política quan estem parlant d'amenaques gihadistes, que és el que vostès en alguns casos plantegen quan comencen a introduir aquest tipus de discursos, eh?, que es vol atacar els Mossos d'Esquadra, que, escolti, la competència del comandament o no sé què. No; escolti, estem fent front de com podem ser més efectius per minimitzar el risc gihadista, de l'amenaça gihadista, i per garantir al màxim la seguretat dels ciutadans. Aquest és el discurs, tota altra cosa és aprofitar-ho políticament. I, per tant, nosaltres no hi entrem, en aquesta qüestió.

I acabo, en aquests trenta segons que tinc, des d'aquest punt de vista: ho torno a dir, importantíssim, les polítiques d'immigració. No podem caure en aquest bonisme en què molts cops s'ha caigut intentant traslladar un missatge que després no és real i uns valors que no són reals.

I sobretot un clam, des del convenciment que el fan, però que és necessària una major visualització: és que la comunitat musulmana s'ha de visualitzar al costat de tots, de la resta de la comunitat, de tota la resta de la societat, que estem tots en contra i condemnem d'una forma clara aquesta amenaça. I no ens poden deixar aquesta tasca només a la resta; seria un greu error.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, conseller.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Fixi's que qui ha anat parlant i ha tret el tema de la qüestió competencial ha

estat vostè. Diu: «Escolti, no, no, no es preocupin ara per aquest tema, no comencin a agafar el...» No, no, l'esperit amb què hem afrontat això –i em deu haver sentit molt poques declaracions públiques–, l'esperit amb què hem afrontat això és amb el rigor que creiem honestament com a govern i com a conselleria que s'escau en una qüestió tan, tan sensible i tan, tan seriosa com aquesta, intentant trobar un to sense almar, doncs, gratuïtament ni innecessàriament la gent, però sense amagar que tenim un problema –tenim un problema–; intentant traslladar que tenim un problema que hi fem front amb aquelles eines que tenim, i intentant traslladar o traslladant que, a més a més, aquestes eines que tenim les utilitzem de manera eficient.

Per mi el debat no és competencial, el debat és d'eficiència. El que tenim a davant és massa complex per perdre'ns, certament, doncs, en aquest tipus de debats. Aquesta no és una cursa individual; la lluita contra el gihadisme no és una cursa individual de veure qui arriba primer; la cursa contra el gihadisme no és a veure qui fa més ni és una cursa individual. Aquest és un partit que o el juguem tots junts o el perdrem tots. I és en aquest sentit que nosaltres diem el nostre Cos de Mossos d'Esquadra, que té el desplegament complet en aquest país, que té unitats expertes, que té, doncs, la capacitat de combatre i la voluntat, també compartida, evidentment, amb altres cossos, es posa, evidentment, en coordinació i a disposició dels altres cossos.

I no volem perdre'ns en debats competencials; volem perdre'ns en debats d'eficiència –volem perdre'ns en debat d'eficiència–, perquè tot el que avancem en l'eficiència des de la perspectiva de la lluita antiterrorista ho serà en benefici de tots plegats: de tots plegats Catalunya, de tots plegats Estat espanyol i de tots plegats del nostre entorn europeu. I aquesta és la proposta que, en definitiva, nosaltres fem i volem, evidentment, continuar fent.

I vostè diu: «Escolti, els pactes d'estat, i és una qüestió d'estat.» Home, francament, i ho hem dit amb aquesta claredat meridiana, si un creu que això és un pacte d'estat, el que fa, doncs, és cridar amb tota reserva, i li asseguro que això es pot fer, perquè jo m'he reunit –amb vostès no ha estat possible; ho farem, doncs, tan bon punt les agendes puguin encaixar– amb tota la cambra parlamentària per parlar d'aquesta qüestió. I de la mateixa manera, doncs, es pot procedir d'aquesta manera, parlant amb tots els grups, explicant com veiem el problema, escoltant quines són les propostes que tenen, perquè tots els grups tenen propostes a fer, perquè tots estan en un costat en contra de la violència i en contra del terrorisme, amb matisos i accents diferents, però hi ha una divisòria meridiana clara. O es pot fer, doncs, escolti, només amb el primer partit –cas de l'Estat– de l'oposició i després dir: «Escolti, convido als altres que tinguin sentit d'estat, doncs, que s'adhereixin al pacte.» No, nosaltres podem, creiem, honestament i modestament –honestament i modestament–, que hi podem fer aportacions. Això és el que hem dit, i les hi farem –i les hi farem. I posarem, doncs, tot el nostre coneixement, tota la nostra expertesa, tot el nostre cos policial, tota la nostra capacitat de treball, més enllà del que és

estrictament el Departament d'Interior, sinó que són molts altres departaments –perquè aquí estem parlant d'educació, estem parlant d'ensenyament, estem parlant de presons, estem parlant de tantes i tantes altres qüestions, doncs–, al servei d'aquest objectiu respecte al qual farem poques bregues públiques.

Hem parlat, i molt, amb el ministeri a tots els nivells, amb el ministre, amb el secretari d'estat, amb el director general de la Policia. I hem coordinat, jo crec que amb bastant eficiència, quines són les estratègies de nivell d'alerta que hem de tenir els uns i els altres. Val a dir que cadascú té un sistema propi, una nomenclatura, segurament diferent; però, en qualsevol cas, hem estat fent tots plegats el mateix, perquè tots plegats teníem quina era la consciència del problema que evidentment teníem al davant nostre. I aquesta és la manera com nosaltres volem continuar afrontant el problema: sense amagar que el tenim i que és gran, sense sobredimensionar quin és el risc d'aquest problema, perquè objectivament és el que és i no és més superior, tampoc menys, i buscant, no tant la defensa de la competència, que també, com la defensa de l'eficiència. I creiem –i, de fet, no és un acte de supèrbia– que no ja l'Estat espanyol, sinó que Europa no es pot permetre prescindir d'un territori que té una policia amb disset mil efectius que són competents en tot el que és la lluita antiterrorista i la lluita, en altres aspectes, contra el crim organitzat.

I, si avancem en aquest sentit, no estarem avançant a escatimar o esgarrapar competències d'aquí o d'allà, estarem avançant en el sentit que ens demanen els ciutadans, que és una major eficiència en la lluita antiterrorista. I aquí estigui segur que ens hi trobaran.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Passem ara al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació del Govern sobre el seu paper en el projecte Barcelona World.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el seu paper en el projecte BCN World (tram. 302-00237/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

(Pausa.)

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... (*L'oradora mostra un full a la cambra.*) No ho poden veure..., bé, els que tinguin molt bona vista sí, però, saben què és això? Això és avui un acord de pròrroga per lliurar el contracte de compravenda, per l'opció de compra, dels terrenys del que es diu «la banana», les hectàrees dels terrenys del Barcelona World, que nosaltres vam demanar ja abans de Nadal, quan la Generalitat va dir que faria aquesta opció de compra, i que no ens

van lliurar, i que ara, doncs, una altra pròrroga perquè ens lliurin. És a dir que tenim una altra pròrroga havent aprovat una llei de transparència.

Creuen que això és nova política i transparència? Perquè nova política no és només aprovar la Llei de transparència, sinó integrar això a les pràctiques. I resulta que quan nosaltres, com a diputats, ho demanem, se'ns denega. Per això avui ho posem a votació, i esperem que sigui aquesta cambra, que és la que ha de fer aquesta acció de control de govern, la que pugui aprovar que se'ns pugui lliurar aquesta informació.

Però, miri, nova política i transparència també és que una diputada pugui discrepar –que una diputada pugui discrepar– de les propostes del Govern, sense que el diputat que dóna suport al Govern l'amenaci reiteradament en dir que enviarà la seva foto a tots els aturats de Tarragona perquè és ella la que no vol que tinguin feina, sense afegir quin és el tipus de feina que aquest projecte ofereix. Perquè, diputats i diputades, a mi ja m'agradaria veure que si el que estigués aquí davant fos un company meu de grup –el senyor Herrera, el senyor Milà, el senyor Bosch– aquest diputat també s'atreviria a fer el mateix, si s'atreviria a fer aquest tipus d'amenaces. Perquè per moltes lleis que fem, que aprovem per garantir la igualtat, si resulta que no aturem i no desterrem aquest tipus de conductes masculistes i no canviem les pràctiques polítiques després no canvia res.

Molt bé. Al final el que tenim, i torno a ensenyar el paper de la pròrroga (*l'oradora mostra el full a la cambra*), és que transparència zero, d'aquest Govern, per molta llei, amenaça, sí. És a dir, al més pur estil «pujolisme», com estem veient a la comissió, eh? Continuem amb l'estil Pujol.

Però, miri..., és que són molts anys, són trenta anys i escaig, i cal..., costa desterrar determinades pràctiques. Però avui aquesta cambra podrà votar tenir aquesta informació, i podrem votar tota una sèrie de qüestions que sí que faran que hi hagi més transparència, no només per tenir accés a aquest acord, sinó també per saber, perquè la ciutadania de Tarragona ho pugui saber, en quins termes s'està desenvolupant aquest pla director urbanístic, que, un cop més, també les informacions del Govern van desmentint tot el que havíem aprovat. En qüestions d'urbanisme, saben que deia..., el diputat que donava suport deia que no hi hauria habitatge. Bé, en principi, això no era ni bo ni dolent, és que del que es tractava, com deia el senyor Damià Calvet en aquest projecte, era de crear activitat econòmica, de crear ocupació, no de totxo, i a més, ho deia literalment: «No, no; no volem posar totxo.»

Però és que resulta que amb aquests canvis s'amplien els sostres d'edificabilitat. Sí que es treu sostre per a usos merament residencials, però finalment s'amplien 500.000 metres quadrats d'edificabilitat, barrejant usos residencials, però també usos turístics i hotelers. Clar, això, fins que no puguem tenir accés al PDI, ens preocupa; per això també una de les coses que demanem és poder tenir accés al pla director, poder fer un pla de participació, que això ho contemplava la llei. La llei, el reglament de la llei, del text refós d'urbanis-

me, contemplava que pugui haver plans de participació. Perquè ens genera dubtes saber que si ara traïem «la banana», és a dir, el tros on han d'anar els *resorts*, i dels altres terrenys, on es pot edificar, què passa amb els aprofitaments mitjans, què passa amb els terrenys que s'havien de reservar per a habitatge de protecció, que en el seu dia es van aconseguir, es va aconseguir un acord de 350 habitatges de protecció oficial. Ara no sabem què passarà amb tot això. Per això demanem també tenir control sobre aquest pla director urbanístic i que en aquesta comissió de seguiment no només hi estiguin els senyors del PSC que van signar en el seu dia el pacte del pretori, sinó que hi puguem ser totes les forces d'aquesta cambra.

I, per últim, també demanem que en aquest debat sobre el pla director puguem..., demanem la derogació de la llei, i aquest és un tema polític, de posicionament, perquè creiem que aquesta, un cop acabat el projecte, una llei que es va fer *ad hoc*, no es pot continuar mantenint. Després, en tot cas, presidenta, per posicionar-me..., ja em posicionaré sobre les esmenes.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Molt bon dia, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, comencem fent memòria: setembre del 2012, el senyor Adelson fitxa per la Comunitat de Madrid, diu que vol fer allà l'Eurovegas, i es presenta una nova proposta per part del Govern, amb una foto en què hi havia representants del Govern, representants de CaixaBank, propietària dels terrenys, i representants de Veremonte. Mirem la foto d'ara? Aquesta foto s'ha començat a esborrar. Els senyors de Veremonte ja no hi són, en tot cas, són un operador que ha participat del concurs però no han exercit l'opció de compra.

I el que ens mostra el trajecte d'aquests mesos, aquesta cronologia, és que després d'aquell acord, d'aquell anunci públic, es va fer una modificació legislativa sobre aspectes tributaris, sobre les condicions en què hi ha l'activitat de joc i sobre aspectes urbanístics que es van fer a mida dels que van sortir a la foto. Se'ns deia: «No, no, això no és una llei a mida, no és una llei *ad hoc*», però l'origen és una foto, un anunci públic on hi ha una empresa concreta, Veremonte.

Es fa fer un debat aquí molt profund, en el Parlament, on al final es va aprovar una llei en què nosaltres en molts aspectes hi vam votar en contra, i uns punts crítics eren els aspectes urbanístics i la tributació en matèria de joc. Vam expressar els nostres dubtes sobre els números de l'operació. Perquè en els antecedents del projecte de llei es justificava en una pàgina quin era el rerefons, l'impacte econòmic en matèria d'ingressos per a la Generalitat, i a partir d'aquí podíem deduir quin era l'impacte econòmic per al territori del con-

junt de l'operació que s'estava proposant. Perquè quan tu modifiques una normativa general per encaixar una inversió, la fas amb unes expectatives. Vam dir que aquestes expectatives eren excessives, que no ens quadraven els números, i se'ns va dir que no, que fins i tot l'operador, els senyors de Veremonte, posarien sobre la taula els diners que deixéssim de recaptar. I vam dir: «Amb quines garanties? –No, no, són gent de paraula.» Bé. Veiem, doncs, que, en tot cas, ara aquests diners no els tenien ni per exercir l'operació de compra dels terrenys.

Crec que hauríem d'aprendre una mica de les lliçons que hem tingut després del cicle immobiliari anterior i no tornar a repetir errors. I tornar a fer operacions urbanístiques que es camuflen en operacions, en aquest cas, de tot un *resorts* i de potenciar turísticament la zona, creiem que és una mala solució. I avui el que tenim és que s'ha hagut de fer un cert rescat del projecte de Barcelona World per part del Govern; que Incasòl ha signat una opció de compra; que se'ns diu que l'opció no té preu, en un contracte d'opció de compra fixes el preu del que vols comprar en un futur, i després l'opció, és a dir, el fet de reservar-ho costa uns diners, i diuen: «Això no té preu, no té cost.» La meua pregunta és si el cost és en aquests canvis del plantejament. Si el cost és aquesta millora en la possibilitat de desenvolupar urbanísticament, i, per tant, un augment de la resta de terrenys, que segueixen sent d'aquesta entitat bancària, que no formen part de l'opció de compra.

Per tant, hauríem d'intentar fer-ho tot molt més transparent, debatre de manera més rigorosa, amb números sobre la taula. Quan nosaltres dèiem que els números no ens quadraven, se'ns va menystenir. Malauradament el temps ens dona la raó, que la fortaleça financera que hi havia al darrere d'això, i quan ho mirem amb les informacions financeres sobre alguns dels operadors, que són públiques perquè les autoritats regulatòries del joc de Nevada, de Singapur, etcètera, fan públics aquests documents, i dubtem de la sostenibilitat i de la capacitat financera, no?, és a dir, de quin és el *background* financer amb el que poden empènyer això..., doncs, creiem que estem..., acabarem fent una cosa molt diferent, que no tindrà ni el mateix nom, perquè, a més, van deixar que es registrés per part de l'empresa Veremonte, i el pitjor que podria passar aquí és que s'acabi fent un hotel amb un casino, en aquella zona; que ho faci alguns dels operadors que ja està aquí, a Catalunya, i que a sobre s'endugui una rebaixa en el 10 per cent de tota la resta de casinos. Seria un molt mal negoci.

Per tant, nosaltres donarem suport als punts 2, 3 i 4 de la moció.

Al primer punt, com que hi ha alguns aspectes de la llei que nosaltres no hi vam votar a favor, ens abstenem, però creiem que és una exigència de molta més transparència i de debat amb molt més rigor. I allò que defensàvem nosaltres fa un any avui podem seguir-ho defensant amb la cara ben alta. Ens agradaria que tot el debat pogués ser així.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, continuem amb el macroprojecte de Barcelona World, amb una moció que presenta el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, en la qual ja li dic que el primer punt no el votarem, però el restant ho votarem tot, perquè vostès han acceptat les nostres esmenes.

Catalunya no és molt afortunada amb grans instal·lacions o indústries turístiques, amb l'excepció de Barcelona World. Va perdre Eurodisney, que és el principi del problema que tenim avui, els terrenys que va comprar «la Caixa» per reservar-los per a aquest parc. Va perdre Eurovegas, i va perdre –algú se'n oblidava, però– el parc d'aus de Montblanc. També el va perdre. I arribem al 2012, en plena campanya autonòmica, on el protagonista a la província de Tarragona és el senyor Batet, i ens presenten un projecte. Miri, aquest projecte –el veuen? (*l'orador mostra un full*)– és un projecte en què hi ha la marca de Barcelona World, Veremonte, i la marca de la Generalitat de Catalunya. El tenen aquí. Sap què diu? Construcció de sis grans complexos turístics, mentida; dotze mil habitacions d'hotel, mentida; al voltant de vint mil llocs de treball, mentida; inauguració a finals del 2016, mentida.

Per tant, vostès el que han fet és el gran engany al territori. Vostès han jugat amb les il·lusions del territori. Vostès han mentit, han enganyat al territori, i vostès ara són els màxims responsables de donar la cara. I tot això ho van fer amagant informació als grups parlamentaris. I tot això ho van fer amagats. I tot això ho van fer de tal manera, a corre-cuita, que inclús als que tenim la voluntat d'aquest projecte se'ns en van treure les ganes quan vostès van pactar a última hora amb un partit socialista que necessitava aquella foto de família i mediàtica al pretori.

Doncs bé, des del nostre grup parlamentari, avui diem: «S'inicia una campanya municipal, i tant!, en la qual el senyor Ballesteros, alcalde de Tarragona, haurà de dir per què no es fa allò que s'havia promès. On haurà de dir, el senyor Poblet, alcalde de Vila-seca, per què no es compleix el que es va prometre. On haurà de dir, el senyor Granados, alcalde de Salou, per què no es fa i per què s'ha enganyat la gent. I haurà de dir, també, el senyor Batet, que no pot anar d'amagades, per què això no s'ha fet i per què ha enganyat. I haurà de dir, també, el senyor Pellicer, alcalde de Reus, per què, als seus ciutadans, al seu municipi això no s'ha fet. I hauran de dir i donar explicacions d'aquest gran engany, aquest total i absolut engany que vostès han fet a la gent de Tarragona.

La veritat és que no es pot arribar més lluny que crear il·lusions i treure-les. La veritat és que no es pot arribar més lluny, fent el que han fet de pressa i corrent, que inclús –inclús– els seus socis d'Esquerra Republicana els demanaven temps –temps, temps–, i a la ponència

el senyor Batet tallant el temps –el temps. Possiblement perquè el senyor Vilajoana li estava donant les instruccions, perquè ell també és culpable. Culpable de parlar amb uns i amb uns altres no, d'amagar informació i amb uns altres també. Hem de saber qui són els culpables d'aquest gran fracàs.

Miri, tornant al parc de les aus de Montblanc, i fent un símil, sap com acabarà això? Sap com acabarà? Como el gallo de morón..., sense plumes i «cacareant».

(*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyor alcalde de Tarragona, que acaba d'entrar, alludit fa una estona, jo el vull saludar i felicitar-lo per la tasca que ha fet en aquest tema concret que ens ocupa avui, en aquests mesos passats.

La nostra posició, que fixem ara en aquesta intervenció, ve presidida per dues raons fonamentals: la primera, la defensa de l'interès general, i, l'altra, per la supeditació dels interessos particulars a aquest interès general, com ara explicaré. En primer lloc, la defensa de l'interès general, que, com vostès saben, quan vàrem defensar la modificació de la llei, va ser la recerca de la diversificació de l'oferta turística, l'augment de la competitivitat del nostre territori i la generació de llocs de treball. I, la segona, la supeditació de l'interès particular, perquè nosaltres entenem que, tal com s'estan desenvolupant les coses en aquests moments, per legítims que siguin els interessos particulars dels propietaris dels terrenys, aquests s'han de supeditar a l'interès general i no carregar amb una excessiva densitat urbanística el territori.

Per cert, territori planificat pel que fa a usos residencials l'any 2006 –l'any 2006, senyora Hortènsia Grau–, per tant, 2.500 «vivendes» amb la participació del Govern del qual vostès formaven part i amb l'adquisició del conseller de Medi Ambient i també de la seva organització, diguem-ho tot.

Tercer. Volem que hi hagi totes les garanties de transparència, d'informació i de participació, i per això donarem suport en alguns punts, perquè la transparència en un afer i en un projecte d'aquestes característiques ha de ser total. Perquè la informació també cal que sigui absolutament imprescindible i perquè la participació, que ja està prevista en la legislació vigent, però que si es pot augmentar sempre és bo, també la considerarem.

És per això que nosaltres direm no en el primer punt de la moció. No, perquè es pot suposar i és de calaix que no acceptarem o no donarem suport a derogar una llei que nosaltres mateixos vàrem defensar i vàrem aprovar en el seu moment. En canvi, direm que sí a tota la informació. I, per tant, nosaltres tenim també el màxim interès que el contracte que es va establir

entre Lumine, participada per CaixaBank al cent per cent, i el Govern de la Generalitat a través de l'Incasòl, doncs, surti a la llum pública en tots els seus extrems, i que el puguem conèixer. I que puguem saber, també, si és cert o no, conseller, si és que en aquest contracte es contempla el compromís de la Generalitat d'usos residencials, tal com ara estan vigents, cosa que no ens semblaria, com després hi tornaré, oportuna.

Direm que sí, també, senyores i senyors diputats, a la màxima participació, i, per tant, el tercer punt també serà objecte de la nostra aprovació. En canvi, direm que no al quart punt, perquè ens sembla absolutament redundant del tercer, i perquè si, ja, a través del tercer punt, es crea una nova comissió de participació, no donarem suport al quart punt perquè entre altres coses hi ha amagada... –a través d'una transacció que ja sabem que els l'ha colada Esquerra Republicana–, hi ha amagada aquí una dilació dels tràmits perquè això finalment no sigui possible. Perquè es perllongui en el temps tant la tramitació, a través d'un mecanisme absolutament legal, és cert, que faci impossible que es compleixin els terminis, entre altres, dels divuit mesos del contracte de l'opció de compra que va signar Lumine amb l'Incasòl. És així –és així–, diguin-ho amb tota la veritat i totes les conseqüències que això pot comportar.

I vull dir també que en aquesta participació nosaltres som molt respectuosos amb l'autonomia local. En fi, no sé per què hi ha grups que aquí, tenint diputats del territori, no intervenen –dit sigui entre parèntesis. Però, respectem l'autonomia local. En la tramitació urbanística qui acaba decidint són els ajuntaments. Poden participar la resta de grups parlamentaris, d'organitzacions sindicals, empresarials, tot el que vulguem; però l'autonomia, finalment, a casa de cadascú se l'organitza com li sembla. Em sembla que és, valgui la redundància, quelcom que hem de dir.

I, per últim, en aquests vint segons que em queden, senyora presidenta, voldria significar –senyor conseller, perquè ja ho hem dit i avui ho vull tornar a repetir en aquesta tribuna– que si hi ha usos residencials, el nostre grup parlamentari i el nostre partit es replantejarà donar suport pel que fa a aquesta part del projecte, perquè això no és el projecte que havíem quedat; havíem quedat només un projecte per diversificar l'oferta turística. I, en qualsevol cas, ens replantejaríem la nostra participació en la comissió mixta que tenim establerta.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, avui tornem a parlar del paper –del paper– del Govern de la Generalitat de Catalunya en el projecte Barcelona World. Tornem a obrir en seu parlamentària un debat que, des del nostre punt de vista, mai

s'ha produït, almenys en les condicions que calia, aquí en el Parlament de Catalunya, que és on cal discutir d'aquestes qüestions. Un projecte, alguns l'hem arribat a qualificar de nyap, que ha estat immers en l'obscurantisme. Clar, no és gens nou, perquè això és el més pur estil Convergència. Però, és clar, un estil del qual és difícil desempallegar-se. Són molts anys de pràctica, i, finalment, doncs, la cosa acaba de quallar, no? Són massa anys, massa anys de pujolisme, és a dir, en últim terme, de caciquisme, no?, el que es diu en altres indrets «caciquisme», directament.

Un *modus operandi* que, en origen, ha tingut també, i ho hem de dir, una certa connivència per part d'un dels grups de l'oposició, en aquest cas, el grup que m'ha precedit en l'ús de la paraula, el Grup del Partit dels Socialistes de Catalunya. Ciutadans, ho he de recordar en aquest moment, va ser molt crític –va ser molt crític–, primer, amb el canvi legislatiu, i, després, també amb les formes –ho repeteixo– obscurantistes de tancar l'acord del pretori entre Convergència i el PSC. L'obscurantisme veiem que encara segueix, després fins i tot del rescat del mateix Govern de la Generalitat al projecte, el projecte que havia d'estar promogut i, per tant, doncs, els riscos haurien d'estar del costat de Veremonte.

Vam ser molt crítics, he dit, amb la modificació de la Llei 2/89, sobre centres recreatius turístics i d'establiment de normes en matèria de tributació, comerç i joc, i dins d'aquesta modificació vam estar en contra, de forma clara, en contra dels canvis fiscals –escandalosos al nostre parer–, del joc a crèdit, i també de la possible afectació urbanística d'aquest projecte que se'ns plantejava.

Respecte a la moció, Iniciativa ha presentat una moció en què gairebé estem d'acord amb tot, però també sabem que ha presentat una proposició de llei per derogar el canvi tributari, específicament aquest punt, el canvi tributari, ho repeteixo, escandalós, que en aquests moments recull la Llei 6/2014 que va modificar precisament això: les regles del joc.

En aquesta proposició de llei, els he d'anunciar al Grup d'Iniciativa que comptaran amb la nostra col·laboració, els farem costat; però avui, també, de forma conseqüent al que vam fer en el seu moment, en l'aprovació d'aquesta modificació, ens abstindrem en la derogació total que es demana, precisament, d'aquesta llei. Hi insistim: seguim volent transparència. Jo crec que en això coincidim tots. Però volem mantenir encara, encara que sigui un petit fil d'esperança en la viabilitat d'aquest projecte, perquè sobretot pot ser important tenint en compte el possible impacte positiu en benefici de tots, en unes comarques, en una zona concreta de Tarragona que no està en bones condicions encara per competir en segons què.

Hi han moltes polítiques que afecten precisament aquella zona, que són directament responsabilitat del Govern de la Generalitat, que han dificultat... –i això em consta perquè he rebut aquests *inputs* per part del sector turístic–, han dificultat, doncs, que les temporades turístiques dels darrers anys, i especialment aquest darrer 2014, doncs, no hagi estat tan bona com

podia haver estat, sobretot per als comerços de tipus mitjà, en els establiments de tipus mitjà; però, en tot cas, polítiques que haurem de millorar entre tots.

Però dir-li al grup proponent, al Grup d'Iniciativa, que a la resta de la moció, a la resta li donarem ple suport.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Bé, sembla mentida, però tornem a parlar de BCN World. Em sap greu, ens fa bastanta vergonya aliena que aquest Parlament, amb la crisi que estem passant, continuï parlant d'aquesta mentida i vergonya i espectacle que s'està donant al voltant d'una especulació privada, d'una inversió privada de «la Caixa» i que, a més a més, ho facin fent veure que es creuen el projecte i que ens estan dient veritats quan en realitat l'espectacle que s'està donant és lamentable.

Nosaltres només esperem dimissions al voltant de BCN World, que comencin a caure dimissions dels responsables que s'han cregut i que a més a més ens estan repetint l'encobriment bancari, el rescat bancari encobert a «la Caixa» i a la inversió que en el seu dia va fer «la Caixa». És absolutament demencial que estiguem avançant, o sigui, que s'estigui legislant, que s'estigui debatent parlamentàriament com facilitem el negoci a «la Caixa» i rescatem una altra vegada «la Caixa».

«La Caixa» adquireix uns terrenys, al seu dia, una gran inversió que fa, especulativa absolutament, comptant que una sèrie de projectes es tirarien endavant i podria, com sempre, fer diners fàcils: invertir, comprar-ho abans que els projectes estiguessin acabats, acabats de definir, invertir i fer diners fàcils en poc temps. L'ADN de la crisi que estem vivint, l'ADN de l'economia que ens ha portat a la bombolla immobiliària i a la situació que estem tenint.

Eliminats aquells projectes, «la Caixa» bàsicament té diners, una inversió morta, en tots aquells terrenys, i així llavors s'ha d'inventar una promoció «peixet», una promoció amb moltes llumenetes, no?, com les màquines escurabutxaques, que facin musiqueta, perquè hi hagi inversors més «tontos» que vagin a comprar, competeixin per aquells terrenys, es revaloritzin els terrenys, poder-se'ls vendre, marxar, igual que va marxar de Port Aventura, marxa d'aquella inversió, recuperar els diners i, després, una mica, que facin el que vulguin amb xalets, amb habitatges, amb casinos o el que sigui.

Però per fer-ho, clar, òbviament, les llumenetes les han de construir; les llumenetes acaben sent un espectacle lamentable en aquest Parlament de fer legislació *ad hoc* per una sèrie d'inversors que en alguns estats estrangers estan considerats com a mafiosos o semi-mafiosos, perquè vinguin, puguin venir aquí a agitar aquestes llumenetes i aquesta musiqueta per fer que el

terreny pugi de preu, però també espectacles jo crec que de molt poca lleialtat i sinceritat a la població, com cridar els treballadors de Tarragona a inscriure's al SOC per un projecte que és mentida, que no existirà, que, si existeix, a més a més, serà una burda inversió de construcció d'habitatges que no tenen cap mena de recorregut en un terreny que no es mereix que el continuïn asfaltant i cimentant, com és la costa de Tarragona i, en general, la costa catalana.

És un espectacle que és una presa de pèl a tot el país i que jo crec que ja és hora de començar a rectificar. No passa res si «la Caixa» per una vegada perd diners; si manté els seus terrenys allà i té la inversió morta, no passarà res: a «la Caixa» li va extraordinàriament bé aquesta crisi. I dedicar-nos, dedicar el temps parlamentari, dedicar les energies, dedicar els esforços, dedicar l'Incasòl, dedicar tot això a altres projectes, a altres polítiques més raonables.

Però és que, a més a més, per fer-ho possible..., que no es podia articular això amb ningú amb dos dits de front, s'havia d'anar a buscar la icona, l'estrella de la bombolla immobiliària en aquest país, de l'estafa immobiliària en aquest país, Enrique Bañuelos, el degà de l'especulació immobiliària, de les bombolles immobiliàries, que va ser la primera immobiliària que va «quebrar» en aquesta crisi urbanística, en aquesta crisi de l'especulació, la primera que «quebra»; ell no en resulta perjudicat, se'n va al Brasil, compra tres immobiliàries, les ajunta, les treu a borsa, fa que amb les llumenetes i la musiqueta pugin de preu a borsa i abans que tothom s'adoni que és una altra gran mentida ven les accions, es forra, torna a l'Estat espanyol..., aquella immobiliària, òbviament, com l'anterior, desapareix del mercat, s'arruïna, i ve aquí i els convenç a vostès que ajudin a «la Caixa» a revaloritzar uns terrenys, a on, òbviament, ell també hi guanyarà els seus diners en un altre projecte bombolla i fantasma. De veritat; de veritat que no té cap mena de sentit.

I és que ja no els estic donant arguments de per què ens oposem que es vulguin instal·lar casinos, per què ens oposem que vulguin fer 6.000 habitatges, 4.500 habitacions d'hotel i ara, a més a més, en els terrenys adjunts a BCN World 2.477 habitatges més; ja no els estic qüestionant la diferència de model que hi ha; els estic dient que o bé s'han deixat enganyar o ens estan enganyant a tots nosaltres, perquè això és obvi que, des del principi fins al final, i cada vegada es demostra més, és bàsicament una operació de «la Caixa», i, a més a més, que comença a tenir moments ja de molt riure, no?: ara Veremonte s'ha quedat la marca BCN World, ja no se li pot dir BCN World i es dirà Centre Recreatiu i Turístic de Vila-seca i Salou.

Bé, jo no sé cap a on avança tot plegat, però, si us plau, per dignitat, tallin d'arrel aquesta operació, aquest rescabament dels terrenys de «la Caixa».

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Albert Batet.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, presidenta. Honorables consellers, diputats, diputades, bé, el tema és el context en què estem, i estem en un context on hi ha crisi econòmica, on hi han persones que estan a l'atur, on hi han persones que han de trobar treball i han de crear projectes de vida i de futur al Camp de Tarragona.

L'àmbit del turisme és l'àmbit de pes econòmic més estratègic en el nostre territori, representa un 20 per cent del PIB i, a més a més, on hi ha hagut un major creixement durant aquests últims anys de recessió econòmica. Per tant, és un àmbit estratègic. I l'acció de govern de Convergència i Unió està basada a trobar projectes de vida i de futur, de projecte, d'ocupació, de feina a totes aquelles persones que ara no els tenen. I, per tant, creiem que aquest és un projecte que s'emmarca, aquesta modificació de llei que vam aprovar en el seu moment, s'emmarca a buscar nous productes, per anar a buscar nous mercats, per enfortir i continuar el model d'èxit de turisme, de turisme familiar, de turisme de la Costa Daurada, que hem creat durant tots aquests anys, durant aquests últims vint-i-cinc anys.

Durant aquest projecte de llei..., que es va aprovar fins ara han passat coses; han passat coses: s'ha començat tota una tramitació administrativa, hi han quatre empreses que han presentat avals per tirar endavant els *resorts*; per tant, hi ha una voluntat privada d'invertir al nostre territori. A més a més, ara s'han començat els treballs previs del pla director urbanístic; òbviament, doncs, seguirà tota la legalitat vigent que hi ha d'haver al terme.

Però també hi han hagut anuncis importants, com és l'acord amb *Cirque du Soleil* per als pròxims cinc anys, que s'instal·larà en l'àmbit del Centre Recreatiu i Turístic de la Costa Daurada, com és les obres del projecte de Ferrari Land, que s'instal·larà també a la Costa Daurada en l'àmbit del Centre Recreatiu i Turístic, com és el nou *resort* hotelier de cinc estrelles que també s'obrirà, i això és un complex d'oci i de turisme que ens ha de situar a nivell mundial. I aquesta és la feina silenciosa que anem fent des del territori, que es va fent des del Govern.

La pregunta és: el territori vol aquest projecte? I el territori vol aquest projecte: les cambres, el teixit social, el teixit econòmic, els ajuntaments afectats volen aquest projecte; la majoria parlamentària d'aquest Parlament vota a favor d'aquest projecte. Per tant, hi ha una voluntat específica de tirar endavant i creure que el que vam fer al seu moment amb Port Aventura, doncs, és la mateixa aposta estratègica que ens ha de portar a ser un referent mundial en l'àmbit del turisme. El que potser succeeix és que el que vostè diu al territori no li agrada, però el territori nosaltres ens l'escoltem, hi vivim, el compartim, i diu que vol aquest projecte i que volen continuar apostant en aquest projecte. Per tant, a derogar el projecte de llei no hi podem estar d'acord, que és el primer punt que vostès proposen.

L'altre aspecte que hi ha és que som un govern responsable, de responsabilitat, de fets, de paraules. I, es-

colti'm, nosaltres mantenim el compromís de tirar endavant aquest projecte; és més, ara amb més fiabilitat perquè ho fem des d'un punt de vista públic. Abans deien: «Oh!, és que hi havia un promotor...» No, no; escolti'm, ara és el Govern de Catalunya, perquè els rèdits es quedin per al bé comú, per l'interès de tots i totes, i així hi ha més garanties per part de tothom; per tant, el projecte pot ser més viable.

I l'altre que succeeix, i jo entenc els nervis i he vist aquí un cert inici de debat preelectoral en el nostre territori, és que hi ha partits polítics que se'ls ha vist el llautó durant tots aquests anys. Senyora Grau, a vostès se'ls ha vist el llautó, a Iniciativa se li ha vist el llautó. Vostès van de manifestació i després voten al consell de direcció. I quan voten al consell de direcció l'any 2006 i el 2009 van aprovar 2.500 habitatges a l'àmbit del CRT, i ara –ai, noi!– no se'n recorden, i ho van aprovar vostès –i ho van aprovar vostès. I això hi és de la mateixa manera.

El que no es pot dir és que d'allò no en volem saber res, perquè vostès quan governen són responsables, prediquen i no practiquen –prediquen i no practiquen–, i estan, en aquest sentit, amb poca credibilitat. Quan vostès legislaven l'àmbit del joc, la màquina escurabutxaques més agressiva de Catalunya la van autoritzar vostès, un conseller d'Iniciativa que es deia Saura; que vostès van obrir més hores els bingos i els casinos de Catalunya; que vostès van autoritzar més casinos; que vostès van fer les ARE, sense informació pública, sense participació; l'especulació immobiliària més gran de Catalunya la van fer vostès.

I sap què passa? Que ara ha començat la campanya electoral, s'han d'anar a rentar la cara i fer veure que són els mateixos de sempre, quan el poble de Catalunya ja sap el que són, perquè se'ls ha vist el llautó. M'entén? I n'hi han d'altres, que els coneixem al territori, perquè hi són més, que els prendran el lloc perquè aquest sí que s'ho creuen; no com vostès que quan han governat han fet en contra del que van predicant. (*Remor de veus.*) I aquest és el tarannà i la política que hi ha d'haver. Sí, senyora; sí, senyors, perquè ho coneixem.

Aquest Govern vol participació, aquest Govern vol diàleg, aquest Govern vol unitat, però aquest Govern també vol feina, vol llocs de treball, vol tirar endavant el projecte turístic de les nostres comarques, vol tirar endavant i fer-ho amb el màxim diàleg possible.

Per això els votarem a favor el punt 2 i el punt 3... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, a continuació, la il·lustre senyora Hortènsia Grau per pronunciar-se sobre les esmenes i allò que vulgui més.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Primer, senyor Batet, per molt que repeteixin mentides, no són veritat, no facin com cert

ideòleg. Miri, Decret 25/2006, de 28 de febrer, que autoritza un casino nou, el quart casino: Pasqual Maragall i Montserrat Tura; no el conseller Saura, no li ho vulguin carregar tot. Jo ja ho entenc, que hi ha coses... (*Veus de fons.*) D'acord. (*Remor de veus.*) No, escolti, coresponsables, però coresponsables, però no...

La presidenta

Un moment...

Hortènsia Grau Juan

Coresponsables. Senyor Batet, per favor...

La presidenta

Un moment, un moment, senyora Grau, un moment. No li compto el temps, un moment. (*Pausa.*)

Hortènsia Grau Juan

És increïble.

La presidenta

Un moment. Està parlant la senyora Grau.

Hortènsia Grau Juan

Una altra qüestió, el joc, màquines escurabutxaques. Resulta que el Govern que fa un programa de joc responsable, que es fa l'única vaga de bingos perquè teníem tot el sector en contra per les mesures de control, diu que va ser el que més jocs... Perdoni, decret, vostès, de juliol de 2012, redueixen temps de partida de les escurabutxaques, eliminen incloure a les màquines dispositius que informin el client del temps de joc, en contra de l'informe del CTEESC. Podríem continuar.

I, senyor Sabaté i senyor Batet, va pels dos: 2006, es fa el pla parcial i es fa l'ordenament del sector que quedava. Per què? Perquè, si no, hauríem acabat tots a la presó, perquè la llei del 89, de Port Aventura, les lleis posteriors del 94 i els reglaments obligaven a fer l'ordenament d'aquell territori; hi obligaven, i es va fer el que s'havia de fer. Això..., i, a més, sense enganyar ningú, senyor Batet, no com vostè, que va dir que no, que no en posarien de cases..., bé, vostè i el senyor Calvet, que deia que el totxo no, que deia que no es tracta de llits freds sinó que volien llits calents, que suposo que això té un doble sentit, això dels llits calents, per allò dels casinos i el que acompanya. (*Remor de veus.*)

I següent punt, senyor Batet, no ens enganyi amb el fals dilema –amb el fals dilema. Li ho va explicar molt bé en Miquel Puig; en un article al diari *Ara* ho explicava molt bé: no hi ha un fals dilema entre creació de llocs de treball i aquest projecte. Miri, els casinos... És que, a més, ho hem reiterat tantes vegades! Nosaltres creiem que hi han altres projectes possibles a fer en aquell territori –i, de fet, hi ha gent de territori que en té–, lligats a un turisme de qualitat, lligats al patrimoni, lligats al turisme de salut, amb *spa*. Perquè els

casinos i tot el que acompanya els casinos no és d'ara; és que ho sap tothom. Llegeixi una miqueta: sociologia, antropologia, geografia crítica; llegeixi, escolti els senyors de la URV, l'Antoni Russo, en Sergi Saladié i tots els..., el mateix senyor Salvador Anton, un dels que més en sap. I no me vengui, no me vengui que vostès estan fent el *Cirque du Soleil*, el Ferrari Land i el nou hotel; perdoni, és Investment, és Port Aventura, que és l'únic creïble de tot aquest fiasco. Ells van fent la seva; aquesta empresa va fent la seva: ha portat el *Cirque du Soleil*, ampliarà un hotel i ara farà el Ferrari Land. És que és l'únic creïble de tot això; tota la resta és fum.

I ara em posicionaré sobre les esmenes per dir que accepto les esmenes d'Esquerra Republicana, del PP; hem arribat a unes transaccions que tots vostès tenen, i que nosaltres el que esperem –el que esperem– és poder construir un país on ho hàgim de dependre del joc, eh?, i que puguem votar sobre quin país volem, un país que no hagi de dependre del joc. Perquè Tarragona no volem ser el Macau de Catalunya, ja li ho vaig dir una vegada, ni el Macau ni Las Vegas. Volem ser una altra cosa, tenim una altra vocació com a territori.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Xavier Sabaté i Ibarz demana per parlar.*) Senyor Sabaté...

Xavier Sabaté i Ibarz

Presidenta, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Xavier Sabaté i Ibarz

Trenta segons, sí, per defensar el Govern del president Maragall i de la consellera Tura, que ha estat alludida aquí. L'única vegada en set anys que Iniciativa per Catalunya va votar en contra d'una decisió del Govern va ser pel túnel de Bracons. L'única. Per la història, perquè se sàpiga que per la resta van ser tan coresponsables com tothom.

Moltes gràcies.

(*Matías Alonso Ruiz demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Alonso...

Matías Alonso Ruiz

Sí; gràcies, presidenta. Per demanar votació separada del primer punt.

La presidenta

Farem votació de cada un dels punts.

Matías Alonso Ruiz

Molt bé, gràcies.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció, i ho farem punt per punt. (*Pausa.*) Passem a la votació, punt per punt.

Comencem amb el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 84 en contra i 30 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 130 vots a favor.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 127 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 66 en contra i 3 abstencions.

Declaració

del Parlament de Catalunya de condemna dels atemptats de París (tram. 401-00024/10)

Passem ara a la lectura de la declaració institucional del Parlament de Catalunya de condemna dels atemptats de París. I em permetran saludar, en primer lloc, l'honorable cònsol general a Barcelona, la cònsol adjunta i el president de la comunitat israelita a Barcelona. Té la paraula, per a la seva lectura, el secretari primer.

El secretari primer

Gràcies, presidenta. «El Parlament de Catalunya rebutja els atemptats perpetrats a París els dies 7, 8 i 9 de gener de 2015 a la seu del setmanari *Charlie Hebdo* i en un supermercat *kosher*, i rebutja també tot atac a la vida humana, als drets individuals i col·lectius i a la lliure expressió, religió o ideologia.

»El Parlament de Catalunya s'oposa a qualsevol estratègia de fracturar la societat i de confrontar les persones per raons d'ètnia o religió, per això rebutja de ple l'objectiu últim dels atacs comesos a París, així com qualsevol atac contra símbols i persones innocents de religió musulmana.

»El Parlament de Catalunya considera irrenunciables els valors democràtics de la llibertat d'expressió i de la llibertat de pensament i de religió, però sobretot con-

sidera irrenunciables el dret a la vida i el valor de la convivència per sobre de les diferències. Per aquest motiu se solidaritza amb la societat francesa i amb tots els països que pateixen de prop el terrorisme.

»El Parlament de Catalunya vol expressar així la seva solidaritat i la del poble de Catalunya amb les víctimes d'aquests atemptats i amb llurs famílies i companys.

»Palau del Parlament, 22 de gener de 2015.»

La presidenta

Els convido a un minut de silenci.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Tenim una altra alteració de l'ordre del dia. Estava previst que es fes una moció ara, abans de l'hora de dinar, però la farem a partir de dos quarts de quatre.

Per tant, suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre i començarem per la del canvi climàtic, que ja s'havia parlat. *(Veus de fons.)* Sí? *(Pausa.)* Sí, és la que jo tinc. Tinc la sol·licitud formulada pel Govern i tots els grups parlamentaris n'han estat informats, i és que comencem aquesta tarda amb el punt 21, relatiu a la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre el canvi climàtic.

Si algun grup no hi està d'acord, ho haurem de posar a votació, a favor del canvi o en contra del canvi. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

Nosaltres preferiríem que aquesta Moció sobre el canvi climàtic fos substanciada no en primer lloc, sinó a partir del segon lloc. L'ideal seria, segurament, en segon lloc.

La presidenta

Bé. Aquí hi han tres mocions seguides sobre temes sanitaris. Suposo que la raó ha estat aquesta, que es fessin conjuntament les tres, i es demanava que la del canvi climàtic s'avancés. No sé si hi ha inconvenient o no en el fet que quedí, en lloc de com a la primera, la segona. I, si no, es fa votació.

Santi Rodríguez i Serra

Doncs, en tot cas, la proposta seria veure-la després de les tres de salut. De totes maneres, si no ho recordo malament, en el darrer Ple o en l'anterior també hi havien tres mocions de salut que es van demanar fragmentar, dues i una. No sé si hi havia cap problema avui per fer-ho o no.

La presidenta

Per tant, mantenim les tres primeres de salut i després..., que ja serà l'ordre correcte? *(Pausa.)* D'acord, doncs, ja està.

Se suspèn la sessió i..., a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i set minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, de Salut, de Territori i Sostenibilitat, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

La presidenta

Reprenem la sessió amb el punt divuitè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les adjudicacions d'activitat i les retribucions dels directius del sector sanitari.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre les adjudicacions d'activitat i les retribucions dels directius del sector sanitari (tram. 302-00234/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Bona tarda, presidenta. Conseller, diputats i diputades que han sobreviscut a aquest migdia..., i comencem aquesta maratón sanitària de migdiada. La moció que presentem és la subsegüent a la interpe·llació que ja vam tenir aquí abans de Nadal sobre l'adjudicació i la contractació dels serveis públics i també sobre les retribucions dels directius del sector sanitari i del sector públic en general.

Aquesta moció és una mica llarga. Té, fonamentalment, dues parts: la primera, que fa referència a tot el que és adjudicació i contractació dels serveis públics, i una segona part que fa referència a les retribucions, als sous, dels directius del sector públic, i concretament del sector salut.

Per això, la primera part, fonamentalment també els dos primers punts, van dirigits a requerir el compliment de mocions que han estat ja aprovades per aquesta cambra amb relació a la revisió dels criteris d'adjudicació i també sobre les dades de transparència i informació sobre aquest tipus de contractes de centres del sector sanitari, formin o no part del Siscat.

També plantejem, i com ja vam comentar en el seu moment com a fruit d'una sèrie d'informacions que van sortir als mitjans, la necessitat que es valorin pels mitjans adequats les possibles irregularitats de subcontratació en què hagin pogut incórrer algunes empreses adjudicatàries, i en el seu cas que s'apliqui la normativa sancionadora, i evidentment la que ve regulada per la Llei de contractes de l'Estat, que és norma bàsica i que impedeix que aquest tipus d'empreses que

han incorregut en aquest incompliment puguin accedir a noves contractacions en el servei públic.

També, i respecte a aquestes mateixes informacions, requerim i proposem que s'esbrini, que es determini, si hi poden haver hagut irregularitats en alguns contractes, i, en qualsevol cas, que es prenguin mesures suficients, complint les normatives adequades, perquè aquest tipus de filtracions que s'han dit que han existit no es puguin tornar a produir, o que en qualsevol cas no es produeixin en el futur, per tal de garantir l'obligada neutralitat i imparcialitat a què ve obligada l'Administració.

Respecte al segon bloc, fonamentalment, que com vostès saben també..., aquesta intervenció, com algunes mocions de les que es presenten a continuació, té una relació directa amb una sèrie d'informacions que van sortir en el portal de la transparència..., i que, evidentment, aquelles retribucions que es feia constar que havien tingut alguns directius xocaven en alguns casos respecte a la legalitat de les retribucions que realment havien d'haver percebut, i en alguns casos, com també vam deixar palès durant la intervenció anterior, les explicacions donades pel Departament de Salut no eren coherents ni eren idèntiques a les que alguns dels afectats havien manifestat, fins i tot per escrit, en els seus àmbits de responsabilitat i en les seves pròpies empreses.

Per tant, el que requerim, i ens sembla que el Govern ha de ser el més interessat en això, és que quedi palès quines són les retribucions correctes que haurien d'estar en aquest portal de la transparència, que com ens deia la vicepresidenta és una actitud, però requereix que..., la transparència..., a més de tindre una actitud tingui certa veracitat, perquè si no és una actitud equivocada, o com a mínim no servirà per a gaire cosa.

També és evident que plantejem, i com ja vam comentar en el seu moment, que hi ha una certa regulació..., hi havia regulació en la Llei d'acompanyament, en la Llei de mesures, de l'any 2014 respecte als límits màxims que havien de tindre les retribucions dels directius del sector públic, que no havien de superar les dels càrrecs del Govern, i, per les informacions que hi havia en aquest portal de la transparència i per les mateixes manifestacions d'alguns dels afectats per aquestes retribucions, sembla que han estat sobrepassades. I, per tant, entenem que no s'ha complert la legalitat ni aquest imperatiu legal que moltes vegades, pràcticament sempre, s'argumenta..., per raó que han hagut d'aplicar-se als professionals i als treballadors del sector per tal de contenir la despesa. Per tant, entenem, com ja vam dir en el seu moment, que els primers que han de donar exemple són els directius del sector públic.

I, per tant, el que plantejem és que es revisin aquestes retribucions, que s'adeqüin a la legalitat. I, evidentment, s'haurà de fer una normativa sobre aquestes retribucions..., que no sigui demagògic, que vagi amb la realitat..., però que sigui consonant amb les retribucions de la resta de professionals, i si es demostra que aquestes retribucions estan per sobre de les que havien d'haver percebut que es procedeixi a la seva regulació i al seu rescabament.

També plantejem una revisió de les retribucions de dietes que sabem, perquè s'ha publicat al portal de la transparència, que alguns directius i alguns càrrecs cobren per assistir a les reunions del seu propi departament o a aquelles reunions a què han d'assistir per raó del seu càrrec, perquè entenem que si els sous es considera que estan per sota del que haurien de tindre d'acord amb la seva dedicació i la seva responsabilitat..., es faci de manera clara, i no es faci de forma encoberta darrere d'aquesta figura retributiva.

Creiem que això tindrà el recolzament de tots els grups parlamentaris, ja que les altres mocions que també s'han presentat una mica van en aquest sentit, i en la segona part de la meua intervenció parlaré de les esmenes que ens han presentat i de les que hem acceptat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Aquesta interpellació, feta al desembre, i la moció sorgien en un moment en què hi havia hagut unes quantes informacions publicades que generaven ombres de dubte sobre contractes i adjudicacions als serveis sanitaris i sobre els sous dels directius del sector públic sanitari, que s'haurien saltat els topalls de no superar el sou del conseller.

És cert que no hauríem de fer debats de política pública i del mateix model, per exemple, del sistema sanitari en base a informacions de la premsa. Però és que la sospita que aquestes perversions que es publicaven que es farien dins del sistema existeixen són cada cop més grans, aquestes sospites. Cada cop més grans, i a més reforçades darrerament, quan el Govern, o Convergència i Unió, ens presenten una Llei de mesures fiscals, financeres i administratives per a l'any 2015, la Llei d'acompanyament de pressupostos, amb certes propostes que ens fan sospitar que precisament el que es vol és intentar donar cobertura a males pràctiques que existirien en el sistema o permetre que fins i tot n'hi hagin més, com les disposicions addicionals onzena i dotzena d'aquesta Llei de mesures ens fan la impressió que volen donar cobertura precisament a aquestes possibles cadenes de subcontractació que hi ha en el nostre sistema sanitari, o que es vol posar més opacitat o facilitats per obviar l'obligació de la licitació i la concurrència en els contractes. Això reforça les sospites que ens generen els titulars de premsa. I, en aquest sentit, evidentment, trobem adequada aquesta moció per intentar posar solucions als casos sobre què tenim sospites; per tant, investigar-los; per tant, explicar els resultats d'aquests estudis, i, per tant, també, prendre conseqüències, sancions si fa falta, si és que es demostra que hi ha hagut alguna mala praxi. Els deia que a la Llei d'acompanyament de pressupostos ens generen més sospites també respecte a la informació que havia sortit sobre els sous dels alts di-

rectius del sistema sanitari, perquè, també, en una de les disposicions addicionals i a l'article 63 de la Llei d'acompanyament de pressupostos volen facilitar que els directius de l'ICS puguin compatibilitzar diversos càrrecs, i sobretot cobrar més per fer aquesta compatibilització d'aquests diversos càrrecs. Per tant, ens reforcen les sospites que alguna cosa hi ha que no es feia bé i que, a més, volen que continuï fent-se malament, o fins i tot incrementadament malament.

Nosaltres subscriurem tots els punts de la moció de Ciutadans, fins i tot també amb alguna suavització que hi ha hagut a partir de les esmenes que s'hi han incorporat. I hi hem fet dues esmenes. Una, que s'hi ha incorporat, un nou punt que reclama més transparència quant al personal dels centres Siscat, els casos de multiocupació, de compatibilitats aprovades, els sobresous que s'obtenen per aquestes vies de compatibilitzar públic-privat en casos com –existents– Barna-clínic o la societat mercantil associada al Parc Taulí. Probablement no prosperarà, aquest nou punt que s'ha incorporat via la nostra esmena. Però esperem que provoquem el debat perquè anem posant més mesures de transparència, també en aquests elements.

I l'altra esmena que proposàvem, i que no ha estat acceptada, i per tant no es votarà, era respecte al servei d'hemodinàmica de Tarragona, Lleida i Girona. Reclamem, amb aquesta esmena, la reprovació del conseller Boi Ruiz. De nou. La veritat és que la podríem reclamar cada dia per mil motius. També per aquest motiu. I els vull explicar per què presentàvem aquesta esmena, més enllà dels mil motius pels quals aquest grup parlamentari considera que hauríem de reprovar la gestió del Departament de Salut i del seu conseller. També perquè hi va haver una reunió a Tarragona de diputats territorials i de regidors en què es va comprometre, la nostra diputada, a traslladar aquest tema que s'havia parlat en aquella reunió via esmena a les mocions que es debaten en aquest Ple. Bé, no es posarà finalment a votació. Però constatem, volem constatar, que aquest punt s'hauria pogut resoldre molt abans, l'obertura les vint-i-quatre hores els 365 dies de l'any a Tarragona, a Lleida i a Girona dels serveis d'hemodinàmica, que així ho vam posar a votació en aquest Parlament en una resolució de la nostra diputada, i no es va aprovar exactament tal com es proposava, i que així ho vam posar a votació amb esmenes als pressupostos de 2014 i no es va aprovar. Ara es resoldrà després dels fets ocorreguts. Ens alegrem que es resolgui, i que es resolgui de forma imminent. Però que podria haver-se fet abans, que nosaltres ho havíem reclamat abans i que se'ns havia negat per motius pressupostaris també és un fet.

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller..., bona tarda, senyores i senyors diputats. Estem davant d'una moció llarga i heterogènia en el seu contingut, i que fa

difícil que ens puguem posicionar sobre tots els temes. Explicaré en general els criteris de les nostres esmenes, i també en alguna més en particular, i una posició general respecte a la totalitat de la moció, que ha estat ben presentada per la senyora Carme Pérez.

Miri, d'entrada dir que votarem a favor de tots els mandats per complir la legislació vigent, aquells que van adreçats a esbrinar si s'ha complert o no la llei, la normativa, o els criteris vigents i les directrius vigents. I hem presentat en aquest àmbit algunes esmenes per matisar com s'ha de dur a terme aquesta investigació de determinades qüestions que han sortit a la llum pública i que també esmentava la senyora Marta Ribas.

Alhora també hem presentat esmenes en diferents punts, amb un criteri que és en la línia de no donar com a bons uns resultats d'aquestes investigacions que han estat exposats a la premsa, als mitjans de comunicació. El cas més exemplar, de fet, és, no?, la publicació de determinats increments retributius a través del portal de la transparència i que s'ha constatat en algun cas particular, perquè així també és públic, no?, que potser hi havia algunes incorreccions al portal de la transparència i que la informació que publicitaven els mitjans no s'ajustava després a la realitat. Per tant, no prejudgem els resultats. I, per tant, hem presentat esmenes en aquesta línia.

Pel que fa referència a les esmenes més en concret que he dit, hi ha un tema que planteja la senyora Carme Pérez sobre els complements variables dels alts càrrecs i els directius. De fet, tenim una llei, que el nostre grup no hi va donar suport, però és una llei vigent, que és la Llei 2/2014, la Llei de mesures, que estableix que si bé tot el personal de les administracions públiques deixa de cobrar complements els alts càrrecs poden cobrar un 25 per cent del complement variable. La senyora Carme Pérez planteja una proposta que nosaltres esmenem. No ha estat acceptada, i per tant hi votarem en contra. Diem que els complements variables, en la mesura que tots els treballadors públics els tinguin, doncs, els alts càrrecs també; equiparem aquest criteri general i no fem una excepció amb els alts càrrecs, no?

I per altra banda, també, hem presentat una esmena per ampliar les incompatibilitats –aquesta ha estat acceptada– de dietes als òrgans d'entitats autònomes del mateix departament, que planteja la senyora Pérez, a altres òrgans del Govern o en representació del Govern, eh?, la incompatibilitat del cobrament de dietes o indemnitzacions per assistència.

I, per últim, voldria fer menció d'una esmena que hem presentat, que fa referència i que enllaça amb unes declaracions del conseller de Salut a la comissió del dimarts, del dimarts passat, on es va comprometre –i jo crec que en això hem de celebrar, en primer lloc, el compromís verbal del conseller– que tots els treballadors del sector sanitari finançat amb recursos públics puguin cobrar la paga doble. Nosaltres hem presentat una esmena en el sentit d'avançar en aquest compromís per tal que aquest compromís sigui un mandat del Parlament al Govern.

I per altra banda, també, aquesta esmena contempla que no es produeixin greuges comparatius, com es podria produir, si més no ho entenem nosaltres en una primera lectura del pressupost, quan el sector públic, salut, té garantit per llei el cobrament de la paga extra i altres professionals del sector públic, també finançat amb recursos públics, doncs, això no és així. Per tant, aquest greuge comparatiu que es produïa, aquesta esmena pretén, com deia, el compromís i el mandat del Parlament, i, per altra banda, que no es produeixi..., hi ha un afegit en aquesta esmena que diu que no es produeixin, tampoc, greuges comparatius en el sector concertat, en el sector de salut concertat. Saben vostès que hi ha centres, fruit de la negociació, eh?, de cadascun dels centres entre la part social i la part empresarial, que s'ha arribat a l'acord que sí que es cobra la paga doble, però hi ha hagut altres canvis, sigui perquè s'ha ajornat el còmput d'hores anuals, o perquè hi ha hagut altres ajustos retributius que no són exactament deixar de cobrar la paga doble. I, per tant, entenem que la part proporcional equivalent a la paga doble, si és que ha estat reduïda en algun centre concertat, doncs, que també es pugui cobrar.

Aquestes són, en definitiva, les nostres esmenes. Avancem el nostre posicionament sobre els diferents temes, que ja he avançat una mica..., tanco amb el nostre posicionament, que ja he avançat una mica, perquè, per altra banda, votarem a favor, doncs, de tots aquells punts als quals no hem presentat esmenes; votarem en contra o ens abstindrem en aquells punts que hi hem presentat esmenes i no estan acceptades, i també ens abstindrem a l'esmena d'Iniciativa que ha estat acceptada, perquè entenem que, tot i que compartim la idea de l'esmena, hauríem de trobar la fórmula per incrementar la transparència en la informació sense vulnerar els drets personals de les persones.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Bona tarda a tothom, conseller, i diputats i diputades, i totes les persones que poden estar seguint aquest debat amb interès. Nosaltres creiem que aquest debat és trist fer-lo avui, i és trist perquè estem debatent sobre informacions que surten a la premsa que realment causen alarma en el sector, que és un sector que ja està, des de fa molts mesos, preocupat, des de molts mesos, alarmat per les situacions en què es trobaven prestant els serveis, i veient com a vegades s'estan produint algunes injustícies mentre als mateixos professionals, per exemple, per dir un exemple concret, se'ls ha mantingut el sou retallat, o les jornades, o l'equip de treball, per manca de substitucions, etcètera.

Per tant, en el fons nosaltres el que no estem és contents d'estar debatent això avui aquí, i molt descon-

tents d'haver tingut la necessitat, també, de portar nosaltres una moció que va en la línia de la moció que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans en aquest Parlament sobre els mateixos temes per aclarir totes aquestes informacions sobre sous que han pogut ser indegudament cobrats, que després es va veure, arran de totes les respostes que van donar molts d'aquests gerents..., i no es van donar tan directament des del departament, que crec que hauria calgut, sobre les informacions que van sortir al portal de la transparència. I per aquest motiu també entenc que el Grup Parlamentari de Ciutadans porta una reprovació a aquesta gestió de la informació que s'ha posat al portal de la transparència, que al final el que causa és escàndol i més desconfiança en un sector que ja en té prou i que absolutament no la necessita.

Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana reclamem sobretot a qui en té la màxima responsabilitat, que és el Govern d'aquest país, de la Generalitat de Catalunya, de poder fer passes per tornar la confiança a aquest sector, que és un sector pilar, essencial, de l'estat del benestar que tenim, i que, per tant, ens sembla absolutament essencial.

Molts d'aquests punts, deia, els tenim nosaltres, també, en la nostra moció d'Esquerra Republicana; per tant, en la majoria d'aquests els donarem el nostre suport.

Ens abstindrem, també, com ha dit el Grup Parlamentari Socialista, en el punt que és l'esmena d'Iniciativa, atès que, si bé en compartim el fons, que el sector de salut, a part de tenir un sector que depèn absolutament del Departament de Salut, té tots uns altres centres proveïdors més públics o no tan públics, a vegades amb participació municipal o del mateix departament, però que també reben recursos públics, i molts d'aquests, la majoria dels recursos que tenen, dels ingressos que tenen, provenen de la butxaca dels ciutadans, en el fons. I, per tant, sí que hi demanem transparència i també que es traslladi a totes aquestes entitats, però evidentment s'ha de trobar una fórmula que es pugui fer, i no d'aquesta manera, que el 31 de març es pugui tenir ara informació d'absolutament tot el Siscat, que és enorme. I creiem que potser també en aquest tema el Parlament de Catalunya hi té una responsabilitat, poder, de fer algun canvi normatiu perquè el Govern de la Generalitat pugui exigir a les entitats proveïdores del sector salut que donin aquesta informació. Per tant, aquí m'emplaço..., i nosaltres som el primer grup disposat a treballar en aquest sentit, per fer efectivament més transparent tot el sector.

Deia que molts dels punts els tenim també a la nostra moció, molts dels punts els tenim com a esmenes a la llei..., sobretot a la Llei de mesures, tal com ja teníem l'any passat. Per exemple, tot el que fa referència –i ara aprofito que hi ha la vicepresidenta del Govern, aquí, i em va molt bé– a clarificar una mica els sous dels directius, posar topalls màxims, etcètera; això ja ho teníem en la Llei de mesures aprovada l'any passat.

No s'han fet els passos que s'havien de fer: vam incloure que el sector salut tenia unes especificitats concretes i que aquí s'havia de treballar, i no s'ha fet re, i per això tornem a estar avui debatent això. Clar, a nos-

altres ens sembla que trobar-nos en bucles constants tampoc és bo, tampoc és sa ni, sobretot, tampoc no ajuda a recuperar la confiança que els ciutadans crec que es mereixen tenir en el seu propi sistema de salut públic, que creiem que evidentment és millorable, i ho ha de ser. I el que es qüestiona bàsicament aquí no són les millores que podem fer al sector salut, no estem discutint les coses bones que podríem fer en aquest Parlament, sinó que estem parlant d'altres coses.

I, ho repeteixo, això, des del punt de vista del nostre grup parlamentari, és trist. Evidentment s'han d'investigar els casos que van sortir, i el Govern ha de dir les conclusions que n'ha tret.

I per això a tots aquests punts els donarem suport.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Assumpció Laïlla.

M. Assumpció Laïlla i Jou

Gràcies, presidenta. Estem parlant d'una moció relativa a la transparència en el sector salut, però –crec que és important també destacar-ho– ho estem fent en un moment en què precisament el Govern està fent grans esforços per ser realment transparents, i crec que també en aquest cas –i agraeixo que estigui la vicepresidenta– és important destacar que tenim un portal de la transparència, tenim una llei de la transparència aprovada en aquesta legislatura, tenim accés a molta informació pública, no només en el sector salut, que també, sinó també en general de la resta de departaments, i per tant crec que és important, ja, posar en valor d'entrada el compromís que té aquest Govern amb la transparència.

Dit això, també és cert que la Llei de mesures, que crec que és un altre debat –alguns hi han fet referència–..., s'està fent aquest debat, i es tindrà, si no vaig errada, properament, també, en comissió i en seu parlamentària, la Llei de mesures. I altres temes, han anat sortint, que no afectaven aquesta moció, però que en qualsevol cas els deixaré a banda per a altres mocions que sí que els toquen, com és el tema de l'hemodinàmica.

En aquest sentit, jo deia, era un govern transparent, i també en salut s'ha donat publicitat, s'ha fet pública molta informació que afectava el Departament de Salut, començant per dades d'atenció sanitària, com és la Central de Resultats, però també dades de gestió, pures de gestió, que són les dades del CatSalut, per exemple amb el Registre de convenis i contractes en l'àmbit de l'assistència sanitària pública, que a més a més constantment es va actualitzant i que permet fer un seguiment de totes les relacions que hi han entre diferents proveïdors dins del CatSalut i dins del Siscat per tal d'oferir, doncs, una assistència sanitària.

En qualsevol cas, sí que voldria destacar que, tot i que estiguem parlant de transparència, hauríem de treu-

re aquesta ombra de dubte general que hi ha sempre, aquesta ombra de sospita constant pel que fa a temes de gestió i a temes de salaris i retribucions de directius en l'àmbit de la salut. Òbviament, és important posar-hi llum, és important explicar quines són les retribucions i prendre totes les mesures perquè no hi hagi, doncs, cap alteració del que seria adequat a llei, però m'agradaria també destacar..., o treure aquesta ombra de sospita que sembla que constantment hi ha col·locada sobre les retribucions o sobre aquells que prenen decisions en l'àmbit de la salut.

En qualsevol cas, entrant concretament al que seria la moció que ens ha presentat Ciutadans, destacar quatre dades que crec que són importants per tal de contextualitzar aquesta moció, i és que, per donar compliment a la cartera de serveis públics, el Servei Català de la Salut ja contracta sempre la prestació de serveis a centres del Siscat, independentment de la seva personalitat jurídica. I aquests centres, tots, es consideren de la xarxa pública, tots aquells que fan funcions de promoció de la salut, educació sanitària, epidemiologia, assistència, òbviament, etcètera, d'acord amb el CatSalut i de la regió sanitària. I, per tant, tots estan subjectes a la previsió de matèria de gestió i comptabilitat, i controls i inspeccions periòdiques, que estan sempre sota les directrius públiques. És a dir que tots aquells que no són purament, com es pot suposar o com es pot entendre, d'ordenació pública exacta, sinó que són proveïdors concertats, també estan regulats per una normativa pública.

I cal recordar, també, que el gruix d'aquesta provisió de serveis de salut a Catalunya recau en entitats majoritàriament com són l'ICS i empreses públiques i en consorcis on la Generalitat o altres administracions tenen participació majoritària. Destacar també, precisament, que el nostre model sanitari es basa en aquesta variabilitat de serveis, però sempre amb la igualtat d'accés de l'usuari, independentment de la titularitat del centre.

Una altra eina important, també, que hi fa referència aquesta moció són les aliances estratègiques, que per nosaltres són unes eines de gestió que marquen la col·laboració entre dues o més organitzacions que tenen sempre interessos comuns, i permet, doncs, assolir una garantia en la continuïtat assistencial i optimitzar els recursos i també els coneixements, i a més a més també es fan públiques les quanties econòmiques anuals d'aquests contractes que es poden fer amb aquest objectiu en aquestes aliances estratègiques.

I d'aquests fets a dia d'avui es disposa de la informació que correspon als anys entre el 2007 i 2013, i durant el 15 s'aniran fent públiques també totes aquelles informacions econòmiques referents als exercicis del 2014. A banda, doncs, que ja hi han, també, dins de la normativa de contractació pública, que prohibeix les subcontractacions, i els convenis i contractes que el Servei Català de la Salut..., tot això, estan..., tenen unes clàusules que prohibeixen, precisament, aquestes males pràctiques, també tenim, comptem amb un servei d'inspecció d'assistència sanitària que, també, de manera ordinària pot prendre les decisions disciplinàries que calguin per tal, doncs, de treure aquesta sos-

pita que deia o per detectar aquells casos que realment no han complert la llei.

Per tant, en aquest sentit, les nostres esmenes anaven dirigides a millorar aquest accés a la informació, preservant sempre l'autonomia de gestió, els drets dels directius de la salut, i també, doncs, no donarem suport a aquelles esmenes que d'alguna manera o altra encara s'estan debatent en la Llei de mesures. I, per tant, per nosaltres... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

S'ha acabat el temps. *(Pausa.)* Per fixar la seva posició té la paraula la il·lustre senyora Eva García, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, senyor conseller de Salut, il·lustres diputats i diputades, per fixar posició del Partit Popular en aquesta moció que fa referència a una situació una mica anòmala, produïda per aquest Govern amb referència als contractes i adjudicacions en el sector públic sanitari, sobretot i amb referència a les notícies aparegudes i no desmentides pel Govern de la Generalitat amb relació als sous i les retribucions dels directius del sector públic sanitari. Mentre els sous dels professionals sanitaris a Catalunya s'han reduït de forma considerable aquests últims anys, doncs resulta que el Govern de Catalunya incrementa els sous dels directius del sector públic, i a més pretenen facilitar que aquests directius de l'ICS, per exemple, puguin compatibilitzar els seus càrrecs i fins i tot incrementar les retribucions sense límit. I això no és correcte i no es pot fer.

Aquesta moció pretén precisament que aquestes coses no puguin passar. Però ja li vaig dir, i ho dic a la..., ho hauria de dir a la diputada de Ciutadans, que benvinguda a les tesis del Partit Popular. Vostè, senyora Carme Pérez, il·lustre diputada, deu conèixer perfectament,estic segura que coneix, el portal de la transparència del Govern d'Espanya, del Govern del Partit Popular, un portal de la transparència útil, eficaç, complet i transparent, com no pot ser d'una altra manera, transparència que es converteix en quelcom obligatori en el nostre país en aquests moments. Miri, es parla molt de transparència, però vull recordar que qui l'ha posat primer en marxa és el Govern d'Espanya, el Govern del Partit Popular. I per això –i per això– esperem que el Govern de Catalunya, de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, per molt que a vegades reneguin del seu suport, faci el mateix.

Però la polèmica que porta a la presentació d'aquesta moció va més enllà. Hem vist, i abans es deia, una cadena de subcontractacions en una prestació sanitària adjudicada, en una empresa del Siscat, per exemple, que l'acaba fent un professional sanitari. També hem conegut que membres de l'adjudicatària havien elaborat ells mateixos els plec de condicions d'un determinat concurs. Tot això, juntament amb l'increment dels sous dels directius públics, constitueix un veritable

despropòsit que cal corregir. Aquest Govern i el seu conseller de Salut d'això no en parlen. No sabem si ha obert un expedient, si els pensen sancionar, si hi ha responsables polítics, perquè d'això no en sabem res perquè no se'n parla.

I amb relació a les retribucions en concepte de dietes que perceben els alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, al Partit Popular creiem fermament que cal eliminar aquestes retribucions que perceben els alts càrrecs per assistir a reunions dels òrgans que els són competència. Tant, ho creiem, que des del Govern d'Espanya saben vostès perfectament que hem eliminat aquestes retribucions en concepte de dietes. Per tant, senyors de Ciutadans, benvinguts a les teories, benvinguts a les tesis, del Partit Popular.

Anuncio que donarem suport, com no pot ser d'una altra manera, en coherència amb la meua intervenció, a bona part d'aquesta moció, de les dues parts que conté aquesta moció. A la primera, que fa referència al compliment de diferents mocions aprovades en aquest Parlament, i també a la part que fa referència a les retribucions i transparència de contractacions i sous dels directius de la sanitat pública. Sí que demanarem votació separada d'alguns punts que entenem que no són del tot coherents, o com a mínim no es corresponen amb la literalitat del text presentat per Ciutadans, com pot ser el punt 3.1.bis, que no hi donarem suport. Tampoc al punt 3.6. Ni tampoc al punt 4, senyora Carme Pérez, on vostè demana la reprovació de la gestió del portal de transparència. Iniciativa demanava la reprovació del conseller, que nosaltres no hi hauríem donat suport, però sembla que al final o ho retiren o ho perden, o no sé com va, però en tot cas el Partit Popular no hi donaríem suport. Però tampoc no votarem, senyora Pérez, la reprovació de la gestió del portal de transparència, perquè entenem que en un país normal es reprova la gestió d'una persona, no es reprova una pàgina web. En tot cas, com li deia, donarem suport a bona part d'aquesta moció, perquè vénen a ser les tesis del Govern d'Espanya, del Partit Popular.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, bona vesprada. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerreres en aquesta moció, que nosaltres entenem que intenta bàsicament tractar dos fenòmens. Un fenomen, doncs... *(Veus de fons.)* D'acord. Dèiem que nosaltres donarem suport a aquesta moció, que entenem que tracta dos fenòmens: un fenomen principal, que és quantificar, posar números, al que nosaltres diem que és el fenomen de «descapitalització», de trasvassament directe de recursos de la sanitat pública a la privada, i posar eines, o d'alguna manera facilitar eines, per aturar el confusióisme d'interessos que, d'altra banda, es dona també en aquest model.

Per què entenem que són clau algunes informacions de les que surten? Per, bàsicament, quantificar què suposa això que nosaltres anomenem la «descapitalització», i que és negat de manera reiterada per part del Govern, però sense aportar els números que d'alguna manera confirmin si això és cert o no.

La realitat és que, en informacions publicades, la comunitat autònoma de Catalunya és la que més gasta en concertació de serveis privats, un 40 per cent del total. I, a més, alguns representants amb, jo diria, bastant poder dins del sistema sanitari expliquen finalment que aquest model de cohabitació públic i privat, bé, que és pot pensar que és un model privat, però que en tot cas no ho és; que des del punt de vista tècnic podria ser-ho, privat, però que des del conceptual i des de l'històric, no. En fi, trilerisme polític al poder, diríem, i com explicar una cosa que no es pot explicar.

Diem, en aquest sentit, que són clau moltes de les mesures que s'aporten en la moció, perquè ajuden a quantificar aquest transvasament directe de recursos. I és que en els temps en els quals vivim, de retallades als centres de salut, de tancament de llits, de tancament de quiròfons, de tancament de serveis i també de retallades als professionals de la salut, curiosament, els que no surten en cap cas malparats són aquells, diríem, agents del sistema sanitari català amb ànim de lucre, que en teoria formen part del Siscat i que s'embutxaquen de les nostres butxaques bastants diners. Entre altres coses, podem assenyalar Capio. Ells mateixos han publicat –perquè la informació curiosament l'hem d'anar a buscar als altres ens, no als organismes públics– que el 39 per cent de la seua activitat procedeix de la concertació amb el Servei Català de la Salut, mentre altres hospitals, com pot ser l'Hospital de Bellvitge, un hospital, jo diria, de referència, ha passat del 2010 al 2012 de 322 milions a 288 milions, un 10,5 per cent menys.

Dèiem que aquesta moció també apunta un altre fenomen clau: com es fa aquesta descapitalització per la via indirecta. És a dir, no tant a la vista, o no tan flagrant, o en tot cas que no genera tant de rebuig, però que és igualment menyspreable. Són subcontractacions, adjudicacions, quan haurien de concórrer, o pensem nosaltres, eh?, altres criteris basats en les normes que d'alguna manera regulen la concurrència, la llibertat d'accés, etcètera, i les aliances estratègiques. I és que si el Govern almenys parlés clar i expliqués què és una aliança estratègica... Perquè la que coneixem, l'aliança estratègica que coneixem a l'hospital de Tarragona, és bàsicament un tracte de favor a la Xarxa Santa Tecla, i, finalment, allò que vostès en diuen «aliança» en realitat és un transvasament de recursos a un agent amb ànim de lucre, que és la Xarxa Santa Tecla.

És clau que s'aporti tota la informació? És clau. És a dir, és obvi que no poden venir aquí i cada cop que s'exposa i es diu que es privatitza la sanitat i que es descapitalitza amb un somriure de prepotència ens diguin que això no és cert, però en canvi no aporten la informació. Si no tenen res a amagar, si les seues tesis són tan sòlides, per què no aporten aquesta informació? Pot ser que sigui perquè volen amagar alguna

cosa? Hem d'anar a aquests agents que es lucren amb la nostra sanitat per a saber què els ingressa el Servei Català de la Salut? Finalment, ens sembla que és un absurd.

Es deia abans, s'ha dit aquest matí, que aquest Govern és un govern transparent i que fa de la transparència una bandera tan gran –una bandera tan gran..., que avui tenim tres mocions sobre transparència i totes tres exigeixen que es compleixin els compromisos que s'han adoptat anteriorment, mocions ja aprovades. Jo no sé quines ganes tenen de perdre el temps, quan sabem que les mocions que s'aproven aquí depenen finalment de la voluntat del departament si s'incomplixen o no.

En tot cas, entenem que aquesta moció apunta molts aspectes clau que s'han de saber ja sobre la nostra sanitat.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, per pronunciar-nos sobre les esmenes, tot i que crec que, d'una certa forma, ja s'ha comentat. Hem acceptat l'esmena número 1 del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que sempre em renyen perquè no ho dic completament; les esmenes número 1, 3, 5, 6, 8 i 9 del Partit dels Socialistes; les esmenes 1 i 2 d'Esquerra Republicana de Catalunya, i voldria afegir *in voce* una altra esmena sobre aquesta segona esmena, que no és més que una concreció, que és, pel que fa al punt 3.2.bis de la moció, que s'afegeixi després del segon paràgraf, on diu «cinc anys», el període entre parèntesis «2010-2014», que penso que ja està en alguns altres llocs, però crec que no serà cap inconvenient per modificar les votacions. I, després, de Convergència i Unió també hem acceptat les esmenes número 1, 2 i número 3.

Amb relació als comentaris que s'han fet sobre les altres esmenes, que hem cregut que no podíem acceptar perquè no milloraven la moció, volia abans de res dir a la senyora García que accepto la seva benvinguda, i la hi agraeixo molt, però que em sento molt ben acollida en el meu grup i que penso que no compartim exactament ni els conceptes sobre l'eix social que ha de tindre Catalunya ni tampoc del tot els criteris de transparència que vostès defensen que el PP manté tan fermament en tot l'Estat espanyol. De totes maneres, moltes gràcies. També li vull dir, senyora García, que la nostra reprovació a la gestió del portal de la transparència no la podíem dedicar al conseller, perquè espero i desitjo, i n'estic fermament convençuda..., que no deu ser el conseller en persona el que tramita i gestiona aquest portal, perquè si no malament farà la seva feina. Espero que no sigui així, conseller.

Després volia comentar dues coses. Una respecte a l'esmena que ha presentat el PSC i que hem acceptat sobre la recuperació de la catorzena paga. Penso que

tots els grups han d'estar d'acord a votar-la, perquè el conseller ho va manifestar així en la Comissió de Salut, va dir que això es recuperaria. Per tant, els grups que donen suport al Govern estic convençuda que no podran deixar en mal lloc el conseller.

Després, sobre l'esmena que feia referència als objectius dels directius, que no hem acceptat, l'esmena del PSC, que alguns grups també han dit que no l'acceptarien, nosaltres entenem que, d'acord amb les mateixes manifestacions del conseller, que diu que els professionals són el punt dèbil del sistema, que la retribució dels professionals és el que no hem aconseguit millorar davant de tots els indicadors..., penso que un objectiu bàsic de tots els directius del sector de salut és que els seus treballadors i els seus professionals recuperin les seves condicions retributives. Per tant, si aquest és l'objectiu fonamental que ha de tindre el sector, entenc que no es poden estar..., retribuïts fins que no aconseguixin aquest fi.

I, després, fonamentalment respecte a la reprovació del conseller, que s'havia sol·licitat i que nosaltres no hem acceptat, el conseller sap que estem en desacord amb moltíssimes polítiques i amb moltíssimes coses de la gestió del seu departament, i li ho diem moltes vegades, però pensem que no podem utilitzar segons quines situacions per fer-ne una eina política. (*L'oradora estossega.*) Em disculpo.

I respecte a les dades de l'esmena d'Iniciativa que sí que hem acceptat, perquè no hi hagi malentesos entenem que han de ser sempre respectant la legalitat i que no es demanarà cap altra dada que no sigui l'estrictament... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa. Eva García i Rodríguez demana per parlar.*)
Senyora García.

Eva García i Rodríguez

Per demanar votació separada, senyora presidenta, dels punts 3.1 bis, 3.6 i 4.

(*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Per demanar votació separada de l'1.5, 3.1 bis, que crec que ja s'ha demanat, 3.2, 3.6, 3.7, 4.

La presidenta

Molt bé. Tinc petició de votacions separades de dos grups. Hi ha alguna petició més? (*Pausa.*)

Doncs, començarem les votacions amb aquestes peticions de votació separada.

Primer, el punt 1.5 –1.5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor.

Votem ara el punt 3.1 bis.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 25 vots a favor, 47 en contra i 51 abstencions.

Votem ara el punt 3.2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 56 vots a favor, 66 en contra.

Votem el punt 3.6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 47 en contra i 32 abstencions.

Votem el punt 3.7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 75 vots a favor, 47 en contra.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 61 vots a favor, 62 en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 123 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre transparència i contractació en el sistema sanitari (tram. 302-00235/10)

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la transparència i contractació en el sistema sanitari. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés. (*Remor de veus.*) Un moment, senyora diputada... (*Pausa.*) Ja pot.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, conseller, president de la Generalitat, vicepresidenta i altres consellers, tres mocions hem tingut en aquest Ple referides a salut, referides a transparència, referides a desmentir informacions que surten a la premsa i que alarmen, que fan perdre la confiança dels nostres ciutadans en una cosa tan important com és el sistema de salut públic de Catalunya, com he dit abans, i nosaltres, evidentment, en vam portar una –en vam portar una– per aquesta necessitat que tenim d'aclarir aquestes informacions.

Hem intentat, en aquesta moció, evidentment, arribar a transaccions, mirar les esmenes d'altres grups amb tot el «carinyo» del món. Evidentment, ho hem intentat fer amb el grup que dona suport al Govern, per-

què el que intentem fer és ser el màxim d'útils possible al país, i, per tant, arrencar els màxims compromisos possibles al Govern de Catalunya. Però també hem de dir que moltes d'aquestes coses i molts d'aquests punts que portem aquí ja els hem dut en altres mocions, ja els hem aprovat en alguna llei, els hem aprovat en propostes de resolució a la Comissió de Salut. I ens hem tornat a veure en la necessitat de tornar-ho a posar aquí, una mica per la falta, jo diria..., per molt que digui el grup que dóna suport al Govern que el Govern té tota la bona predisposició... –i no m'agradaria dubtar-ho–, però necessitem fets que demostrin això. I, per tant, ens veiem, una vegada i una altra, debatent temes de transparència; mentrestant, hem aprovat una llei de transparència al Parlament de Catalunya. Per tant, això és un tema importantíssim en l'actualitat política, i ens hem vist en aquesta necessitat.

Tot i això, tornem a intentar arribar a acords amb tot-hom, a arribar a acords també amb altres grups parlamentaris que no són el grup que dóna suport al Govern, per, una altra vegada, aprovar que hem de fer pública la informació, els informes necessaris per esclarir com s'assignen els recursos que tenim per al nostre sistema de salut, com s'assignen directament a entitats que són pròpies de la Generalitat de Catalunya, però també com s'assignen, amb quina transparència, quin és el retiment de comptes que es fa de totes aquelles entitats que són proveïdores dels serveis de salut, que tots hi anem amb la nostra targeta pública de l'asseguradora pública, del CatSalut, i que, per tant, són el nostre servei públic de salut, i hem de ser absolutament transparents i retir comptes d'aquests recursos públics, que són diners de les butxaques dels ciutadans; què se'n fa i de quina manera s'estan gestionant.

Tot això és el que demanem en aquesta moció, tota aquesta informació. Evidentment, que s'investiguin els casos que van sortir a la premsa sobre els sous de directius sanitaris. Evidentment que sempre hem dit que en una època sobretot que hem demanat uns esforços allucinants a tot el sector... –i és cert; des de dalt, des del directiu, des del gerent fins a baix de tot–, però, quan ho demanem a tot arreu, els primers que han de donar exemple són els que estan a dalt de tot; com nosaltres aquí, en aquest Parlament, que ens dediquem a la política i que representem els ciutadans, que hem de donar absolut exemple, amb les nostres accions, de què estem fent. Doncs, això és el que tornem a demanar aquí, una mica de criteris; evidentment que hem de tenir en compte les especificitats del sector salut, però criteris que facin que la gent no tingui desconfiança, que mirem, des del que està més amunt fins al que està més avall, de posar topalls màxims, que la diferència entre el que cobra més i el que cobra menys no sigui absolutament escandalosa i que es pugui explicar en tot moment. I això és el que demanem en aquesta moció.

Evidentment, també, a part de tots els criteris retributius amb referència als directius, tot allò que fa referència a la contractació per a concert públic; per exemple, de rehabilitació i logopèdia, que va sortir en els mitjans, de quina forma es va fer aquest concurs i

per què surten aquestes informacions en els mitjans. Tot allò que s'acordi al Govern. També hi ha punts que diuen: «Traslladem-ho amb la màxima celeritat a tots els contractes que estiguin vigents en aquest moment.» I, en aquest cas, també hem acceptat esmenes d'alguns grups, com, per exemple, l'esmena número 6 d'Iniciativa, que diu: «Prendre les mesures adients per garantir que aquest 2015» –que és el que nosaltres estem demanant a la Llei de mesures, el que hem demanat en un munt de mocions i resolucions– «cap sou de les entitats públiques, consorcis i altres entitats que depenen del departament superi el topall màxim de sou del conseller.»

També demanem optimització dels organigrames de les nostres institucions sanitàries, per ser el màxim d'eficients –és evident que quan els recursos són escassos hem d'intentar ser el màxim eficients–, i revisar i fer un seguiment de tot això que volen dir les aliances estratègiques entre centres que presten els nostres serveis públics.

Aquest és el resum, després em posicionaré més sobre les esmenes.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Carme Pérez, en nom del Grup de Ciutadans.

Carme Pérez Martínez

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, vicepresidenta, diputats i diputades, nosaltres hem presentat algunes esmenes a la moció d'Esquerra Republicana, més formals algunes, excepte una, que reproduïa el que també plantejàvem nosaltres i que no ha comptat amb el recolzament d'aquesta cambra, que era, concretament, el tema dels objectius dels directius, que pensem que no és ètic que els recuperin, ni totalment ni parcialment, fins que no es recuperin les condicions laborals i retributives de tots els treballadors que estan al seu càrrec; i no fem més que reconèixer les intencions expressades moltes vegades pel mateix conseller. Per tant, entenem que allò que es diu s'ha de recolzar després també amb les mocions i amb les propostes de resolució d'aquesta cambra, i no només dir-ho de cara als mitjans públics.

Miri, donarem suport a la moció, donarem suport a la seva integritat, perquè al que es demana no podem pas –ni nosaltres, ni, penso, la major part de grups parlamentaris d'aquesta cambra– oposar-nos-hi, perquè es demana informació, es demana transparència, es demana que es compleixi la legalitat. Per tant, no hi ha ningú que es pugui oposar a tants bons desitjos. Però, com en moltes altres mocions que també ha presentat Esquerra Republicana, entenem des del nostre grup que falta concreció, falten mesures concretes, falta una oposició concreta a determinades actuacions. Evidentment, si hi hagués aquesta intenció per part del Grup d'Esquerra Republicana, de mantenir tota aquesta transparència, de mantenir tots aquests criteris, doncs, pensem que no donarien suport als pressu-

postos, que no donarien suport a les polítiques de salut d'aquest Govern i que s'hi oposarien, com a mínim, proposant algunes mesures més contundents.

Miri, quan es parla tant de transparència és perquè algun problema hi ha. Perquè si tots ens posem i repetim, sobradament, la necessitat de la transparència, l'actitud, però estem qüestionant que no n'hi ha la suficient i que s'ha de millorar, alguna cosa passa. Deia, la senyora Laïlla, que teníem constantment sota sospita la transparència i algunes polítiques... Miri, no és que ho tinguem sota sospita, però quan apareixen en el portal de la transparència unes retribucions que superen el que està establert en la Llei de pressupostos i en la Llei de mesures de l'any anterior, quan, a més, es pregunta directament o quan fan declaracions els directius, i cadascú manifesta que hi ha un error però per motius diversos..., uns perquè diuen que són objectius, altres diuen que s'ha inclòs la paga de Nadal però no la van incórrer, el departament diu que no, que és que s'han inclòs les previsions però no són el que es concretarà..., en fi, quan hi han tantes respostes per aplicar allò que és tan transparent i tan clar, és evident que alguna cosa està passant. I llavors no hi ha una altra opció que posar... –i malauradament és així–, posar tota la transparència sota sospita, quan potser només hi han errors en algunes dades concretes.

Però, a hores d'ara –a hores d'ara–, la veritat és que seguim sense saber quines són les retribucions que han percebut els directius del sector sanitari, ni si corresponien o no a la paga de Nadal, ni si són les definitives. I, evidentment, el que ningú ens ha negat és que estaven, en alguns casos, per sobre del que preveia la Llei de mesures de l'any anterior, aprovada..., hi insisteixo, perquè ho he dit abans: es va aplicar amb tota la seva contundència i amb tota la seva integritat, respecte a tots els treballadors del sector, sembla que excepte els directius que són els que havien de predicar amb l'exemple i eren els que l'havien de fer complir i, per tant, ser els primers que ho complissin.

Per tant, és evident que algun problema hi ha amb aquesta transparència; no sabem si és correcta o no, però com a mínim és poc transparent i és poc clara. Per tant, no entenem que quan, a vegades, es plantegen mesures concretes que facin que sigui realment transparent i que sigui determinant que els concursos públics no es donin sobre determinades circumstàncies o que hi hagin unes revisions i informes contundents sobre determinades actuacions, això ho vestim demanant informació, demanant que se'ns aportin un mar de dades, però que evidentment el que no es fa és exigir que concretament es compleixi la Llei de contractes de l'Estat, llei bàsica que saben vostès perfectament que no permet la subcontractació de serveis públics.

Respecte a les aliances estratègiques, ja ens hem manifestat altres vegades i ens manifestarem també quan hi hagi la possibilitat de plantejar..., bé, en fi, ja les han presentat, però quan s'hagin de debatre les esmenes a l'articulat de la Llei de mesures, perquè entenem que sota aquestes aliances estratègiques no es pretén fer una altra cosa, igual que aquesta fragmentació de l'ICS, que fugir del dret administratiu, fugir de les garanties del dret administratiu, de la normativa bàsica i

intentar d'una manera o una altra saltar-se la normativa de la llei contractual, que obliga a certes garanties.

Per tant, donarem suport a la integritat de la moció, però volem que quedi clara la nostra oposició respecte a la limitació de les seves pretensions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas, en nom del Grup Parlamentari Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. De nou, una moció que fa referència en bona part als mateixos temes que la moció que acabem de debatre de Ciutadans i que es va debatre, les seves interpellacions, també, de fet, en el mateix Ple i en les mateixes circumstàncies, de les mateixes informacions aparegudes a premsa i del mateix ambient prenatalenc alterat en l'àmbit sanitari.

Li hem de dir, per això, senyora Vergés, que ens sembla una mica la versió *light* de la moció de Ciutadans, la seva moció. Reclamen més transparència, reclamen més control i compliment d'acords ja presos, de fet, compliment d'acords ja presos. Lamentem que en el seu cas, d'Esquerra Republicana, que són els que tenen la clau per si de cas castigar o fer una estirada d'orelles a aquells que incompleixen dia rere dia compromisos presos per aquesta cambra, compromisos presos amb vostès mateixos, pel que fa al topall de sous, que el van pactar amb vostès, o a la transparència dels concerts, dels convenis, dels contractes del departament, o a l'avaluació i el control de les clàusules d'aquests contractes, elements que a vostès, n'estic segura, els ha d'indignar veure com els costa d'aconseguir que s'aprovin en aquesta cambra, alguns d'aquests acords, i que després també veuen com s'incompleixen tan descaradament aquells bucles a què la mateixa diputada Vergés, a la moció anterior, feia referència, en què se senten ficats de forma constant, d'aquelles discussions ja fetes, acords ja aprovats i després no complerts.

Doncs bé, vostès tenen la clau per fer estirades d'orella, per fer càstigs, per fer reprovacions de consellers, de polítiques determinades o per fer, ara, aquests propers dies, que s'aprovin uns pressupostos en un sentit o en un altre, i una Llei de mesures en un sentit o en un altre, amb uns apartats, en aquesta Llei de mesures, que, com he dit a la intervenció en la moció anterior, reforcen la sospita de les voluntats d'opacitat en la gestió del nostre sistema sanitari, en algunes de les disposicions addicionals o dels articles que hi ha en aquesta Llei de mesures. Per tant, els instem ferventment, als diputats i diputades d'Esquerra Republicana, que, si estan tan indignats amb allò que no es compleix, de fins i tot allò que vostès aconsegueixen que s'aprovi en aquesta cambra, actuïn en conseqüència –actuïn en conseqüència.

Nosaltres aprovarem bona part d'aquesta moció, evidentment abstenint-nos, també li ho dic, en dos punts, en el punt 6 i en el punt 13, per l'excessiva suavitat, en aquests dos casos, amb què crec que aborden els temes d'aquests dos punts. En el cas del punt 6, estem parlant dels sous del personal directiu, investigador, en el sector públic de salut, de la possibilitat de fer una regulació i, la veritat, creiem que acaba sent una regulació massa *light*, el que estan plantejant, una regulació que no canviarà allò que segurament pretenen canviar.

I en el punt 13, en què parlen de... Vaja, a nosaltres ens dóna la sensació que pràcticament estem avalant, amb aquest redactat, que hi hagi fluxos de convenis i de subcontractacions dins els marcs de les aliances estratègiques, un dels punts en què, com els deia, reforcen algunes de les propostes que se'ns posaran a votació aviat, amb la Llei de mesures, i en què crec que Esquerra Republicana ha fet esmenes, precisament, per modificar. Per tant, ens abstenim en aquest punt i els donem el vot de..., no vot de confiança, però els instem que siguin més contundents en allò que s'haurà de regular en la Llei de mesures.

Ens accepta tres de les nostres vuit esmenes. Lamento, però, que no se n'acceptin algunes en concret, especialment aquelles en què intentàvem que aquest punt més *light* respecte a la moció de Ciutadans, doncs, s'enfortís una mica, com eren esmenes en què reclamàvem que, si hi ha irregularitats, si a partir de les investigacions, dels estudis, de les inspeccions internes es demostra que hi ha hagut irregularitats, hi hagi conseqüències i hi hagi sancions. No s'han acceptat aquestes esmenes, tampoc. I lamentem l'esmena en què fèiem referència al projecte CIMS de Girona. És una petició del territori, i vostès en són ben conscients que, després de dos anys de funcionament del projecte CIMS a Girona, es reclama que s'aturi i s'avalui com està funcionant i què cal canviar, i que es faci de forma participada amb tots els afectats i implicats en aquest projecte CIMS.

El canvi del gerent del projecte CIMS, en aquest moment, creiem que és una oportunitat, precisament, per fer aquesta aturada i avaluació i, per tant, crèiem que era un moment especialment adequat perquè estiguéssim plantejant-nos-ho en aquesta cambra. No s'ha acceptat, però, aquesta esmena, i no es podrà posar a votació del Parlament.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, sobre el posicionament del nostre grup en el text que es posa a votació, perquè, indubtablement, hi ha una diferència importantíssima sobre el text redactat, sobre el text que es posa a votació. L'explicació és clara, vostès la van redactar quan estaven enfadats, i ara que tornen a ser amics, doncs,

el text és diferent. El clar exemple és que més de la meitat dels punts que es posen avui a votació són fruit de transaccions amb Convergència i Unió, per tant, el to combatiu que podia llegir-se d'aquesta moció ha sigut rebaixat en aquestes transaccions, entenem nosaltres. També ho han esmentat altres portaveus.

Però el cert és que, més enllà d'aquesta qüestió, jo crec que el fet que es plantegi aquesta moció igual que l'anterior vol dir que el Govern té un problema, que el conseller de Salut té un problema, que la conselleria de Salut té un problema: la credibilitat. Sabem, i ho havíem dit, que té manca de credibilitat davant dels ciutadans, però avui –i la senyora Vergés en la seva intervenció ho ha dit implícitament– també té manca de credibilitat davant d'aquesta cambra. Que hàgim de posar a votació punts que s'han acordat anteriorment, mesures que s'han acordat anteriorment, que no s'han dut a terme i que haurem de parlar sempre del mateix en aquesta cambra és una manca de credibilitat i de desconfiança d'aquesta cambra, i fins i tot del grup que dóna suport al Govern, vers el Govern de Convergència i Unió.

Ens creiem més al cent per cent, sembla, i donem total credibilitat a allò que apareix als mitjans més que a allò que diu el Govern. Amb aquestes mocions el que presenta el Grup d'Esquerra Republicana n'és un clar exemple, i la intervenció de la senyora Vergés ho rebla. Per tant, tot i lamentar aquesta baixada de to combatiu, nosaltres votarem a tot que sí, bàsicament perquè és impossible, gairebé, negar-se a votar a favor de propostes que tenen tota la seva lògica i són coherents amb quelcom que aquesta cambra ja ha aprovat.

Començaré per plantejar el nostre lament, no només que s'hagin rebutjat algunes esmenes, sinó que s'hagin acceptat algunes propostes de Convergència i Unió sobre un tema important, perquè és un d'aquests incompliments del Govern. Miri, la Llei 2/20014, la Llei de mesures vigent fa un any, deia que s'havien de desenvolupar els criteris retributius dels alts càrrecs i que s'havien de posar uns topalls, que era el sou del conseller. Avui ho tornem a aprovar, per cert, una esmena que ha acceptat Esquerra d'Iniciativa. Això ho deïem fa un any. Estem aquí un any i no hem fet res, o no sabem res. I ara tornem a aprovar allò que diu una llei que hem de fer, però no aprovem el text inicial, sinó amb algunes rebaixes. I nosaltres presentàvem una esmena, primer, que aquests criteris que diu la Llei 2/2014 que s'havien d'aprovar no fossin només per al sector salut, com planteja Esquerra Republicana, sinó que fossin per a tots els alts càrrecs i directius del sector sanitari, com diu la llei. No ha estat acceptat.

Lamentem també que aquestes esmenes que s'han acceptat, de Convergència, rebaixin la intenció de tres punts, l'a, el b i el c del punt 6, que volien posar damunt la taula alguns criteris per regular aquestes retribucions dels alts càrrecs i dels directius. I fins i tot quan vam llegir el text he de confessar-los que jo personalment vaig estar molt contenta, molt contenta que es posés i que Esquerra hagués assumit una proposta del Grup Socialista de l'any 2012, que va fer el llavors portaveu de Salut, el senyor Josep Maria Sabaté, de començar a parlar de proporcionalitat en les retribu-

cions. De diferència Esquerra Republicana deia d'1-7, nosaltres dèiem d'1-10, perquè saben vostès que hi ha un moviment internacional que parla de la justícia de sous, en aquest cas no de sous públics, sinó privats, i de la necessitat de cercar una proporcionalitat. I el moviment internacional parla d'1-10, quan sabem que tenim, això sí, al sector privat 1-500. Per tant, crèiem que aquest plantejament que ens va alegrar molt, li ho he de dir, senyora Vergés, ara ha desaparegut, si més no, aquest 1-7 ha desaparegut en funció, com deia, de l'acord amb Convergència i Unió. 1-7, ho he dit malament? Ha desaparegut.

Ho lamentem, lamentem aquestes rebaixes d'aquests criteris que, al nostre entendre, el que fan és desnaturalitzar, o sigui, rebaixar, dit col·loquialment, les propostes que feia Esquerra Republicana i a què nosaltres hauríem donat el suport al cent per cent. També li donem el suport, a la rebaixa, però ens hauria agradat que no haguessin acceptat la rebaixa, dit així.

Per altra banda, esmenes que plantegem nosaltres. Acceptada aquesta, he d'agrair a la senyora Vergés la seva acceptació, que va en la línia que aquests criteris s'ampliïn a tot el sector. Alhora, també lamentem que no es vulgui aprofundir en la transparència pel que fa referència a les entitats concertades, pel que fa referència a la seva fiscalització –una esmena que no s'ha acceptat sobre quines són aquelles que reben més del 80 per cent de fons públics.

Bé, però, si més no, tot i que no s'ha acceptat aquesta esmena, nosaltres donarem, com deia, suport a la moició, tot i que ens hauria agradat que hagués... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Deia en començar la moició que era necessari aclarir informacions. I la veritat, i tant si és necessari, aclarir informacions –i tant, si és necessari. Demanen que és necessari que sapiguem com s'assignen els recursos en el nostre sistema de salut, i no només vostès han fet una llei de la transparència que és bona, que és positiva, que va molt més enllà del que anava fins ara, però no es conformin» –ens venia a dir– «no es conformin, i sempre cal fer passos més enllà i anar més endavant.» I això és així, certament, cal anar més endavant, però també cal reconèixer que estem molt més endavant que no pas fa uns anys.

Ens demanen que hi hagi transparència. I com mai, a dia d'avui hi ha transparència. Segurament, i com deia el Síndic de Greuges quan va comparèixer a la comissió del frau, de la qual jo en sóc membre, ell deia: «Escolti'm, vostès han fet una llei de la transparència que és bona, que és positiva, que va molt més enllà del que anava fins ara, però no es conformin» –ens venia a dir– «no es conformin, i sempre cal fer passos més enllà i anar més endavant.» I això és així, certament, cal anar més endavant, però també cal reconèixer que estem molt més endavant que no pas fa uns anys.

I, per tant, jo els he de dir la veritat: fa una certa angúnia sentir algú que ara surt aquí demanant transpa-

rència i que se sàpiga, i «volem saber», etcètera, quan hi insisteixo, mai com ara han estat, perquè no ho estaven, publicats els sous, per exemple, i ara ho estan; o ens demanen, doncs, escoltin, topalls dels sous, regular els sous. És clar que sí, és necessari i és convenient, però també és necessari i convenient, com vàrem fer nosaltres quan vam entrar al Govern, que es van eliminar d'una vegada per totes el que en podríem dir el que eren les duplicitats, com eren els consellers delegats. Quina vergonya, no?, que hi haguessin consellers delegats que cobraven més que els gerents. Ara, això sí, d'això vostès ara no en parlen. Els senyors d'Iniciativa d'això ara se n'han oblidat, dels consellers delegats, i que cobraven més que els gerents. És clar, eren seus, i aquests no ens convé treure'ls a la llum. Però en sanitat, en temes superflus, es gastava molt més abans que no pas ara.

I per tant, home, escoltin, un punt de prudència a l'hora de parlar de com s'han de fer les coses, sobretot quan un ha passat set anys pel Govern i ha deixat unes marques i ha deixat una forma de fer. Perquè aquí hi ha una doble moralitat, la moralitat de quan governem i la moralitat de quan estem a l'oposició. Quan governem, això sí, consellers delegats i sous molt més alts que els gerents; ara, quan estem a l'oposició, transparència –que hi és, escoltin, com mai, hi és; i d'acord, cal anar més enllà, però com mai, hi és– i, això sí, vostès la gran inquietud perquè aquí, doncs, tot sigui transparent. No pateixin, aquest camí està traçat. Tan traçat que agraïm molt que Esquerra Republicana hagi acceptat que es publiciti i, per tant, en aquest sentit hi hagi l'informe que compari tots els sous dels alts càrrecs dels darrers cinc anys, perquè veurem quins eren els sous del 2010 i del 2015.

I, per tant, després, a partir d'aquí, vostès, senyors d'Iniciativa, amb aquesta doble moral, vénen i ens expliquen el que ens convingui. Perquè, home, escolti, les coses són d'una determinada manera, i, per tant, els sous a dia d'avui són inferiors, molts inferiors, a quan vostès governaven. I, si els semblen avui una immoralitat, ho eren el doble quan vostès governaven. (*Remor de veus.*) I, per tant, escoltin, no ens poden venir aquí amb una doble moral, senyors d'Iniciativa, perquè...

El vicepresident segon

Si us plau –si us plau...

Meritxell Borràs i Solé

...escoltin, aquest dematí n'hem tingut un exemple molt clar: ens venia la gent d'Avalot a explicar-nos la necessitat que aquella ILP que fa set anys se'ns va presentar i que era necessari que tirés endavant, doncs, no va ser escoltada, i ara ho és.

Per tant, en aquest sentit, doncs, segurament, no?, ens haurem de plantejar que cal, hi insisteixo, transparència, com hi és, que les contractacions en aquests moments són públiques i tothom hi pot accedir, i és bo i és necessari que això sigui així, però el que també és bo i necessari que sigui així és que aquells que dema-

nen, doncs, la màxima transparència i la màxima correcció en tot, que quan governen com a mínim apliquin el mateix que apliquem nosaltres.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per fixar posició ara poden intervenir els dos grups parlamentaris que no han intervingut. En primer terme, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre diputat senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, president. Bé, debatem una de tres mocions sobre transparència, en aquest cas d'Esquerra Republicana. Fa trenta-tres anys que la Generalitat de Catalunya gestiona la sanitat a Catalunya. Ara el règim que ha gestionat la sanitat els darrers trenta-tres anys..., sembla que vol canviar de règim, suposo que perpetuar-se el règim i..., perquè no vol assumir les culpes d'allò que ha passat malament i en vol culpar Espanya.

Però quina és la realitat? La realitat, primer, és que cap llei espanyola diu que els catalans hem de pagar més o cobrar menys; la realitat diu que Catalunya és la segona comunitat autònoma en despesa *per capita*; la realitat diu que hem tingut una comissió d'investigació, que avui debatem tres mocions de transparència i que amb tots aquests diners –la segona comunitat autònoma amb més despesa *per capita*–, la Generalitat ens castiga als catalans a estar a la cua en despesa *per capita* en salut. Per què? Perquè prefereix invertir o gastar-se els diners en estructures d'estat. No només fora de la sanitat, sinó també a dintre de la sanitat. I per això l'any passat es va gastar, el Departament de Salut, 832 milions d'euros en estructures per justificar..., en estructures d'estat, és a dir, en autobombo; és a dir, un de cada deu euros, en propaganda.

Una altra despesa més o menys oculta del procés? Com que no tenen prou vots separatistes, volen regalar, volen donar una barra lliure de sanitat a tots els immigrants i convertir Catalunya en l'únic lloc del món on passa això. Perquè no passa ni a França, ni a Itàlia, ni a Holanda, ni a Suïssa, ni a Suècia, ni a Dinamarca, ni a cap altre país del món. I no ho fan guiats pels bons sentiments, ho fan perquè volen comprar el vot a gent que ho està passant malament, especulant amb el patiment humà. (*Remor de veus.*)

Però no vull posar el focus en propostes concretes, sinó en valors. Posem una veïna de Tarragona –Pola, té setanta-dos anys–, tota la vida treballant, tota la vida portant una vida frugal, fent sacrificis per criar dos fills, tota la vida pagant els seus impostos, i ara necessita una operació de cataractes. I aquests que es gasten una fortuna dels seus diners a crear estructures d'estat la posen en una llista d'espera. Pola representa la nostra classe mitjana, aquells que ens han deixat tot el que tenim. Pola no es queixa, no es manifesta, i què farà? Trencarà la guardiola i anirà a una clínica privada; afortunada ella, que pot. No ho farà per plaer, ho fa perquè és gran però vol veure-hi, vol poder veure-

hi; no vol estar en una llista d'espera, no pot esperar. És just? És just que la classe mitjana hagi de pagar dues vegades la sanitat per tenir el servei que es mereix? És just que els poseu en una llista d'espera?, que els poseu darrere d'una barra lliure d'immigrants perquè els voleu comprar els vots?

Tinc la convicció que no és just, tinc la convicció que hem de canviar. Tinc la convicció que no necessitem tota aquesta despesa partidista. Crec que hem de canviar i crec que necessitem un nou govern per poder mirar la gent i dir-los des del Govern que si esteu tota la vida treballant, no us deixarem tirats, no us posarem a cap llista d'espera; que us donarem la sanitat que us mereixeu, que us heu guanyat, perquè heu treballat tota la vida per tenir-la, per donar-nos-la, i no us mereixeu que ens gastem els diners de la sanitat a construir estructures d'estat.

Crec que hem d'enfortir la nostra classe mitjana –Pola representa la nostra classe mitjana–, es mereix una sanitat millor. Res millor per enfortir la nostra classe mitjana que destinar més diners a salut i menys a estructures d'estat. També moralment, perquè hem de tractar els immigrants com a persones, amb igualtat de drets i deures, i no com a simples vots que podem comprar. (*Remor de veus.*) Regalar la nostra sanitat per guanyar vots...

El vicepresident segon

Si us plau...

Jordi Roca Mas

...és injust. Ningú no s'ho mereix, no s'ho mereixen ni la nostra gent gran, ni els nostres avis, ni els nostres pares, ni tampoc s'ho mereixen els immigrants. Aquesta no és la manera de tornar allò que ens han deixat.

Com els ho podem tornar? Imaginin un govern de la Generalitat que no tingui l'eix del nacionalisme, que no es gastí, que no malbaratés els diners en estructures d'estat. Imaginin un govern de la Generalitat que prioritzés els serveis de sanitat. M'agradaria –i és un desig ferm– un nou govern de la Generalitat que li digués a Pola, que li digués a tota la classe mitjana que es mereixen una sanitat millor; que han treballat tota la vida i que no els deixarem enrere; que ens ho gastarem a donar-los una bona sanitat, i que la seva salut ens importa més que qualsevol bandera.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té ara la paraula la diputada Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí. Doncs, després d'aquesta lamentable explicació racista, a més a més, sobre el sistema sanitari (*alguns aplaudiments i cops damunt la taula*) i que després, en tot cas, respondrem com toca, ja que la moció que

vostès presenten acaba, no?, d'alguna manera, recolzant-se sobre aquests dogmes racistes de nou, doncs, intentarem posicionar-nos sobre la moció d'Esquerra Republicana.

I una altra vegada ens trobem amb el mateix, i una altra vegada les mateixes reflexions. Quantes mocions més calen perquè es traslladi al Parlament la informació que està demanant? Quantes lleis més de la transparència calen perquè això sigui una realitat? I és que, de manera graciosa, la vicepresidenta del Govern deia aquest matí que per al Govern la transparència és una actitud; ho ha dit ella, eh? Ara els somriures..., vull dir, els que calguin, eh?; però ha dit ella. Per al Govern la transparència és una actitud. Escolti, si és una actitud, la transparència, per al Govern, per què calen quatre mocions parlant del mateix i per què calen..., pressions, no: informacions contínues als mitjans de comunicació en els quals, d'alguna manera, van aflorent algunes coses que no estan desmentides pel Govern? El Govern és tan transparent i aquestes coses que es publiquen són incertes? Per què no hi ha l'endemà un comunicat on es diu: «Mira, aquesta informació que està publicada no és certa. Els sous que cobren els directius són aquests, aquests i aquests»; o: «Mira, aquest transvasament de recursos públics a Capiro és fals, és mentida. Capiro ingressa tants i tants i tants milions de la Generalitat»? Per què això no passa? Per què aquestes dades no les donen? En fi, el que hem dit abans: alguna cosa deuen amagar quan no les donen.

Però, finalment, reflexions que ens fan venir a partir de la moció. La primera és: si no disposem d'aquesta informació, no és apriorista –això que els agrada dir tant a vostès– negar amb tanta vehemència que mitjançant aquest model dual de cohabitació públic i privat s'estan transvasant recursos públics al privat? Si no es disposa d'aquestes dades, com podem comprovar que això no està passant? La primera.

La segona és: sense disposar de la informació de certs contractes públics, com és que estem afirmant que la gestió privada o la gestió externalitzada és més eficient, si aquesta informació no la tenim? –o, en tot cas, la té el Govern però no la tenim la resta. Sense disposar de la informació sobre els sous i les dietes dels alts càrrecs, com és que s'estan duent a terme mesures que devaluen la, bàsicament, qualitat salarial de les treballadores i treballadors del sector sanitari? Dels de base, dels rasos, no dels alts càrrecs, eh?, no dels que estan posant per a mantenir el sistema.

Sense tota aquesta informació –si no la teniu, eh?–, com és que Esquerra li dona un xec en blanc de manera constant en polítiques de salut al Govern? Com és que fa dos anys del Pacte per la llibertat i no tenim totes aquestes dades ara mateix per a poder fer una reprovació de tota la política privatitzadora que s'ha fet per part de Convergència i Unió? Els compromisos s'han adquirit, entenem nosaltres. Com és que no s'han complert? Quant més ha de passar, quantes mocions més hem d'aprovar perquè això ho tinguem ara mateix sobre la taula?

I un apunt, una reflexió sobre la transparència. Bé, està molt bé: votarem a favor de la moció, sí crític, i amb

algunes excepcions. Però finalment la transparència no és la solució al sistema. Amb la transparència, en tot cas, es podrà, d'alguna manera, exercir un control més directe per part de la ciutadania. Però el problema del sistema el coneixen: el problema del sistema és que està fent augmentar la desigualtat social, és que està baixant la inversió *per capita*, és que estan encara mantenint-se xifres altes de llistes d'espera sense saber –de nou ho diem, ja ho vam dir a la comissió– si aquestes dades són reals, perquè no sabem si s'han harmonitzat els protocols. El problema de la sanitat és que s'està perdent de manera progressiva equitat al sistema i que, per tant hi ha certes classes que no poden accedir a certs fàrmacs, perquè no se'ls poden pagar. El problema del sistema és que s'està generant un sistema dual, de pobres i de rics, una sanitat que cada vegada –la poca pública, de propietat pública, que queda– és més precària i drena més recursos a la privada.

I, per tant, cal capgirar el sistema, però de dalt a baix, i cal repensar el sistema de dalt a baix. Per molt transparents que vulguem ser i per moltes dades que ens serveixin per a fer aquestes avaluacions, la primera, i jo crec que la que nosaltres concloem, és que..., molt clar: en el model sanitari has d'apostar a una idea o a una altra: a si vols que la salut sigui un negoci o a si vols que la salut sigui un dret. Si vols que la salut sigui un negoci i, per tant, defenses una visió capitalista del sistema, quedem-nos com estem. Si vols que la salut sigui un dret, aquest sistema no només s'ha de regirar: s'ha de capgirar.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes torna a tenir la paraula la diputada senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, president. Bé, de fet, és que estem bastant d'acord amb moltes de les coses que s'han dit aquí, amb la presentació de les esmenes d'altres grups. I és cert el que deia ara el Grup Mixt i el que deia el Grup d'Iniciativa, que totes aquestes coses estan aprovades i que no s'entén per què coi estem tornant a portar al Parlament una cosa que ja l'hem portat no només en mocions del Ple del Parlament, sinó a la Comissió de Salut, a la Llei de mesures, etcètera.

I, per tant, és cert, tenim molta paciència des d'Esquerra Republicana, i n'hem tingut moltíssima, i portem dos anys. I és cert que hi ha moments que també hem de dir que la paciència arriba a un punt que es pot acabar. (*Remor de veus.*) I per això demanem poder fer canvis, poder retornar aquesta confiança als ciutadans de Catalunya... Perquè tornem a repetir que el sistema de salut públic de Catalunya és un pilar bàsic del nostre estat del benestar, és una estructura d'estat... –això que els agrada tant als senyors del Partit Popular–, doncs, sí, és una estructura d'estat que tenim al nostre país i que volem preservar per als ciutadans que estem en aquest país, hagin nascut on hagin nascut, senyor Jordi Roca, i independentment també de la se-

va situació administrativa, que ja ho parlarem a la seva moció.

Nosaltres compartíem un tripartit que potser no va abordar, també, aquests temes com calia. I aquí també poder hem de fer autocrítica, tots plegats, en lloc de venir aquí, posar-se al faristol i dir que aquí tot són rebaixes. Doncs, possiblement, senyora Segú, són rebaixes d'uns sous que tampoc els ha posat aquest conseller en aquests moments, eh?, d'uns sous que vénen d'un sistema que ha estat governat per dos partits d'aquest Parlament. I això és així –i això és així. I que en el territori també majoritàriament hi eren, aquests dos partits. I moltes de les coses que estem qüestionant ara..., evidentment, qüestionem la notícia que va sortir al diari de la diferència del 2013-2014, però qüestionem aquestes diferències de sou, que això s'arrossega de fa molts anys!

Per tant, nosaltres també ho escrivim i nosaltres demanem la col·laboració de tothom per fer-hi front; per fer-hi front i per clarificar les coses. I si és cert que hi han informacions que han sortit que no són del tot correctes, doncs, nosaltres també vam reclamar aquell dia que el Govern ha de ser el primer a sortir, el primer a sortir: que això no és correcte, que hi ha un malentès, que no s'ha explicat bé, que..., qualsevol cosa. Perquè tot allò que està fet correctament es pot explicar; sí o no? Tot allò que està fet correctament es pot explicar.

Doncs, en definitiva, no cal que amb mocions que el que intenten i, evidentment, amb què intentem també parlar amb el grup que dona suport al Govern perquè intentem tirar endavant mesures, no cal que vingueu els altres grups a fer discursos de rebaixes i no sé de quin aspecte, quan sabeu perfectament, perquè se us parla, quin és el motiu pel qual no s'accepten coses i de quina forma estem lluitant.

El que demanem nosaltres és la col·laboració de tothom, esperem que ens hi ajudem tots, per fer un millor sistema públic de salut i per no haver de retallar més drets als nostres ciutadans, que és el que realment ens preocupa a nosaltres.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.) Senyora Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per demanar votació separada del punt 13.

La presidenta

Gràcies. *(Núria Segú Ferré demana per parlar.)* Senyora Segú.

Núria Segú Ferré

Per al·lusions, senyora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Núria Segú Ferré

Directes. Sous del sector salut –tothom ve d'una herència. Vostè miri's només la diferència de sou del director del CatSalut del primer Govern tripartit al segon, me sembla que un 20 o un 25 per cent; preguntí quin sou té l'actual director del CatSalut, i veurà les diferències.

I, a més a més, els escenaris: quan hi ha una retallada del 10 per cent de *tot* el pressupost, ens hem de plantejar moltes coses, tant el pressupost com també les retribucions dels alts càrrecs. I a això, malauradament, vostès hi estan donant suport.

(Meritxell Borràs i Solé demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Per demanar la votació separada i per, també, un aclariment.

La presidenta

Votació separada de...?

Meritxell Borràs i Solé

Sí, del punt 6.b i del punt 6 *quater*.

La presidenta

A veure, un moment, eh?

Meritxell Borràs i Solé

6 bis i 6 *quater*. I de l'11 ter, també.

La presidenta

6.b...

Meritxell Borràs i Solé

6 bis –disculpi.

La presidenta

Ah, 6 bis...

Meritxell Borràs i Solé

I 6 *quater*.

La presidenta

6 *quater*.

Meritxell Borràs i Solé

I també de l'11 ter.

La presidenta

Molt bé. Ja està.

Meritxell Borràs i Solé

I un...

La presidenta

Sí, trenta segons.

(Remor de veus.)

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, presidenta. Miri, la diferència...

La presidenta

Un moment, un moment. Si us plau, els diputats que entren, que ho facin en silenci. *(Pausa.)* Ja.

Meritxell Borràs i Solé

Ens deien la diferència del sou de qui porta el CatSalut actualment i qui el portava amb anterioritat. És evident que és inferior, el que el porta ara, que el qui el portava amb anterioritat. Però, escolti'm, no pateixin: gràcies a aquesta moció –i, en aquest sentit, donar les gràcies a Esquerra Republicana–, veurem no només els sous d'avui en dia, sinó els sous del 2010, i, per tant, en aquest sentit, quedarem ben tranquils veient que el sou del 2010, aquells que avui demanen transparència i uns sous inferiors..., no hi havia transparència i hi havien uns sous superiors.

Gràcies.

(Marta Ribas Frías demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ribas.

Marta Ribas Frías

Per al·lusions dobles, presidenta.

La presidenta

Trenta segons, encara que siguin dobles.

Marta Ribas Frías

Senyora Borràs, no, més que re, per aclarir-li alguns conceptes. Algunes de les coses de les quals es queixava que es demanen o que hem reclamat són punts d'una moció que ara votarem, que és d'Esquerra Republicana, la moció –és d'Esquerra Republicana.

El sistema sanitari català és «sociovergent» –ho dic per si encara no ho han tingut clar. *(Remor de veus.)* I hem estat en un govern, uns quants anys en el Govern, en un govern en què era la força més petita. També hi eren el PSC i Esquerra Republicana. Ho dic perquè tota la intervenció...

La presidenta

Un moment, un moment... Senyora Ribas, un moment. *(Pausa.)*

Marta Ribas Frías

Tota la intervenció, senyora Borràs, ha estat dirigida a nosaltres. Per aclarir-li el marc...

I, senyora Vergés, nosaltres entenem que vostès hagin tingut paciència. Als altres se'ns acaba, la paciència. Vostès acaben de donar vuit mesos més de paciència a aquest Govern. Els hi insisteixo: algun dia poden dir prou.

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció.

Començarem per les votacions separades que s'han demanat. *(Veus de fons.)* Però tinc votacions demanades d'altres grups, i, per tant, prefereixo fer aquests punts separatament.

El punt 6.

Comença la votació. *(Veus de fons.)* Sí. 6. Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 14 abstencions.

Votem ara el punt 6 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 64 vots a favor, 48 en contra i 14 abstencions.

Votem ara el punt 6 quater.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 64 vots a favor, 48 en contra i 14 abstencions.

Votem ara el punt 11 ter.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 78 vots a favor, 48 en contra.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 114 vots a favor i 11 abstencions.

Votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 302-00239/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de salut. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la il·lustre senyora Eva García.

(Remor de veus. Pausa.)

Senyors diputats, si poden anar una mica més de pressa... (Pausa.) Senyora García, ja pot començar.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller de Salut, il·lustres diputats i diputades, el Grup Parlamentari Popular presentem aquesta moció fruit de la interpellació substanciada al conseller de Salut el darrer Ple de desembre. En aquella sessió vàrem interpellar el conseller de Salut perquè volíem saber quina era la seva opinió sobre l'encàrrec fet pel president Mas al Consell Assessor per a la Sostenibilitat i el Progrés del Sistema Sanitari per convertir la sanitat en estructura d'estat. El conseller de Salut, senyor Boi Ruiz, deu estar d'acord amb això, perquè, doncs, no ens va dir el contrari, mentre aplica la tisora en els hospitals indiscriminadament i sense compassió.

Però, escoltin, senyors de Convergència i Unió i Esquerra Republicana i membres d'aquest Govern: però quina història és aquesta de les estructures d'estat? Quina fallàcia és aquesta? Quina «tonteria» és aquesta? Però quin *cuento chino* és això de les estructures d'estat? Però si són incapaços de pagar a les farmàcies! I volen ser un estat? –ridícul, per cert. Però si retallen els sous dels metges i les infermeres de Catalunya! Però què és això de les «estructures d'estat»? Quina «tonteria» més solemne és aquesta? Però si són el govern autonòmic de tot Espanya que inverteix menys en sanitat per ciutadà! Però quina «tonteria» és aquesta de les estructures d'estat, senyors? Mirin, si és precisament la resta d'Espanya la que fa que els catalans rebin puntualment les pensions i, per exemple, sense anar més lluny, l'any 2013 van rebre més de 4.500 milions d'euros més del que havien cotitzat! Però què és això de les estructures d'estat? Si vostès són absolutament incapaços de mantenir el que tenen. Però què més volen? –però què més volen?

Miri, aquest dematí, el meu company diputat Pere Calbó, interpellant el conseller d'Interior sobre l'amenaça del terrorisme gihadista a Catalunya, doncs, deia que calia abordar les polítiques d'immigració sense «bonismes». Doncs, jo vull aprofitar aquesta intervenció per fer exactament el mateix, per dir exactament les mateixes paraules que el diputat Pere Calbó: cal abordar, també en sanitat, les polítiques d'immigració sense «bonismes», sense apriorismes ideològics i sense prejudicis, i, per tant, amb realisme, amb rigor i amb sentit comú, cosa que vostès, desgraciadament, no tenen.

Perquè, mirin, per això nosaltres demanem en aquesta moció també el compliment del Reial decret 16/2012, perquè mentre a Catalunya hi hagi un de cada cinc ca-

talans que viuen en risc de pobresa, mentre hi hagin 40.000 persones en risc d'exclusió social, mentre hi hagi 554.000 persones que no tenen cap tipus d'ingrés, mentre hi hagi un 27,3 per cent de menors de setze anys en risc d'exclusió i mentre hi hagi 576.000 catalans que no poden treballar, doncs, mentre passi tot això, el Partit Popular limitarem l'accés als immigrants en situació irregular a la nostra sanitat pública. Perquè nosaltres, la hipocresia, la deixem per a altres: la deixem per a les esquerres, la deixem per a Ciutadans i la deixem també per a Convergència i Unió. (Remor de veus.)

El que no pot ser –el que no pot ser– és que amb els nostres impostos estiguem pagant, per exemple, qualsevol prova diagnòstica d'un familiar d'un immigrant il·legal que ni viu aquí, per exemple, mentre el ciutadà català està en llista d'espera per una intervenció important. El cor –el cor– ens diu que hem d'ajudar a tothom, però el cap ens diu que això no pot ser. I ja està bé. I dir el contrari és practicar la hipocresia.

L'únic que persegüim amb el Reial decret de salut és que els estrangers tinguin el mateix tracte que els catalans o la resta d'espanyols quan sortim fora d'aquí. Hi ha molts europeus, com deia, que vénen al nostre país només buscant atenció sanitària i acaben tenint més drets que els mateixos catalans, i això no pot ser, senyors d'esquerres, de Convergència i Unió, i també de Ciutadans.

I vaig acabant. A cap país del món, a cap –a cap–, els drets dels estrangers són superiors als drets de les persones del mateix país. I al nostre país, i també a Catalunya, això abans estava passant a la resta d'Espanya, i ara continua passant, desgraciadament, a Catalunya. Perquè vostès estan plens de complexos, estan plens d'hipocresia i estan plens de prejudicis per abordar el tema de la immigració a la sanitat com cal: amb seny, amb rigor, amb sentit comú i amb realisme.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Han presentat esmenes a aquesta moció cinc grups parlamentaris. I en primer terme té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre diputada senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

President, conseller, diputats i diputades, en primer lloc, nosaltres volem fer un comentari respecte al que ha comentat abans la senyora Vergés, que també ve al cas d'aquesta moció, i és que estem d'acord que potser la sanitat era el que més s'assemblava a Catalunya a una estructura d'estat, però lamentablement el partit que dona suport al Govern és el que està col·laborant més activament en aquesta destrossa sanitària. També li vull recordar que el Govern... (Remor de veus.)

El vicepresident segon

Perdoni, perdoni, senyora Carme Pérez, un moment. Si us plau... (Pausa.) Gràcies.

Carme Pérez Martínez

També li vull recordar que el Govern anterior jo recordo que era el tripartit, i no era pas format per Ciutadans.

En relació concreta amb la moció que aquí ens presenta, nosaltres hem presentat diverses esmenes; algunes s'han acceptat, altres no. Concretament, no s'ha acceptat la que nosaltres plantejàvem respecte al rescabament de les retribucions que hagin pogut percebre els directius indegudament percebudes, i entenem que això no és més que el compliment de la legalitat, però, en fi, no s'ha acceptat i, per tant, doncs, no es podrà sotmetre a votació, tot i que la nostra esmena ja ha estat rebutjada per la majoria de la cambra.

Volíem fer especial esment, perquè volíem clarificar algunes coses, respecte a l'aplicació del Decret 16/2012, i també volem explicar el sentit del nostre vot. Nosaltres, senyora García, ens abstindrem. Ens abstindrem perquè no podem votar en contra que s'apliqui un decret que és legal i que és vigent, però volem manifestar que de vegades tenim seriosos dubtes que els assessors del Partit Popular en matèria sanitària deuen probablement formar part del mateix grup que assessora la senyora Cospedal respecte a les quitances diferides del senyor Bárcenas.

És important, ens sembla que és important, que en aquests assumptes..., no parlo de bonisme, parlo de realisme i de, en fi, dret comparat, i de normes internacionals. Jo els vull recordar els tractats internacionals que el seu Govern ha subscrit i en forma part, que són els de l'OMS i els de la UNESCO, i que obliguen tots els estats que garanteixin..., amb independència que es reparteixin targetes sanitàries, cosa que nosaltres entenem que..., no és aquest, l'objectiu de la cobertura assistencial en determinades circumstàncies de les persones que estan en situació administrativa irregular. Però sí que els tractats internacionals obliguen tots els estats membres a garantir el dret a la vida i el dret a la integritat física de totes les persones que estan en el seu territori, i això –això– no pot quedar garantit únicament i exclusivament dient que s'atendran els immigrants en situació irregular en els serveis d'urgències. En els serveis d'urgències es poden atendre persones per coses absolutament banals, i probablement això no garanteix el seu dret a la vida.

En fi, n'hi han exemples molt clars. Per exemple, podem tindre un diabètic que només atendrem en els serveis d'urgències quan tingui un coma diabètic, però el que no podem fer de cap de les maneres és no controlar després aquesta persona, sigui quina sigui la seva situació administrativa, perquè al cap de tres dies la tornarem a tindre amb coma diabètic en el nostre servei d'urgències.

I, evidentment, aquí es requereix un criteri tècnic, un criteri científic. Per això la nostra esmena, que proposàvem, era que aquesta atenció que garantis el dret a la vida, el dret a la integritat física, que ens obliguen..., a què obliguen el seu Govern els tractats internacionals, fos a criteri d'un facultatiu. No es pot dir que mantindrem i garantirem la salut pública i que tractarem els pacients que tenen tuberculosi, perquè jo no conec, no

ho he vist mai en el meu exercici professional, que els pacients portin una etiqueta que digui quin és el seu diagnòstic i la portin al front, i puguem saber si aquesta malaltia, doncs, serà un risc o no de salut pública. Primer haurà de ser vist per un facultatiu, haurà de valorar-ho el facultatiu, si realment es troba en una situació a què els tractats ens obliguen.

És evident que aquest és un tema, el de la immigració i les situacions irregulars administratives, que no s'ha d'arreglar pel sistema sanitari. És evident que això –també el seu Govern hi té tota la responsabilitat– és un tema d'immigració, això és un tema que hi tenen competència vostès, i també han d'actuar a nivell de la Unió Europea perquè col·laborin en aquestes situacions. Nosaltres no proposem aquí que hi hagi un tractament sense cap tipus de plantejament respecte a aquesta situació, però sí que plantejem complir els tractats internacionals, complir també les normatives de l'Organització Mèdica Col·legial, que és una administració corporativa, que obliguen tots els metges a atendre els malalts, sigui quina sigui la seva situació administrativa, i no puc entendre que el Govern de la nació no pugui conèixer ni les normatives internacionals, ni les normatives corporatives.

Per tant, entenem que aquest tema s'ha d'abordar, que s'ha d'abordar amb realisme, que no pas amb bonisme, i els remeto a la regulació en dret comparat que hi ha en els nostres països de l'entorn, que sense equiparar absolutament els ciutadans en situació administrativa regular respecte als que no ho estan, no apliquen criteris –realment, no és que siguin limitatius, és que són erronis– com els que aplica aquest reial decret. Per tant, nosaltres, ja els ho avanço, en aquest tema ens abstindrem.

Recolzem l'esmena que s'ha fet, finalment, respecte al servei d'hemodinàmica, que es reobri, com ja s'hi va comprometre el conseller.

I excepte aquest punt que hem dit, donarem suport a la resta de la moció.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Mirin, últimament, cada vegada que fan vostès una moció de salut, acabem parlant dels punts de la seva moció la resta de grups, perquè vostès fan discursos o del tema nacional o del que els interessi en cada cas.

Les últimes vegades havia agafat..., o fins ara havia agafat l'opció de, escoltin, jo parlar del que toca, parlar dels temes de salut, parlar dels seus punts de la moció i del nostre posicionament, però aquesta vegada ja no..., me n'he afatat, senyora García, me n'he afatat. I penso parlar només d'un punt. I penso aprofitar aquests quatre minuts i mig que em queden per parlar

només d'un punt que vostès inclouen a la seva moció i vostè ha inclòs a la seva intervenció, i que tenim moltes ganes de poder-li retreure: la barbaritat que continua vigent, que és el Reial decret 16/2012.

Li vull retreure aquest reial decret que ha fet el seu partit des del Govern de l'Estat, li vull retreure com vostès continuen defensant-lo avui en aquesta moció i li vull retreure les paraules del portaveu Jordi Roca en un debat d'una moció anterior, paraules que, com ja li han dit abans –la portaveu de la CUP–, eren clarament racistes i xenòfobes.

Amb aquest reial decret vostès han fet que prop de 900.000 persones a tot l'Estat hagin perdut l'assistència sanitària en dos anys. En els dos anys de vigència d'aquest reial decret, prop de 900.000 persones especialment vulnerables, que requereixen una protecció especial, s'han quedat sense assistència sanitària. Això no només és vulnerar els drets humans bàsics amb l'exclusió sanitària, sinó que a més és una barbaritat en termes de salut pública. Perquè saben, suposo, que el dret a la salut té també un component col·lectiu, públic i comunitari, que també queda afectat quan vostès exclouen del tractament sanitari persones..., no «gent que s'ha de tractar com a persones», com ha dit el senyor Jordi Roca abans, sinó persones que tenen dret a una assistència sanitària, igual que totes les altres.

Suposo que vostès saben que estan afectant els programes de prevenció, de vigilància i de control de malalties, tant les transmissibles com les no transmissibles, s'hagi fet el que s'hagi fet en cada una de les comunitats autònomes. Tot i que a Catalunya, no del tot bé –i ara en parlarem–, s'ha intentat no aplicar aquest reial decret, també quedem afectats en aquesta prevenció, vigilància i control de les malalties a tot Espanya, tant de les transmissibles com de les no transmissibles, i també en les possibilitats de riscos que podrien ser evitables en qüestions epidèmiques.

Suposo que vostès saben que, a més, aquest reial decret té un efecte d'increment de la desigualtat, en un moment en què no només hi ha hagut una crisi econòmica que ja l'ha incrementat, aquesta desigualtat, sinó a més unes polítiques d'austeritat per part del Govern del seu mateix partit des de l'Estat, i també del Govern de la Generalitat, i a més unes polítiques que han encarat, per exemple, l'accés als medicaments. I, per tant, tot plegat, molta més desigualtat entre la nostra població, també en aquest element de l'accés a la sanitat respecte als medicaments.

I suposo que vostè també sap que aquest reial decret té un impacte de gènere brutal. *(Pausa.)* Perquè les dones víctimes de violència de gènere o les dones víctimes de violència sexual que no tinguin la targeta sanitària ho tenen molt difícil per poder rebre l'atenció sanitària i per poder després fer tot el procés de la denúncia i poder tenir la protecció necessària per part de les administracions.

Això li ho diem nosaltres; li ho diuen, aquests darrers mesos, en el balanç dels dos anys d'aquest reial decret, setanta organitzacions socials i de salut de tot l'Estat, entre les quals, per exemple, la Taula del Tercer Sector, que agrupa quatre mil entitats socials catalanes.

I a Catalunya –i no ho vull deixar passar– es va fer una instrucció per evitar haver d'aplicar aquest decret, però no ha funcionat del tot bé. Fa un any, exactament, conseller, l'instàvem que fessin una modificació d'aquella instrucció perquè poguéssim garantir del tot l'accés a totes les persones, i que fos unitària la informació que hi hagués a tots els centres, i que no hi hagués equívocs ni cobrament per avançat, ni informació desincentivadora cap a la ciutadania per anar als centres de salut.

Ens segueix assegurant, i ens ho volem creure, que s'estan fent mesures. L'altre dia ens assegurava que, via Creu Roja, es faran mesures perquè fins i tot aquelles persones no empadronades puguin tenir l'atenció sanitària. Però, conseller, va passant el temps, i mentre hi ha persones, hi ha casos, i vostè els coneix –doncs, igual que ens ho denunciï a nosaltres les entitats, estic segura que els arriben a vostès els mateixos informes–, que les coses no estan funcionant bé. Si us plau, arreglem-ho –arreglem-ho. Els dies van passant, i la ciutadania requereix els seus drets bàsics, com és l'accés a la sanitat.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora Ribas. En nom del Grup Socialista, té la paraula la diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo he de dir-los que no faré la intervenció que tenia prevista sobre el contingut de la moció, després d'escollir la senyora García. Bàsicament, perquè la seva intervenció és molt hipòcrita, dit amb totes les lletres, eh? I el cor em diu que no hem de votar-li els punts que li pensàvem votar, que són tots menys el que fa referència al decret de l'exclusió sanitària, perquè no podem deixar passar com si no fossin res les paraules que vostè ha dit i que quedaran escrites al diari de la sessió.

Vostè ha fet servir tot un seguit de qualificatius que jo crec que es resumeixen en un que els qualifica a vostès o a vostè amb aquest discurs, el discurs que fa el Partit Popular i que vostè aquí representa: són inhumans. *(Pausa.)* No ja parlant de drets de les persones i de respecte als drets de les persones; és un discurs descarnat i inhumà, a més del que podem afegir de racisme i xenòfob. Inhumà, el que vostè ha fet aquí. I lamento dir-ho, perquè sap que li tinc molt afecte personal, però, senyora García, que estem al Parlament de Catalunya, quedarà escrit! Repassi el que vostè ens ha dit.

Perquè vostès són els responsables de trencar la igualtat en aquest país. No ja perquè és el país més desigual d'Europa –el segon, segons els darrers informes–; no perquè s'han carregat la classe mitjana amb les seves polítiques impositives, també; no per això, que també, sinó perquè han trencat la igualtat de tots: els d'aquí i els que estan aquí però són d'allà. Perquè no els permeten accedir a la targeta sanitària i a la salut. Perquè no estem parlant d'immigrants sols, senyora García –com qualifica vostè les persones que no han nascut

aquí que viuen aquí de manera irregular—, estem parlant de persones nascudes aquí, dels joves que se'n van fora d'Espanya durant un any, i que pel que sigui al país on estaven treballant —perquè tenen una sanitat que no és universal i tan bona com la nostra, o perquè no els la cobreix—..., no tenen dret a l'assistència sanitària del seu país, on tenen la nacionalitat. No hi tenen dret. I vostès en són els responsables, d'això; vostès en són els responsables.

I també són els responsables de posar en risc la salut de les persones. No solament dels d'allà que viuen aquí, sinó de tots nosaltres. Vostè sap o hauria de saber que és un risc potencial per a la salut pública tenir persones convivint entre nosaltres, perquè no els podem tancar amb una porta i fer veure que no existeixen, anar pel carrer ignorant-los, fent veure que són invisibles. Conviure amb persones que no tenen dret a l'assistència sanitària també és un risc per a la nostra salut i per a la dels nostres fills. Fins i tot amb una perspectiva egoista, haurien d'entendre vostès això, si no entenen la dels drets humans i la de la dignitat! Però no.

Bé, és que me costa expressar en paraules la indignació que he sentit de la seva intervenció, de veritat; sincerament, eh?

I, per tant, a part de votar-li el punt en contra de l'exclusió sanitària, he de dir-li que la resta que diu és raonable, però, clar, vostè mateixa es desautoritza, amb aquesta intervenció. S'ha desautoritzat totalment, si més no davant dels nostres ulls.

I acabo —no esgotant el temps, perquè només volia parlar d'això, no de la moció—, i acabo dient que vostès..., alguns els titllen de rupturistes, altres de continuistes, però vostès són contrareformistes. Vostès no és que reformin el sistema perquè es mantingui, és que vostès se'l carreguen —se'l carreguen. I aquí diuen una cosa, esperonen el Govern..., moltes vegades en la línia correcta, d'altres potser no, però moltes vegades en la línia correcta; però és que tenen els peus de fang, i el peu de fang és aquest: no entendre que totes les persones són iguals, i no solament les d'aquí i les que viuen aquí i no han nascut aquí, sinó també les d'aquí. Perquè vostè deixa, com s'ha esmentat, dones separades que no tenen dret a la targeta sanitària perquè no estan assegurades.

En la mesura que vostès trenquen la universalitat i associen la targeta sanitària a l'assegurament ens fan més desiguals, més desiguals del que ens fan les seves polítiques econòmiques en aquest país, i que un dia d'aquests passarem fins i tot davant de Letònia si seguim així.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En el nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta..., president? (*Veus de fons.*) President, perdó. (*Rialles.*) Gràcies, president. Senyora Eva

García, si és que se li pot dir «senyora», de veritat, amb els discursos que fa aquí en aquest Parlament.

Només parlaré d'un punt, que és el punt de l'hemodinàmica, referit a la moció, eh?, no referit a les desbarrades que vostè ha vingut a dir-nos aquí —referit a la moció, parlaré del punt de l'hemodinàmica. Evidentment, nosaltres vam presentar una esmena en què demanàvem que s'acabés concretant una data d'obertura, que és una cosa a la qual s'ha compromès el conseller de Salut, perquè entenem que no només ho demanen els ciutadans d'allà a Tarragona, que són els que actualment estan protestant i estan, a més a més, alguns, tancats en els serveis territorials, sinó que s'ha tractat aquí en el Parlament en diferents propostes de resolució. Vostès ho han avaluat, creuen que és el moment. Ens sembla correcte, i, per tant, necessitem una data propera i que la puguin concretar.

Ja ens va dir que els serveis de cardiologia dels diferents hospitals estaven organitzant com es faria la cobertura aquestes vint-i-quatre hores al dia, 365 dies a l'any, i que, per tant, serien més ells que no pas vostè qui diria la data concreta. Doncs, és això el que aprovarem avui aquí d'aquesta moció del Partit Popular, i és a l'únic que nosaltres donarem suport, perquè és que la resta, senyora García, no es mereix ni comentar amb tot el que es desbarra aquí.

És que jo podria reafirmar-me en tot el que ha dit la companya, la Núria Segú, fins i tot en el que han dit abans altres companys dels seus discursos xenòfobs.

I, repetint el que ha dit el senyor Jordi Roca, que els immigrants són persones; doncs, evidentment que són persones i que els hem de tractar com a persones. Doncs, evidentment que els hem de tractar com a persones, i per això els hem de garantir el dret a la salut, senyors del Partit Popular —per això els hem de garantir el dret a la salut. O per què es pensen que els l'hem de garantir, si no? És que ja està bé que vinguin a aquest Parlament sempre amb els mateixos discursos!

No sabem què passarà a Espanya, perquè nosaltres estem en un altre procés del nostre país; però, evidentment, desitjo a tots els ciutadans i ciutadanes espanyols que deixin de tenir majories absolutes del Partit Popular per deixar de tenir aquestes lleis i aquestes polítiques que vostès han fet amb referència a la salut.

Tots els altres punts que vostès posen aquí... —i el to amb què ho posen—, del consell assessor, etcètera, d'estructura d'estat, doncs, ja els ho he dit abans: la sanitat és una de les estructures d'estat més importants que tenim en el nostre país i lluitem per millorar-la.

Vostès no fan cap esmena a les altres mocions de salut des de fa temps, no vénen amb cap proposta per millorar la salut dels ciutadans mai, ni una sola esmena. Per això nosaltres tampoc hem fet esmenes a aquesta moció que ens sembla absolutament desapropiada del seu partit. No hem fet esmenes, només la del servei d'hemodinàmica, perquè ens sembla absolutament inapropiat.

Per tant, sense res més a afegir, i entenc que amb els discursos que han fet les altres diputades, entenc i espero, vostès faran una reflexió, i a les properes moci-

ons de salut que tinguem aquí com a mínim es dignin a preocupar-se per la salut dels ciutadans. Espero que així ho facin, i, si no, doncs, em sap molt greu per vostès i realment em sap molt greu pels seus votants i per la gent que no sé si a hores d'ara encara representen.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el diputat Joan Recasens.

Joan Recasens i Guinot

Gràcies, president. Consellers, diputades, diputats..., senyora García, preocupant. Una part no ens ha sorprès gens ni mica: vostè ha parlat onze vegades d'estructures d'estat. El senyor Jordi Roca en la primera part de la intervenció que ha fet vostè..., perquè han dit més o menys el mateix, i això és el que realment preocupa més, perquè no sembla un cop d'aire, sinó que sembla una consigna, i això és el que ens preocupa més del discurs d'un partit que és Govern a l'Estat espanyol; és francament –francament– preocupant.

Que vostè avui parlés onze vegades d'estructures d'estat, que el senyor Jordi Roca, deu, i que a la primera part de la interpellació al conseller anomenés quinze vegades les estructures d'estat, es nota o es veia o se'ls veia la ceba de quines són les seves obsessions i les seves preocupacions. Però això no ha sigut cap sorpresa.

A mi, sincerament, m'ha sorprès el to, m'ha sorprès el que han dit, com ho han dit dels ciutadans que estan en situació administrativa irregular. Sincerament, tot el que han dit les diputades que m'han precedit, doncs, segurament es queda curt.

I és preocupant pel que he dit abans, perquè són partit de govern a l'Estat espanyol i que sembla que tinguin vocació de deixar de ser-ho, i més quan són responsables que hi hagin ciutadans en situació administrativa irregular i que l'únic que els ha faltat per dir avui –l'únic que els ha faltat per dir– és: «Escoltin, atenció sanitària zero, excepte –excepte– que el que tinguin sigui contagiós, o sigui que ens toqui.» Només els ha faltat dir això, tant al senyor Jordi Roca com a vostè.

Evidentment, i entrant una mica –una mica– a la moció..., clar que volem convertir la sanitat catalana en estructura d'estat, clar que sí. I en això s'està treballant des de fa molts i molts anys, amb l'objectiu de donar un millor servei als ciutadans, a tots els que estiguin a Catalunya, a tots, del primer a l'últim. I això, escoltin, a vostès ja sabem que no els fa cap gràcia, això ja ho he dit, no és cap sorpresa, i l'únic que voldrien és que fos un servei d'una comunitat autònoma d'estar per casa, en el millor dels casos.

I els molesta que hi hagi un consell assessor per a la sostenibilitat i el progrés del sistema sanitari, perquè hi hagi gent que assessori el president i el Govern des de la diversitat ideològica i professional –els molesta.

Però el seu cinisme quan parlen de l'impagament reiterat de la factura farmacèutica ja va..., doncs, segueix

caminant, diu: «Sí, escoltin, si fóssim una estructura d'estat, tinguéssim estructures d'estat, i a partir del mes de setembre no estiguéssim on som, sinó molt més enllà, li asseguro que no hauríem de demanar recursos a ningú –a ningú– per pagar les farmàcies.» Vostès saben que, ara com ara, la gestió de la tresoreria està condicionada i qui asfíxia financerament la Generalitat i paga, però paga amb els diners dels catalans i de les catalanes. Escolti, no enganyen, ja, a ningú.

I s'atreveixen a dir que igualement la despesa *per capita* amb la resta de les comunitats autònomes i que som els que hi destinem menys. Escolti, sí, miri, 1.104 a 1.140, que és la mitjana, i si s'exclou el País Basc i Navarra, 1.104, 1.114. I València i Madrid, 1.076 euros anys i 1.073. I al País Basc i Navarra –prenguin nota–, 1.395 i 1.570. Però això els catalans i les catalanes no s'ho mereixen.

Pel que fa a posar en funcionament de manera immediata la unitat d'hemodinàmica, sabem que hi ha una transacció i la votarem favorablement.

Però ho torno a repetir, senyora García, el més preocupant és que un partit que sembla que ja no tingui vocació de ser mai més govern s'expressi amb el llenguatge i amb el missatge amb què s'han expressat el senyor Roca abans i vostè després.

Gràcies, president, conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Finalment, per fixar posició i en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí?, hola..., perdó, des de l'escó estant, doncs. Bé, per fixar el posicionament de la CUP - Alternativa d'Esquerres. En la mateixa línia que en les intervencions anteriors, nosaltres, òbviament, no ens pronunciarem sobre la moció perquè entenem que tampoc era el que es buscava; es buscava fer un numeret, que aquest numeret surti o que tingui rellevància mediàtica, ja ho entenem; però no participarem en aquest circ.

Cinc reflexions molt breus sobre què ens ha suscitat: la primera és que..., bé, en fi, nosaltres som nous, fa gairebé dos anys que estem aquí, però ens sorprèn profundament que mocions presentades amb aquesta total i absoluta manca de qualitat tècnica i política puguin ser presentades al Parlament. Entenem que, en fi, el partit que governa a l'Estat presenti unes mocions amb tan baixa qualitat és si més no significatiu.

La segona és, doncs, el que anteriors companyes li han intentat explicar en termes que jo crec que vostè no sé si entén o no, en termes de vulneració dels drets humans, en termes de problemes de la salut pública, en termes de legalitat... En fi, finalment, el que li han vingut a dir, ja li ho hem dit abans, és que aquesta mesura que vostès proposen a la llei..., al Decret 16/2012, és un decret racista, masclista i xenòfob, i, a més a més, generarà problemes de salut pública. A més, traslladarem a la Junta de Portaveus si hi ha alguna manera

de sancionar expressions racistes fetes en aquest Parlament com les que ha fet el diputat Jordi Roca en la intervenció anterior, que tots han pogut escoltar, on ha titllat..., bé, ha fet un seguit de difamacions: la primera és dir «barra lliure en sanitat per als immigrants»; la segona, «els immigrants se'ls ha de tractar com a persones». Entenem que mereixen la reprovació d'aquesta cambra per una qüestió de respecte, de pur respecte.

Finalment, li diré una cosa molt personal, un dia quan es debatia també aquest tema vostè va anunciar també, a bombo i platerets, que presentarien accions judicials quan se'ls va dir que les morts provocades per aquest decret pesarien sobre les seues esquenes. Li volia dir que encara les estem esperant.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes té ara la paraula un altre cop la diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, diputats i diputades, jo no perdré gaire el temps a rebatre certs arguments que acabo d'escoltar contra..., doncs, aquells partits d'esquerres, deia, també de Convergència i Unió i de Ciutadans sobre el compliment del Reial decret 16/2012; uns discursos cíncics, fariseus i hipòcrites. Per tant, no perdré gaire el temps. Jo crec que tothom sap que el Reial decret 16/2012 respon al compliment de la normativa europea. Sembla que la majoria de vostès no la coneixen, perquè, com que no veuen més enfora dels seus límits, tenen molta ignorància sobre el tema també, no?

Però els vull recordar que, mentre tots els països europeus, tots, sense excepció, estan incrementant –l'estan incrementant– el seu accés, les seves restriccions a la sanitat als immigrants en situació administrativa irregular, doncs, resulta que aquí a Catalunya barra lliure per a tothom i, d'això, no en fem cas.

Però vull aprofitar aquesta intervenció per una informació que no vull deixar de comentar: un mitjà de comunicació, doncs, que ha tret una notícia crec que molt important i que val la pena comentar-la en aquests moments, no?, atesa la seva actualitat.

Tots coneixem els cessaments arbitraris, com ha estat, per exemple, el del doctor José Navas com a director gerent de l'Hospital de la Vall d'Hebron. Tots coneixíem fa pocs dies que havia estat cessat. Però resulta que el conseller Boi Ruiz sembla que vol proposar un gendre de l'honorable evasor de divises Jordi Pujol. Sembla que en poques hores pot ser nomenat, pot ser nomenat... (*remor de veus*), pot ser nomenat director gerent de l'Hospital Vall d'Hebron un gendre del senyor Jordi Pujol, militant destacat de Convergència Democràtica, com no pot ser d'una altra manera, eh? Informació a mitjà de comunicació que ningú –ningú– s'ha molestat a desdir, a negar, no?

Per tant, ara entenem això de l'estructura d'estat. Home, és que això de l'estructura d'estat és el «xiringui-

to» convergent de la sanitat! Ara ho entenem. Posin-li el nom que correspon i no un altre. Això d'estructura d'estat és el «xiringuito» convergent de la sanitat. Ara sembla que ja tot comença a quadrar.

Hem acceptat algunes esmenes de Ciutadans, que són purament tècniques i que segurament, doncs, vénen a enriquir el text inicial de la moció. També hem acceptat l'esmena del Partit Socialista i hem arribat també amb ells a una transacció, i a una altra, també, amb Esquerra Republicana, tot i que els discursos que han fet, doncs, no s'avenien en absolut amb la realitat. Una esmena amb Esquerra Republicana per tal de reobrir de forma immediata el servei de d'hemodinàmica de l'Hospital Joan XXIII i també els de les zones de Lleida i Girona. Per tant, jo crec que el text final d'aquesta moció és, diguem-ne, prou sensat, prou coherent i que s'ajusta exactament a aquells posicionaments que des del Partit Popular hem defensat des del primer dia i que ho continuarem en les mocions que creguem oportú.

Gràcies.

El vicepresident segon

Cridem a votació.

(*Núria Segú Ferré demana per parlar.*) Senyora Segú?

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Per...?

Núria Segú Ferré

Anunciar...

El vicepresident segon

Digui.

Núria Segú Ferré

En nom del nostre grup, retirem les esmenes; per tant, decauen les transaccions que havíem signat amb el Grup del Partit Popular, i anunciar que votarem en contra de tot el text de la moció com a senyal de protesta de les intervencions que ha fet la senyora García. Entenem que aquesta cambra no pot acceptar declaracions com les que ha fet.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, senyora Segú. (*Alba Vergés i Bosch demana per parlar.*) Senyora Vergés?

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, president. També per dir que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya retirem l'única esmena que havíem presentat i, per tant, deixem sense efecte la transacció a què havíem arribat amb el Grup del Partit Popular en protesta a la intervenció que ha fet la senyora Eva García, i també la intervenció del diputat del Partit Popular a la nostra moció d'Esquerra Republicana de Catalunya d'abans, i demanem si el Parlament pogués prendre mesures al respecte.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora Vergés. *(Isabel Vallet Sánchez demana per parlar.)* Senyora Vallet? *(Pausa.)* Els prego silenci –els prego silenci. *(Pausa.)* Endavant, senyora Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, en la mateixa línia de les intervencions anteriors. Nosaltres ja no havíem presentat esmenes; en aquest sentit, votarem en contra de la moció, només per evidenciar el que ja hem dit amb paraules, que és que conté mesures racistes, xenòfobes i masclistes.

(Carme Pérez Martínez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Carme Pérez?

Carme Pérez Martínez

Sí, presidenta. Per demanar votació separada del punt 3.3.f i per manifestar que el nostre grup no vota actituds, sinó que vota el contingut de les propostes, perquè entenem que aquesta és la nostra feina parlamentària. La reprovació personal de les actituds pensem que no pot tindre lloc en aquesta cambra, perquè seria una demostració clara d'intolerància que avui podria ser per un grup i demà podria ser per un altre, i que aquesta no és més que una altra actitud que demostra una xenofòbia per part de les persones que estan prenent aquesta mesura.

(Marta Ribas Frías demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Marta Ribas? *(Algú aplaudeix. Pausa.)* Marta Ribas...

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Per contradiccions. D'una banda, per aclarir que el nostre grup parlamentari també retirem la petició que havíem fet de votacions separades abans del debat d'aquesta moció, perquè votarem en contra de tots els punts d'aquesta moció, per l'actitud i per les expressions i pel racisme mostrat per part del Partit Popular en la defensa d'aquesta moció.

I per cert, senyora García, suposo que vostè també deu conèixer aquells informes d'organismes de les Na-

cions Unides o del Consell d'Europa que han demanat a l'Estat espanyol que corregeixi allò en què contravenen els estàndards internacionals de drets humans amb el Reial decret 16/2012.

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

I votarem en primer lloc el punt 3.f.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 16 vots a favor, 101 en contra i 9 abstencions.

I votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 26 vots a favor i 100 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el canvi climàtic (tram. 302-00236/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el canvi climàtic. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'ihustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Senyora presidenta, conseller, secretari de Sostenibilitat, diputades i diputats, el canvi climàtic és el nou temps en què ja estem vivint, i com més tardem a incorporar en els nostres patrons de vida aquesta realitat incontestable pitjor seran les conseqüències i més car ens resultarà, en termes també econòmics, fer-hi front. Per això torno a insistir en el que ja vaig dir en la interpellació que vaig fer al conseller, en el sentit de dir que tenim una Oficina del Canvi Climàtic catalana, que fa bones anàlisis, bons documents, però reclamem al Govern una agenda pública molt més potent, que ens ha de portar, o que ens hauria de portar a una concertació efectiva amb els sectors econòmics i socials del país. Dit d'una altra manera, des del nostre punt de vista, l'acceptació de les decisions polítiques, les polítiques a fer respecte al canvi climàtic són claus a l'hora de portar endavant, amb eficàcia, les actuacions de mitigació i les actuacions d'adaptació al canvi climàtic.

La seguretat ambiental és un tema de país –la seguretat ambiental és un tema de país–, i és també un tema de matèria de pacte intergeneracional. Els efectes del canvi climàtic afectaran amb més força les noves generacions, les generacions futures. Creiem que cal que el Govern presenti ja en aquesta cambra la llei catalana de canvi climàtic. Tots sabem que les bases d'aquesta llei les va aprovar el Govern, però creiem que cal ja que es presenti en el Parlament una llei de canvi climàtic que permeti fixar i obtenir objectius a curt, a mig i a llarg termini. Però presentar una llei no vol dir aprovar-la de pressa i corrents en funció del calendari electoral que el president de la Generalitat, el molt honorable Artur Mas, ens va anunciar. Perquè una llei

d'aquestes característiques vol dir maduració del debat, vol dir arribar a acords i consens entre els més conservadors i els més progressistes, per tenir què? Inversions a llarg termini, marcs reguladors estables que vagin més enllà d'una legislatura. Aquest és un exemple que tenim a altres països de la Unió Europea que han abordat aquest debat, o a ciutats tan importants com Nova York, per exemple. I també acordar mesures fiscals en què tots puguem estar-hi d'acord.

Vol dir, també, tenir clar que les polítiques de mitigació necessiten escenaris més amplis que les mides de Catalunya. Catalunya té un territori petit i les polítiques de mitigació necessiten de concertació a un nivell molt més ampli. Segurament tampoc en tenim prou amb les mides de l'Estat del qual en aquests moments formem part. Vol dir, també, aprovar pressuposts del clima. Comencem-nos a acostumar a aprovar pressupostos del clima, també a Catalunya, amb horitzons a més de quinze anys vista, com ja fan molts països de la Unió Europea i regions similars a la nostra. I dic regions en termes no del que per nosaltres és Catalunya, que és una nació. Regions territorials, tots ens entenem. Vol dir que hem de tenir clar que hauríem d'avançar, també, en la creació de comitès d'experts independents, també a Catalunya, que validessin i canalitzessin les polítiques del Govern i en donessin compte i ho traslladessin al Parlament com ja fan altres parlaments europeus. Vol dir, també, tenir clar que una llei del clima hauria d'estar acompanyada d'una llei de transició energètica, transició energètica que ens col·loqui en els objectius del full de ruta de la Unió Europea de l'any 2050. I aquí demanem al Govern lideratge; lideratge a Catalunya, però també a la resta de l'Estat. També demanem que el Govern de la Generalitat de Catalunya, que Catalunya lideri un procés de transició energètica a nivell del conjunt de l'Estat.

I tornem a demanar al Govern –és una part d'aquesta moció, com ja es va aprovar recentment en el Parlament– que el Pla de l'energia de Catalunya, que s'hi ha posat l'afegit de canvi climàtic, el conseller corresponent vingui al Parlament, el presenti i es pugui discutir entre totes les forces polítiques que formem aquest Parlament. Portem quatre anys de govern i aquest debat no s'ha produït en seu parlamentària, i és clau per abordar les polítiques de canvi climàtic també en el nostre país.

Diputades, diputats, en el següent torn els explicaré quina és la posició respecte a les esmenes presentades.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Hortènsia Grau, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, bé, aquesta és una moció necessària, adient i una miqueta, jo diria, també una moció una mica escombria, perquè to-

ca diferents aspectes que tenen a veure no només amb el canvi climàtic, sinó amb qüestions de sostenibilitat, d'ecologia, i que, bé, palesen tota una sèrie de promeses incomplertes o de discursos que es fan però que després tenen difícil translació en les polítiques públiques d'aquest Govern.

Miri, nosaltres podíem haver presentat esmenes a tots els punts, perquè molts d'ells fan referència a aspectes que hem anat treballant i que, a més, compartim els punts. Però ens hem centrat en dos aspectes –en dos aspectes–, per què? Amb referència al medi natural, i amb referència al Pla de qualitat de l'aire, per dues qüestions. Perquè, justament, durant el 2014, finals del 2013 i 2014, ja en aquesta legislatura es van aprovar mocions presentades pel nostre grup i consensuades amb tots els grups de la cambra, mocions llargues que demanaven una sèrie de..., posaven sobre la taula una sèrie d'acords que havia de complir el Govern. Revisant els trasllats d'acord de compliment, hem vist que molts d'aquests punts no s'havien complert, i són aquestes esmenes les que nosaltres presentem. És a dir, allò que ha aprovat la cambra i que segons ens diu el mateix Govern quan es fa trasllat de l'acord de compliment, no s'ha complert. Per tant, no diuen re de nou i, per manca de temps, no ho repetiré.

També, pel que fa a la moció que vam aprovar aquí sobre qualitat de l'aire, aquesta, a més, hem fet el mateix: allò que el Govern no està complint o incompleix o ens diu que encara no pot complir és el que nosaltres hem incorporat. I bàsicament fa referència a tot el que són les mesures efectives per a la reducció progressiva del trànsit de vehicles privats i tot el tema, totes les mesures en transport públic, amb mesures dissuasives que en poden millorar la qualitat, i sobretot mesures d'obligat compliment. Perquè, si bé la directora general sempre ens diu que s'ha de fer pedagogia i que s'ha de convèncer, nosaltres, per la pràctica i pel que hem vist i per l'experiència d'altres països, sabem que, si no es prenen, si no s'aborden o es fan, es dicten mesures d'obligat compliment en referència al trànsit, de promoció del transport públic, difícilment es poden arribar als estàndards que demana la Unió Europea. I que també recordo que no complir amb aquestes mesures..., que sí que moltes estan recollides, tant en el Pla de qualitat de l'aire horitzó 2015 d'aquí, com en el Plan del aire, del Govern de l'Estat, però no complir-les ens pot suposar, ens suposarà una multa, a part de les morts que causa i la malaltia que causa cada any els problemes de contaminació.

És per això que nosaltres hem volgut insistir amb aquesta sèrie de mesures des de la gestió eficient dels semàfors, millorament de freqüències en tema de transport públic, l'impuls del Pla estratègic de la bicicleta, potenciació d'infraestructures del carril bus, el tema de la T-Mobilitat, el tema de revertir totes les mesures de gratuïtat de certs aparcaments perquè creiem que no són dissuasives, al contrari, estimulen l'ús del vehicle privat, i també aquelles mesures per als episodis..., quan, diguéssim, hi han les mesures més a llarg termini i aquelles com quan hi han episodis forts de contaminació com el que vam tenir fa dues setmanes, que passen per la gestió del trànsit, tornar als vui-

tanta quilòmetres tan «denostats», o posar mesures efectives, que podrien ser des que un dia circulin cotxes amb matrícula parell, un dia amb senar, propostes que també el nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa ha presentat a l'Ajuntament de Barcelona.

Respecte als altres punts de la moció, nosaltres votarem a favor de tots els punts, tot i que, bé, alguns han estat a la baixa, però entenem que si podem fer que aquí es parli d'energia, en aquest Parlament, que fa quatre anys, tant el grup proposant com nosaltres, com altres grups, que ho demanem, i, sobretot, podem tindre un posicionament d'aquest Govern sobre l'allargament o no vint anys més de les nuclears, doncs, ja haurem aconseguit bastanta cosa.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, deixin que comenci per un agraïment, com que altres vegades m'he queixat, des del punt de vista formal... Voldria agrair al senyor Terrades la delicadesa que ha tingut de passar-nos i fer-nos arribar un document lleigible, entenedor, diguem-ne, comprensiu, amb totes les esmenes que ha acceptat i que fa que sapiguem què estem votant, perquè, si no, en moltíssimes ocasions ens hàgim trobat amb transaccions i amb negociacions d'última hora, i ho dificulta. Per tant, diguem-ne, des d'aquest punt de vista, voldria agrair aquest element.

D'altra banda, constatar..., i, en tot cas, ja no sé si la moció correspon només al senyor Terrades..., o sinó que també a la senyora Grau, perquè amb les aportacions que ha fet, diguem-ne, ha quedat una moció molt, molt més ampliada del que inicialment se'ns proposava.

Però aquesta constatació, el fet que s'hagin inclòs un seguit de qüestions que hem aprovat en aquest Parlament en altres ocasions, entristeix des del punt de vista que vol dir que en el control de compliment, en el compliment, tot allò que hem aprovat en aquest Parlament no..., tot no, però algunes qüestions de les que s'han aprovat en aquest Parlament no s'han executat. I, per tant, diguem-ne, des d'aquest punt de vista no en podem estar gaire satisfets davant d'aquesta situació, i més quan aquestes mesures s'acorden, s'aproven amb una gran unanimitat, com normalment passa en totes aquestes mocions que pertoquen a l'àmbit del canvi climàtic. Perquè tots, tots nosaltres, tot l'arc parlamentari, feliçment, també en som conscients, diguem-ne, de les dificultats o de la necessitat d'elaborar polítiques conjuntes, i que, per tant, no es pot fer cap tipus de partidisme en aquest tipus de polítiques, sinó que el que cal és arribar a acords, a acords amplis, a acords de país que permetin, des d'aquest punt de vista, arribar a acords que siguin fruit, diguem-ne, del pacte, ja no només de les forces polítiques del Parlament, sinó

també amb els agents socials. És un element, i s'apuntava en la intervenció del senyor Terrades, que hem de plantejar, els elements del clima, amb una llarga visió i amb una llarga trajectòria, i és evident que ha de ser així. No podem..., són polítiques que no es poden resoldre d'un dia per un altre, però que és evident que en algun moment cal posar un punt de partida en el camí i començar a aplicar.

A nosaltres ens sembla..., des d'aquest punt de vista hem presentat una esmena que no ha estat acceptada, però ja avancem, també, malgrat la no-acceptació d'aquesta esmena, que donarem suport igualment al text, entenent que la nostra esmena anava en un sentit de voler plantejar també l'estadi, el procés en el qual es troba el país i que, per tant, demanàvem també un criteri que sortís del mateix país, més enllà, i el senyor Terrades ho apuntava, i hi estem d'acord; segurament, la unitat país, la unitat nació és petita des d'aquest punt de vista en un tema que és global, i que, per tant, diguem-ne, nosaltres entenem que la màxima de «pensa globalment i actua localment» sembla que s'ha de fer així.

Per tant, la nostra esmena anava en aquest sentit, posar-hi el nostre granet de sorra, veient que, moltes vegades, en moltes ocasions, la trajectòria, la voluntat per part del Govern de l'Estat ha estat també molt foc d'encenalls i que, en tot cas, hi han hagut algunes promeses que tampoc no s'han acabat complint.

Per tant, des d'aquest punt de vista, volíem ser més ambiciosos, hi insisteixo, amb el moment polític que viu el país, i que, per tant, també el pla de transició, la transició nacional que està vivint aquest país també trobés sortida en l'àmbit del canvi climàtic.

Pensem i defensem el seguit de qüestions que estan plantejades a la mateixa moció. Per tant, nosaltres donem suport a l'aprovació d'aquesta llei de canvi climàtic, entenent el canvi climàtic com una protecció dels ciutadans i, per tant, diguem-ne, del medi en favor dels ciutadans, que, per tant, pensem que calen totes aquelles mesures que ho protegeixin.

Protegir..., és evident que respectar el medi, intentar evitar en la mesura que puguem, amb el nostre granet de sorra en el conjunt, intentar aportar aquesta reducció que pot suposar a malmetre el clima..., és evident que la nostra aportació és important. Per tant, pensem que cal buscar primer aquest element de protecció, però que en tot cas també és en un altre element de dinamització econòmica. I aquesta és l'altra vessant. Algú ho apuntava; algú també apuntava els costos, diguem-ne, econòmics que pot suposar la no-inversió prèvia en segons quins àmbits.

Per tant, per part nostra entenem que sí, però a més a més hem d'anar enllà; pensem en àmbits d'economia verda, pensem que aquests àmbits també poden ser generadors d'ocupació en un context de crisi, i, per tant, de noves oportunitats, de nous jaciments d'ocupació, que també són importants.

Deixin-me referir-me finalment al tema de les nuclears. Entenem i reiterem una vegada més l'acord, la voluntat, la necessitat d'utilitzar, de fer una transició

energètica, d'evitar la utilització al màxim de l'energia nuclear i tendir cap a energies més netes i renovables.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Cristina Bosch.

Cristina Bosch i Arcau

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, començo la meua intervenció, pel Grup de Convergència i Unió, per a posicionar-nos en aquesta Moció sobre el canvi climàtic.

Canvi climàtic, un concepte realment ampli, no?, perquè gairebé totes les actuacions humanes o totes les accions humanes tenen a veure o tenen efectes sobre els emissions. Podríem parlar de l'aire, dels insectes, de les plagues, de moltes coses, dels arbres, i a tot hi trobaríem una referència al canvi climàtic. Tenim l'exemple de les esmenes de la diputada Grau, que ens ha transposat mocions que ja havíem vist en aquest Parlament, que ja havíem aprovat, com la de medi natural i la de qualitat de l'aire, i tot té a veure amb el canvi climàtic.

Ella ens parlava dels acords de compliment. No es preocupi, diputada, no es preocupin, diputats, que el Govern té tots els punts en procés d'elaboració i que, amb els acords de compliment propers, veurem altres punts que ja estan en marxa i complerts.

El que sí que intentaré explicar és que el Govern de la Generalitat sí que té agenda de treball quant al canvi climàtic, la té el Departament de Territori i Sostenibilitat, però també la tenen el Departament d'Empresa i Ocupació, el Departament d'Agricultura o el Departament de Salut; per tant, li reconeixem aquesta transversalitat important.

I suposo que tindrem diferències entre nosaltres mateixos, també, com a grups parlamentaris, però el que veig que està molt clar és que el canvi climàtic és una realitat acreditada documentalment, científicament acreditada i que tots ens la creiem i que a tots ens ocupa.

El diputat Terrades ha fet un comentari que potser Catalunya era de mira petita, no?, quant al tema del canvi climàtic. Jo li diré que Catalunya és un dels territoris més actius en aplicar polítiques de canvi climàtic tant pel que fa a la reducció de gasos d'efecte d'hivernacle, causants del problema, com respecte a les accions a emprendre per a ser menys vulnerables amb els impactes derivats de l'escalfament global. És un dels països més avançats, amb la seva pròpia estratègia i amb la seva pròpia agenda. No és perquè ho digui jo; ho diuen els indicadors que tenim: hem avançat en qualitat de l'aire, hem avançat en gestió de residus, hem avançat en plans de mobilitat; en fiscalitat verda no havíem avançat mai, hem avançat ara.

Per tant, deixi-me-li dir, i li ho repeteixo, que encara que reconec que queda molta feina per fer la realitat és tossuda i el Govern de Catalunya té una estratègia

clara, explícita i combativa de mitigació del canvi climàtic, i, a més, amb resultats i amb objectius aconseguits, com són la reducció del CO₂, fixats en el Pla marc de mitigació del canvi climàtic 2008-2012.

Per tant, li donarem suport en la majoria de les qüestions de la seva moció, precisament per això, perquè creiem en la necessitat de mitigar el canvi climàtic.

Faré una pinzellada sobre diferents punts de la moció que considero realment importants. Projecte de llei de canvi climàtic, la veurem al Parlament durant el primer quadrimestre, una llei que té com a objectiu reafirmar el marc competencial de la Generalitat en matèria climàtica, una llei que contribuirà, i molt, que la societat catalana avanci cap a un model econòmic competitiu i baix en carboni, afavorint el desenvolupament de nous sectors innovadors, nous models energètics cap a fonts renovables i la consolidació de la cultura de l'estalvi i de l'eficiència.

Executar l'Estratègia catalana d'adaptació al canvi climàtic, una esmena que ens ha acceptat d'aquest punt, la qual cosa li agraeixo. Amb aquesta estratègia es té en compte aquesta transversalitat de què abans parlava en les polítiques d'adaptació al canvi climàtic.

El Pla de mitigació del canvi climàtic 2008-2012; el Pla d'energia i canvi climàtic 2013-2020, en revisió; el Pacte nacional per la sobirania energètica de Catalunya; la Llei de biodiversitat i de patrimoni natural, en elaboració també; el Pla de qualitat de l'aire: vam tenir una moció sobre aquest aspecte concret i també un pla que inclou mesures d'obligat compliment per a la reducció progressiva de la contaminació atmosfèrica. En aquest pla també es fa palesa i avinent la filosofia del Govern actual de la Generalitat perquè, via estímul, via convenciment i també via fiscalitat, siguem capaços de fomentar el transport públic, siguem capaços de fomentar la mobilitat sostenible.

Per tant, ho tenim clar, ens ocupa i ens ocupa, i aquest Govern continuarà treballant, i aquest grup parlamentari que li dona suport, per a consolidar les eines necessàries per a destinar al model energètic.

Per acabar, només un darrer apunt sobre el punt 10. Jo he dit que les accions humanes tenen molt a veure amb el canvi climàtic, però potser no totes. I jo, la veritat, és que no acabo de veure què té a veure el model de gestió de l'aigua amb l'afectació al canvi climàtic. No ho sé, jo crec que una cosa no té a veure amb l'altra. Un procés d'adjudicació que està viu, que està on està, jo no veig, i el meu grup no veiem, que ja se n'ha parlat en aquest Parlament a bastament, què té a veure amb el canvi climàtic.

Per tant, ho deixaria aquí, continuem amb les inversions i amb els punts que ha fet de les diferents estratègies i plans de mitigacions que tenim en marxa i esperem... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Bé, a base d'ideologies, de colors polítics i de creences –fins i tot el papa Francesc ha anunciat la presentació a l'estiu d'una encíclica sobre medi ambient, canvi climàtic i ecologia humana–, és evident que el canvi climàtic i les polítiques d'adaptació i mitigació al respecte ens preocupen a tots. Per tant, diputat Terrades, el Partit Popular valorem positivament les propostes d'aquesta moció, que, si li sóc sincera i tal com ha quedat, no sé si estem debatent una moció del Partit Socialista o d'Iniciativa.

Dit això, donarem suport a la majoria de punts d'aquesta moció, sempre que les seves propostes estiguin consensuades i coordinades amb el Govern de l'Estat, quelcom indispensable, tal com vostè deia en la seva interpellació. Concretament, vostè afirmava, i així és, deia: «És el Govern de l'Estat qui al cap i a la fi és el que acaba signant els acords i els compromisos a les cimeres.» Precisament, dues de les esmenes que hem presentat van adreçades al fet que consti aquesta necessitat que tant la Llei del canvi climàtic com l'Estratègia catalana d'adaptació, doncs, vagin en consonància amb les polítiques estatals, tenint en compte –i és només un petit detall– que qui negocia amb Europa a dia d'avui és Espanya, en cap cas Catalunya. No ens ho han acceptat, encara que vostè sap que les seves propostes només tiraran endavant si hi ha consens amb el Govern central.

Agrair-li, senyor Terrades, que hagi acceptat l'esmena adreçada a la protecció dels boscos, que suposa un nou punt en la moció, tenint en compte que la desforestació és responsable d'entre el 12 i el 20 per cent de les emissions globals dels gasos amb efecte hivernacle. Pensem que la gestió sostenible i la recuperació dels boscos degradats o perduts és fonamental per contribuir a mitigar el canvi climàtic.

No donarem suport al punt 6, en el qual s'insta el Govern de l'Estat a no prorrogar la vida útil de les centrals nuclears més enllà dels quaranta anys. Miri, el Govern de l'Estat, i vostè ho sap, a qui escolta és al Consejo de Seguridad Nuclear, un òrgan que té per objectiu la protecció de la població i el medi ambient dels efectes nocius de les radiacions ionitzants. I, per tant, si els qui de veritat hi entenen, els experts, aposten per aquesta durada podem estar tranquils perquè l'actual model és segur, i possiblement econòmicament, socialment i ambientalment més sostenible del que vostès ens venen.

No votarem a favor tampoc d'aquells punts que obliguen particulars i empreses privades a prendre determinades mesures que al cap i a la fi han de ser dutes a terme per les administracions o almenys facilitades les eines. Aquests són punts, doncs, que ha presentat Iniciativa i que el Partit Socialista, doncs, ha aprovat, no?

I quant a la proposta que fa referència a recuperar la gestió pública de l'abastament d'aigua en alta a la regió metropolitana de Barcelona, doncs bé, no ens hi oposarem. No ens hi oposarem, senyor Terrades, bàsicament per dos motius. En primer lloc, perquè la Generalitat no ho ha fet bé. S'ha vist amb els problemes que ha comportat l'adjudicació irregular d'Aigües Ter

Llobregat a l'empresa adjudicatària i, per tant, entenem que la Generalitat ha de tornar a començar des de zero a fer les coses bé. I, en segon lloc, atès que el president Mas va anunciar recentment un acord amb Esquerra Republicana per a impulsar les estructures d'estat a Catalunya, no volem pas interferir en aquest acord, i, per tant, veurem com, a partir d'avui, desenvolupen una d'aquestes infraestructures d'estat importants en tema d'infraestructures com és la infraestructura de l'aigua.

Bé. Dit això, i ja per finalitzar, no?, també crec que s'ha de ser molt seriós a l'hora d'abordar aquesta qüestió, perquè, mirin, en determinades ocasions crec que el canvi climàtic s'utilitza més com a eina per fer política i guanyar vots que no pas per donar-hi solucions reals. El que no es pot fer és plantejar qüestions que traspassen la realitat i que són pura ciència-ficció. Perquè, mirin, si anem a l'hemeroteca veurem que l'any 1989 alguns gurus anunciaven una pujada del nivell del mar de cinquanta centímetres en vint-i-cinc anys.

Doncs bé, a dia d'avui, 22 de gener del 2015, justament vint-i-cinc, vint-i-sis anys després, es parla que el futur increment del mar, actualment estimat entre deu i trenta-dos centímetres, continua sent incert. Font: revista *Nature*, gener 2015.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, senyores i senyors diputats, bé, les polítiques de canvi climàtic, l'aplicació efectiva d'aquestes polítiques, de les polítiques de canvi climàtic, podríem resumir-ho dient que són un compromís de futur necessari d'adoptar en el present. I, per tant, comencem la nostra intervenció anunciant que donarem suport a bona part d'aquesta moció.

I, d'entrada, vull comentar el primer dels punts d'aquesta proposta legislativa, aquesta llei autonòmica del canvi climàtic, amb objectius a curt, a mitjà i a llarg termini, que promogui inversions del Govern i del teixit productiu. Perquè precisament aquesta inversió, aquesta col·laboració del Govern amb el teixit productiu podem dir també que és un dels espais naturals, l'espai natural de la recerca, del desenvolupament, de la innovació, que ha d'estar lligada, precisament, a l'execució efectiva d'aquestes polítiques. Tecnològic fruit d'aquesta recerca, d'aquest desenvolupament, d'aquesta innovació, d'alt valor afegit, i, per tant, un esforç empresarial, un esforç també dels governs que ha de tenir un efecte molt positiu tant en l'economia com en l'ocupació. És a dir, estem parlant també d'una doble aposta de futur.

Hi ha una proposta dins d'aquesta proposta legislativa que inclou, doncs, la possibilitat d'un model de projec-

tes amb col·laboració publicoprivada que pot ser interessant. Sovint s'ha parlat d'aquest compromís de les administracions d'incentivar, també, i col·laborar amb les empreses; un model que funciona en d'altres països desenvolupats del nostre entorn i que potser és l'hora que comencem a pensar a aplicar d'una forma eficient, d'una forma eficaç també, tant a Catalunya com en el conjunt d'Espanya. I que no sigui com sol passar, això és fonamental, que no sigui per privatitzar guanys i per socialitzar pèrdues; però, en tot cas, pot ser un bon model.

Aquesta proposta legislativa recull, doncs, un impuls a l'emprenedoria en general i inclou de forma específica també la previsió de mesures econòmiques i fiscals, i el garantiment de recursos suficients per a l'execució dels plans locals d'adaptació al canvi climàtic. Marca també un objectiu clau, que és la reducció del diòxid de carboni per aconseguir els nivells fixats dins de la Unió Europea per a l'any 2050, amb una previsió esglaonada per al 2025, el 2030 i el 2040. Per tant, compartim plenament aquest primer punt i he dit al principi que, en general, pràcticament tota la moció. Aconseguir aquests objectius de reducció dels gasos d'efecte hivernacle és una qüestió cabdal per pal·liar, precisament, els efectes d'aquest canvi climàtic, i, per tant, com he dit, és clarament una aposta de futur, un canvi que demana precisament això: canvi, adaptació, recerca, desenvolupament i, especialment, en l'àmbit de les energies renovables.

Per tant, li anuncio que fins i tot donarem suport a l'extens llençol que ha aportat per la seva part Iniciativa. No és una novetat, però, en tot cas, és refermar un compromís ja pres per aquest Parlament de demanar al Govern, doncs, determinades qüestions en aquest sentit.

I dir-li també que malauradament no hi podem donar ple suport. Sí que ens abstindrem en concret en dos punts, en el punt 4 i en el punt 6, perquè potser per una banda, doncs, no tenim la mateixa visió. Nosaltres quan parlem d'una regió tan important dins de la Unió Europea i dins del conjunt d'Espanya com és la comunitat autònoma catalana no veiem una nació –nosaltres ho hem explicat més d'una vegada–, només tenim un concepte de nació, que és el de nació de ciutadans lliures i iguals, que s'han autoatorgat sobiranament la seva forma d'organitzar-se, i això ho tenim dins de l'Estat espanyol.

I també dir-li que el Grup Socialista, doncs, és el segon grup dins del Congrés dels Diputats, i el PSC hi té una aportació important, amb catorze diputats en aquests moments, si no estic equivocat, sobre un total de cent deu. I, per tant, el punt que fa referència a aquest debat que està obert, que està molt obert i que s'ha de començar a treballar a fons, que és el de l'energia nuclear, on toca és al Congrés dels Diputats i, per tant, també ens hi abstindrem.

Però, en tot cas, les polítiques de canvi climàtic són necessàries, són urgents, perquè cada dia que perdem és, doncs, un repte que perdem també de cara al futur nostre i dels nostres descendents. I també, doncs, refermar el compromís de Ciutadans en aquestes polítiques.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Votarem pràcticament a favor de tota..., bé, de tota la moció menys un punt. Després ho explicaré. I, com que s'han dit moltes coses, moltes en les quals coincidim obertament... És veritat que fa un quart de segle que els científics del grup intergovernamental d'experts sobre l'evolució del clima, el GI-ECC, va fer sonar totes les alarmes. És veritat també que fa més de vint anys que allò anomenat «comunitat internacional» va reconèixer oficialment, a la primera Cimera de la Terra, celebrada el 1992 a Rio de Janeiro, la gravetat del problema, malgrat que avui podem celebrar algun canvi d'orientació d'algun grup que ha parlat, perquè el negacionisme climàtic del qual feia gala el senyor Aznar i la Fundació FAES parlant d'alarmisme i parlant d'ideologia totalitària quan es referia a l'ecologisme social, doncs..., està bé que hàgim passat pàgina.

I tot i així, malgrat tot, el *Titanic*, diguem-ho així, segueix impertorbable en el seu pas cap a l'iceberg, com acaba de «requeteconfirmar» el cinquè informe del panel d'experts de Nacions Unides. Hi ha una contradicció fonamental, i ho han dit altres diputats, que és obvi que el problema social, polític, econòmic i ecològic del canvi climàtic és impossible resoldre'l sense una acció coordinada, global i multilateral, que implica infinitud d'actors en un planeta gens igualitari i on els països enriquits per un model de desenvolupament voraç tenen una enorme responsabilitat històrica i una enorme irresponsabilitat històrica si mirem el passat; una responsabilitat que s'hauria d'eleva molt en els propers anys, a risc de reproduir la tragèdia dels comuns, aquella que diu que «a cada jugador de la partida li interessa esperar que siguin els seus veïns els que es decideixin a actuar. I ara la postura més còmoda és la del polissó que no fa cap esforç quan els altres emprenen la protecció del bé comú». Són paraules del catedràtic d'economia del clima de la Universitat de París, Christian de Perthuis.

És veritat que també treballem aquesta moció, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i cal agrair-ho, sobre les runes de Kyoto i de Copenhagen, és així, sobre els fracassos de Rio de Janeiro, de Kyoto i de Copenhagen, i ara amb perspectives posades a París, i que els acords minsos que es van fer a Copenhagen, aquell fons verd que havia de transferir tecnologies de baix carboni i transferir eficiència energètica, doncs, a què es van comprometre, encara no han arribat.

En tot cas, votarem a favor gairebé dels onze punts. Vaig per ordre. A favor de presentar el 2015 una llei de canvi climàtic; a favor d'elaborar un pla nacional d'adaptació; a favor, tres, d'organitzar una cimera catalana del canvi climàtic, com ens afecta i com actualment «glocalment», global i local; a favor, quatre, de la Llei de biodiversitat i patrimoni, és a dir, de les esmenes d'Iniciativa, també del compliment de mocions aprovades; cinc, de l'inici de la transició energèti-

ca; sis, instar... –aquesta és en la qual ens abstindrem, per no votar en contra. A nosaltres, Hiroshima, Nagasaki, Txernòbil, Vandellòs, Fukushima, ens obliguen. No pensem esperar quaranta anys a tancar les nuclears, més encara quan Alemanya, per exemple, ha fet un pla molt més curt. Per tant, el nostre posicionament respecte a l'amenaça nuclear..., no ho podem compartir. Set, a favor òbviament del Pla d'eficiència energètica; vuit, a favor de la reducció de la contaminació atmosfèrica; nou, millorar l'eficiència, protecció de boscos –que és una proposta del PP, si no ens equivoquem.

Però, finalment, és obvi que calen mesures urgents, saber on som i quines mesures cal desplegar. La desigualtat és òbvia: un ciutadà nord-americà produeix divuit tones de CO₂ l'any; un ciutadà de Moçambic produeix cent quilos; un ciutadà català, segons les darreres dades del 2011, sis tones, fonamentalment vinculades al transport, al sector energètic, a l'agricultura i ramaderia, un 3 per cent, i al sector industrial, que és l'únic que ha baixat algun grau.

Dit això, és obvi, per tant, que hi votarem a favor menys al punt sisè –ja en demanem la votació separada–, però és obvi que cal reformular el model de desenvolupament i el mitificat model de creixement econòmic.

I, com venim de Rio de Janeiro, que fa molts anys..., i aquesta samarreta deu tenir deu o quinze anys però l'he recuperat avui, perquè m'irrita Barberá o ens irrita Barberá, ens irrita Rita Barberá, i, per tant, volem enviar una salutació als companys de l'Horta, que ahir van iniciar una campanya davant el darrer despropòsit de l'alcalde de València de voler transformar l'Horta en un solar desolat. I, per tant, com el nostre nord sempre ha sigut el sud de país, estarem sempre al costat dels llauradors, de les persones i entitats que lluiten i lluitaran perquè l'Horta sigui futur i mai sigui passat.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Sí, per deixar constància de les esmenes que acceptem, que són tres esmenes d'Iniciativa per Catalunya, la 2, la 3 i la 4, que van en la línia de refermar això que el Parlament ja ha aprovat, eh?, que ja ha aprovat però que el Govern retarda la seva aplicació, i, per tant, deixar constància d'això. Acceptar també les esmenes 1 i 3 de Convergència i Unió i la número 3 del Partit Popular.

Aquest diputat que els parla coincideix amb la visió que algun líder ecologista mundial ha explicat, no?, en el sentit que a vegades tenen la sensació o tenim la sensació que a les cimeres internacionals que aborden la problemàtica i els temes i els acords que s'haurien d'adoptar de canvi climàtic serveixen, les negocia-

cions, les discussions, per salvar aquella cimera, però tenen poca visió respecte al que ens acabarà afectant a nosaltres i, ho torno a repetir, a les generacions futures.

Jo els demanava..., ho deia el diputat Marc Sanglas, no?, absolutament d'acord amb ell: aquí el que es necessita són acords amplis, acords de país que abordin aquests temes. Hi ha uns temes que són clars dels governs del país, jo diria d'un gran acord de les forces parlamentàries actuals i futures que hi puguin haver en aquesta cambra, que tenen a veure amb allò que anomenem «adaptació de Catalunya al canvi climàtic». I hi han altres temes, que són els de mitigació, que van una mica més enllà del que seria el territori del país, en què es necessiten grans acords. Jo el que li demano al Govern actual i al que pugui haver-hi, en aquests temes, és lideratge –lideratge–, i jo crec que ens tindrà a tots al darrere. Catalunya ostenta la vicepresidència d'una conferència, una cimera de regions que aborden aquests temes; per tant, el nostre grup el que els diu és: «Escoltin, potenciïn l'agenda pública i exerceixin lideratge respecte a aquests temes.»

Hi ha un tema que nosaltres considerem que també és important, que és el tema que té a veure amb el clima, que és el tema de l'aigua; i no entraré en el que tots vostès ja saben, eh? Jo el que li demano al conseller, al d'avui i al que pugui haver-hi d'aquí a uns mesos, quan tinguem nou govern, després del procés del 27 de setembre, és que lideri també, respecte a les polítiques d'aigua, un gran acord de país, eh? Aquesta és la intenció de la nostra proposta. I, home, estaria bé que també vingués al Parlament a explicar-nos com està la situació de l'adjudicació d'Aigües Ter Llobregat i la nul·litat o no de les adjudicacions que es van fer.

Gràcies, diputades i diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Hortènsia Grau Juan demana per parlar.*) Senyora Grau?

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Un moment per al·lusions de la senyora Xandri...

La presidenta

D'acord.

Hortènsia Grau Juan

No, que només voldria recordar-li a la senyora Xandri, a la diputada del PP, que no és que la moció fos més d'Iniciativa –ho ha dit el senyor Terrades–, sinó que el senyor Terrades ha sigut prou rigorós i amb prou *fair play* polític per entendre que les nostres esmenes l'únic que feien era incorporar-hi una sèrie de punts de mocions ja aprovades i, a més, aprovades a bastament en el Parlament. Per tant, la moció és del PSC, i, com

ha dit el senyor Terrades, en aquestes qüestions crec que això és el que cal: molt de *fair play* i molt de rigor.

Gràcies.

(Pausa. Matías Alonso Ruiz demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Alonso?

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Per demanar votació separada de dos punts: del punt 4 i del punt 6.

La presidenta

Quatre i 6.

(Pausa. Josep Enric i Millo Rocher demana per parlar.) Senyor Millo? (Pausa.) Senyor Millo.

Josep Enric i Millo Rocher

Sí; gràcies, presidenta. És per demanar votació separada, per una part, del punt 6, més el punt 9 bis.2, el punt 9 bis.4 i 9 bis.12 –6, 9 bis.2, 9 bis.4 i 9 bis.12 per una part–, i per una altra part, votació separada del punt 10 de la moció.

La presidenta

Sis, 9 bis.2, 9 bis.4, 9 bis.12 i 10. D'acord. Senyor Turull. (Pausa.)

Doncs, començarem amb les votacions separades, i ho farem amb el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 118 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 38 vots a favor, 66 en contra i 23 abstencions.

Votem ara el punt 9 bis.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 108 vots a favor i 18 en contra.

Votem ara el punt 9 bis.4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor i 18 en contra.

Votem el punt 9 bis.12.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor i 18 en contra.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 60 vots a favor, 49 en contra i 18 abstencions.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 127 vots a favor.

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre el cas del 4-F (tram. 401-00025/10)

Abans de començar el següent punt de l'ordre del dia, donarem lectura a una declaració institucional del Parlament de Catalunya sobre el cas del 4-F. Té la paraula, per donar-hi lectura, el secretari segon.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya sobre el cas del 4-F.

»Davant els fets exposats en el documental *Ciutat morta*, relatiu al cas conegut com a 4-F, segons els quals en la persecució dels autors d'una agressió greu a un agent de la Guàrdia Urbana la nit del 4 de febrer de 2006 van resultar detingudes, inculpades i empresonades unes persones que podrien ser innocents, el Parlament de Catalunya vol manifestar la seva solidaritat amb l'agent de la Guàrdia Urbana de Barcelona que, de resultes de l'agressió, pateix unes lesions que li han minvat molt greument les facultats físiques i cognitives, i amb els seus familiars. Així mateix, vol manifestar també la seva solidaritat amb els familiars i les amigues de Patricia Heras.

»Traslladar a la fiscalia la conveniència de revisar totes les actuacions judicials derivades dels fets del 4-F si de resultes del que s'exposa en el documental *Ciutat morta* es pot considerar que no hi va haver una investigació prou curosa, incloses les denúncies per delictes de lesions que en aquell moment es van arxivar. Així mateix, el Parlament fa una crida a col·laborar en l'aportació de nova informació que pugui ajudar a la reobertura i l'aclariment del cas.

»Traslladar a l'Ajuntament de Barcelona la conveniència de fer les investigacions internes pertinents en el Cos de la Guàrdia Urbana per tal de dirimir, si escau, les responsabilitats que corresponguin.

»Palau del Parlament, 22 de gener de 2015.»

La presidenta

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acció exterior (tram. 302-00238/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián.

(Remor de veus. Pausa.)

Juan Milián Querol

Gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats, la mateixa setmana que sabíem que el Govern de la Generalitat de Catalunya deixava tirats 1.900 estudiants Erasmus, el conseller de la Presidència, el senyor Homs, proclamava amb molta joia la creació de dues noves delegacions polítiques, de dues noves ambaixades autonòmiques, a Roma i a Viena. Tot seguit, el secretari d'Afers Exteriors anunciava la possibilitat d'obrir delegacions polítiques a Àsia, a l'Europa de l'Est, a l'Europa Central, a Escandinàvia i possiblement també a Iberoamèrica. És a dir, en un context de supressió de les beques a escoles bressol municipals, de retallades a protecció civil, a atenció a persones amb discapacitat, a la internacionalització de les empreses, aquest Govern presumeix d'ampliar l'acció exterior. I no per reforçar la recuperació econòmica, no per atraure més inversions, no per millorar la imatge de Catalunya de cara a aconseguir més turistes, sinó per internacionalitzar un conflicte, per internacionalitzar un procés que ja ha mort.

I ho faran amb uns pressupostos autonòmics, amb uns pressupostos antisocials aprovats amb Esquerra Republicana, uns pressupostos que donaran un 36 per cent més a les ambaixades autonòmiques, que, recordem-ho, ja havien vist doblat el seu pressupost l'anterior any. Així que quan manquin recursos per a les escoles, quan manquin recursos per als serveis públics, que ningú no miri al Govern de l'Estat –que ningú no miri al Govern de l'Estat–, perquè és qui està pagant a les farmàcies, perquè és qui està pagant les factures als proveïdors que deu el Govern de la Generalitat. Que mirin al senyor Homs, que mirin a Convergència i Unió, que mirin a Esquerra Republicana i que mirin a tots aquells que prefereixen crear ambaixades, delegacions de joguina a l'estranger, abans que resoldre, que donar solució als problemes dels catalans. (*Veus de «Molt bé!»*)

I és que el que està fent el Govern de la Generalitat té un nom: «malversació», malversació autonòmica, perquè tenen diners, tenen competències, però no els posen al servei dels catalans, sinó que juguen a simular el que no són i a posar traves a la recuperació econòmica.

De fet, tota l'acció exterior de la Generalitat només ha servit per a una cosa: per a convertir el senyor Mas en líder mundial. Però no líder mundial a Davos: líder mundial només a TV3. Perquè, per molts milions d'euros que es gastin en ambaixades o a crear nous càrrecs a l'exterior, han fracassat econòmicament i política.

Econòmicament, perquè l'economia no és una prioritat per a aquest Govern. De fet, ningú recorda, ningú coneix una mesura, una proposta, una reforma per a afavorir la recuperació econòmica; tampoc a l'exterior, on han abaixat, on han disminuït el pressupost per a l'ajut a les empreses. Fins i tot tenen el mèrit d'haver reduït la inversió estrangera a Catalunya, quan està augmentant a la resta d'Espanya. Però, per sort, els catalans tenim un govern d'Espanya que dóna estabilitat i fa les reformes necessàries per a ser líders de

l'eurozona en creixement, com així reconeix el Fons Monetari Internacional.

Però també hem de parlar de fracàs polític de l'acció exterior de la Generalitat. A Europa ningú no els compra el seu pla secessionista. Les institucions comunitàries i fins i tot els vint-i-vuit països van signar el 16 de desembre passat, el dia que fèiem la interpellació que ha comportat aquesta moció, el seu recolzament als estats per a garantir la integritat territorial.

El que sí que millora la imatge de Catalunya, senyores i senyors diputats, és el premi Ciutadà Europeu que el Parlament Europeu acaba de concedir a Societat Civil Catalana per promoure valors com el diàleg, per promoure valors com la llibertat d'expressió o la concòrdia. I jo aprofito aquest moment, aprofito aquest faristol per felicitar Societat Civil Catalana. No sé si el Govern de la Generalitat ho ha fet; jo crec que no han d'esperar més, que aprofitin avui, avui mateix, per felicitar Societat Civil Catalana per aquest premi tan important per a tots els catalans. (*Remor de veus.*)

En definitiva, senyores i senyors diputats, presentem aquesta moció per a tancar les ambaixades i Diplocat, que no serveixen els interessos dels catalans, sinó només per a fer propaganda partidista, que destinin aquests diners per a potenciar la internacionalització de les empreses, i també demanem la reprovació del conseller de la Presidència, no només per obstaculitzar la feina d'aquests diputats, perquè no ens deixa veure els informes del lobby Independent Diplomat, que ens costa més d'1 milió d'euros als catalans, sinó també per la seva insensibilitat social a potenciar el que diu que són estructures d'estat, que només són organismes per a col·locar els amics de la causa, quan al mateix temps estan retallant serveis públics i estan posant traves a la recuperació econòmica.

Gràcies, presidenta, diputats, diputades...

(*Veus de «Molt bé!» Aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Atès que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha retirat la seva esmena, passem directament al torn d'intervencions dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Jordi Solé.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Els he de confessar que cada vegada que el Partit Popular presenta una moció al Ple sobre acció exterior, cada vegada m'equivoco, perquè penso: «Mira, tindrem una oportunitat de parlar d'acció exterior al Ple, de parlar d'estratègies, de parlar de projectes, de parlar de prioritats...», i llavors agafes la moció i veus: «Tanquin el Diplocat, tanquin les delegacions, subsumeixin el poc que poden fer a les ambaixades i deixin de fer el que fan.» Si això és parlar d'acció exterior, com els agrada dir a vostès, o política exterior, com ens agrada dir a nosaltres, la veritat és que és un discurs bastant pobre.

És la tercera moció que presenten, senyor Milián, és la tercera moció que vostè presenta en el Ple demanant exactament el mateix. Una cosa no se'ls pot negar: és la perseverança, són les ganes que tenen que aquest país deixi de fer política exterior i acció exterior. I, evidentment, els que volem un país normal trobem normal tenir delegacions, tenir presència exterior, reforçar aquestes delegacions i reforçar aquesta presència, especialment en els moments actuals, en què necessitem més que mai, per ajudar la nostra economia, però també, evidentment, per ajudar el nostre procés polític que estem vivint, tenir un impacte directe, una relació directa amb l'exterior.

Vostès ens vénen a dir que l'acció exterior s'ha de deixar fer a qui en realitat la sap fer i a qui en realitat li toca fer-la, perquè són els que en saben i són els eficaços, que són el Govern espanyol i són la diplomàcia espanyola; això és el que ens vénen a dir. Parlem del consolat de Londres i de l'ambaixada a Londres? Parlem de l'actuació que ha tingut el consolat de Londres en relació amb el malaurat cas de la noia de Rubí morta el passat desembre? És, això, eficàcia? És, això, un exemple de l'acció exterior en la qual ens hem d'emmirallar? Parlem del desemparament amb el qual s'ha trobat, desgraciadament, la família d'aquesta noia? N'és, això, un exemple?

I després també ens vénen a dir: «És que vostès “despilfarren” un munt de diners, un munt d'euros en política exterior, en estructures, en delegacions...», com si la diplomàcia espanyola, senyor Milián, fos un exemple d'austeritat i d'ús eficient dels recursos en la política exterior. Miri, he estat temptat d'agafar el BOE i fer-li el llistat, que vostè ja sap, de la coberteria a no sé quina ambaixada, del manteniment del jardí en no sé quina altra ambaixada o de l'ampliació d'una altra ambaixada a un altre país. (*Veus de fons.*) Rabat, Marroc –correcte. Per tant, escolti, Déu n'hi do l'exercici de demagògia que ha fet vostè baixant aquí i lligant dues noves delegacions amb uns costos molt limitats amb les escoles bressol i les beques menjador. Miri, sincerament, no em crec que vostè es cregui realment el que està dient, no m'ho crec.

Vostès no volen una política exterior coordinada amb l'espanyola i integrada en el que fa la diplomàcia espanyola; vostès volen una política exterior catalana subordinada i, si pot ser, inexistente. I, per tant, per moltes vegades que vostès ho intentin, a través d'aquestes mocions que són autèntics exercicis de demagògia política, nosaltres, evidentment, respondrem amb un no molt gran.

Aquesta vegada tornen a demanar la reprovació del conseller. Fa uns mesos, a l'abril –crec que era a l'abril–, vostès demanaven la reprovació del conseller també i deien: «pels seus deliris» –textualment– «en política exterior» –«pels seus deliris en política exterior». Ara demanen la reprovació per obrir noves delegacions. S'hi pot estar d'acord o no –nosaltres, evidentment, hi estem d'acord–, però almenys han fet un pas i han utilitzat un llenguatge, diguem-ne, una mica menys contundent i una mica menys agressiu, cosa que també és d'agrair.

En qualsevol cas, nosaltres votarem en contra de la gran majoria de punts d'aquesta moció i demanarem votació separada del punt 1, lletra h.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per intervenir en nom del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, bona tarda. La moció que ens presenta el Grup Parlamentari Popular sobre l'acció exterior presenta alguna incoherència interna. Voldria començar per aquí, i ho dic amb el màxim respecte pel grup que la proposa, però el cert és que demana que es realitzi un estudi sobre el cost/benefici d'aquestes delegacions de la Generalitat a l'exterior i després en demana el tancament, diguem-ne, immediatament. Si m'he confós m'ho aclareix, perquè veig que em fa algun gest al respecte; però, en tot cas, jo l'he vist incoherent des d'aquest punt de vista.

Mirin, nosaltres, com a Grup Parlamentari Socialista, votarem a favor de la sèrie de subapartats del punt 1 en què vostès demanen un major compromís amb la transparència, eh? És a dir, poder accedir als informes mensuals que elabora Independent Diplomat, entitat contractada pel Govern de la Generalitat; presentar al Parlament, en el termini de tres mesos, un balanç de cost i benefici produïts per les trenta-quatre oficines de l'Agència de Suport a la Innovació i la internacionalització de l'Empresa Catalana, Acció, la xarxa exterior d'Acció; que els consellers i conselleres compareguin davant del Parlament per donar compte dels viatges i desplaçaments a l'exterior que fan..., tot això ens sembla absolutament raonable i hi votarem a favor.

Votarem que no, en canvi, a la seva petició de tancar les delegacions a l'exterior del Govern de la Generalitat. Nosaltres som un grup parlamentari que va donar suport a la Llei d'acció exterior i, a més, creiem que és bo que la Generalitat de Catalunya pugui desenvolupar acció exterior, com ho fan, de fet, altres governs autonòmics, i que tot això que vostè ha dit que en realitat no es fa..., puguem avaluar amb control parlamentari quines millores s'han d'introduir per a la internacionalització de l'economia catalana; per exemple, el suport a les persones catalanes, bàsicament joves, que estan desplaçades a l'exterior..., per a tot el seguit d'aprofitaments que es podria donar a aquestes delegacions de la Generalitat a l'exterior. Però ens sembla que tancar-les i destinar el personal a l'acció exterior del Govern espanyol, de l'Estat, ens sembla fora de lloc.

També hem de dir que no votarem a favor de tancar el Patronat Catalunya Món - Diplocat, tot i que creiem que té un biaix notable en el procés que està vivint aquest país els darrers anys, eh? Jo crec que és innegable i que el Govern de la Generalitat possiblement no m'ho reconeixerà, i el grup parlamentari que li dona suport no m'ho reconeixerà, però té un biaix notable, i només cal assistir a alguna de les reunions que en

delegacions internacionals organitza Diplocat per adonar-se'n. Però, tot i així, creiem que és bo que existeixi el Patronat Catalunya Món.

I ens abstindrem respecte d'un parell d'altres punts en què vostès plantegen, diguem-ne, la qüestió en termes absoluts: el replantejament de tota l'acció exterior de la Generalitat. A nosaltres ens sembla que cal replantejar-se alguns aspectes que potser no estan funcionant, que cal millorar-los, però ens sembla que fer una impugnació a la totalitat de l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya, doncs, és quelcom que no podem compartir.

Per últim, vostès ens conviden en l'apartat segon a reprovar el conseller de la Presidència de la Generalitat de Catalunya per l'obertura de noves delegacions. Vull aquí anar a pams en el poc temps que em queda.

En primer lloc, a nosaltres, com a Grup Parlamentari Socialista, efectivament ens sembla que dedicar 800.000 euros a expandir aquesta xarxa en el moment actual i sense tenir realment una bona anàlisi de costos i beneficis, diguem-ne, és, en el context de retallades i de constrenyiment pressupostari, difícilment explicable, eh? Nosaltres no estem a favor de tancar les que existeixen, però ens sembla que dedicar 800.000 euros a obrir-ne de noves, tenint en compte el panorama en què estem, no és allò que s'hauria de fer. I això és una reflexió que adreçem al grup que dona suport al Govern.

Però també ens sembla que la reprovació forma part, en aquest cas, d'una impugnació global a la política d'acció exterior de la Generalitat que, com li he dit, no compartim.

El que passa és que ens reca una mica abstenir-nos en aquest punt, que és el que farem, perquè certament el cúmul de raons per les quals es podria reprovar l'actuació d'aquest conseller en concret és notable. Fins i tot tenim la sensació que potser fóra bo que el mateix Grup de Convergència i Unió aprofités l'ocasió per fer un relleu d'aquestes característiques, que potser respondria més als seus interessos que no pas mantenir-lo en el seu càrrec.

En tot cas, moltes gràcies, bona tarda.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. Senyors i senyores del PP, quina mandra!, de veritat... És que és la tercera vegada. I realment podríem recuperar tots les mateixes intervencions que vam fer llavors, tornar-les a repetir, perquè és que ens trobem davant –ja ho ha dit el diputat Jordi Solé–, doncs, sí, de la seva perseverança, en això han trobat la seva fixació, i, bé, què volen que els diguem, si ja han trobat també l'oposició de la majoria d'aquest Parlament a les seves propostes?

A veure, en algunes coses els podem donar la raó. En algunes coses, hi podríem estar d'acord. En temes de transparència, sí. És clar que hi han punts d'aquesta moció que nosaltres també veuríem amb bons ulls, però «consejos doy que para mí no tengo», no? I això és el que a tots ens fa pensar que vostès no es mereixen que aprovem aquests punts, precisament. Perquè necessitaríem que a nivell de l'Estat espanyol, a nivell de govern, vostès apliquessin la mateixa lògica, fossin igual de transparents, donessin les mateixes explicacions, fossin igual d'austers, també, amb les seves pròpies delegacions, etcètera.

Per tant, ens posen en un paper ben difícil i que, realment, no comprenem per què ho fan. Bé, suposo que sí, també. S'apropen eleccions, i en això hi hauran trobat la seva gallina d'or, no?, que dona els seus ous d'or, doncs, per continuar fent demagògia sobre un tema que, és cert, doncs, és populista, fins i tot, parlar de la despesa en temes d'acció exterior o en cooperació. Perquè nosaltres hem sigut molt crítics i som molt crítics amb el Govern de la Generalitat pel que fa a la davallada de pressupostos, i li ho dèiem l'altre dia al conseller: si és que vostès pretenen reforçar les estructures d'estat, i quan parlen d'estructures d'estat, ho deia el president de la Generalitat, la primera que volen reforçar és l'acció exterior, amb aquests pressupostos, el que demostren és tot el contrari, perquè la davallada és enorme.

Quan nosaltres ens queixem, des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida, de la davallada del 70 per cent des del 2010 en el pressupost en matèria de cooperació, vostès xiulen. És clar, hi ha una part de l'acció exterior que a vostès els molesta, que són les delegacions catalanes a l'exterior, més que res perquè els molesta la sobirania de Catalunya i que Catalunya pugui fer la seva pròpia política d'acció exterior, però quan parlem de cooperació internacional i d'ajuda al desenvolupament, això a vostès no els molesta. En aquesta qüestió, no els hem sentit dir res, no han presentat ni una sola moció. N'han presentat tres d'acció exterior; les tres són iguals, les tres parlen de Diplocat i de les delegacions catalanes a l'exterior, però cap parla de cooperació al desenvolupament, i també és d'acció exterior; i a nosaltres ens preocupa perquè enguany, ho dèiem, és l'any europeu per al desenvolupament, i hi hauran molts debats arreu d'Europa, en els quals nosaltres hi voldrem ser presents, que Catalunya hi voldrà ser present, que l'acció exterior catalana hi voldrà ser present, que les ONG catalanes hi voldran ser presents, i amb aquesta retallada en matèria de cooperació, doncs, ja ens explicaran quins projectes podrem transmetre en aquests debats, quina acció exterior en matèria de cooperació al desenvolupament podrem traslladar en aquests debats, i en què haurem invertit, en què haurem ajudat que els objectius del mil·lenni es puguin complir.

En tenim molts d'incomplerts, d'objectius del mil·lenni, i sembla que nosaltres, doncs, estem al capdavant d'aquestes retallades en cooperació i estem al capdavant de la insolidaritat a nivell mundial; però és que vostès, a nivell de l'Estat espanyol, s'han carregat també l'AECID completament, i tota la coopera-

ció espanyola completament. Són campions en retallades, també, en matèria de cooperació, i així ho han demostrat. Nosaltres sentim clarament que vostès insisteixen en aquesta qüestió perquè saben que no trobaran el nostre suport. Com a molt, es poden trobar amb alguna abstenció en els punts que fan referència a la transparència, precisament per aquesta incoherència que dèiem abans.

Voldríem reprovar, també, les paraules que hem sentit en aquesta cambra, i en les quals..., sí, farem un cordó sanitari, si convé, entre Convergència, Esquerra Republicana, PSC, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i la CUP, doncs, per reprovar aquestes paraules que hem sentit, xenòfobes, racistes, que hem hagut d'aguantar aquesta tarda a la cambra per part de la senyora Eva García i per part del senyor Roca, i pensi que, en matèria de sobirania, vostè també es trobarà davant d'un cordó que els evitarà sempre que passin.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, el Gobierno de Cataluña lo cierto es que es un gobierno que es un fracaso general, y también es un fracaso en lo particular, es un fracaso en las políticas concretas que lleva a cabo, ¿no? Podríamos hablar del fracaso que ha tenido en la lucha contra el paro; podríamos hablar del fracaso que ha cosechado también en la salida de la crisis; podríamos hablar, y se ha hablado aquí muchas veces, de los pufos de Spanair, o de ATLL, por ejemplo, o del gran fracaso en la lucha contra la corrupción –si es que ha habido tal lucha; más bien, lo que ha habido, en todo caso, es ocultación, y lo hemos podido comprobar–, pero quizás uno de los fracasos más estrepitosos de este Gobierno ha sido su política de acción exterior.

Y nos podríamos preguntar: ¿qué ha de hacer la oposición? ¿Ha de alegrarse de los fracasos de un gobierno? Pues, evidentemente, en principio, no. En principio, la oposición no ha de alegrarse de los fracasos de un gobierno en la lucha contra la corrupción, o en la lucha contra el paro, o en la salida de la crisis, ni tampoco, por supuesto, en el fracaso en su política de acción exterior. Ahora bien, ¿qué pasa? Que la política de acción exterior de este Gobierno ha consistido, prácticamente en su totalidad, en intentar propagar ese supuesto conflicto y en intentar vender la imagen de que los catalanes quieren separarse de Cataluña y de la Unión Europea. Por lo tanto, nosotros nos alegramos, y mucho –y mucho–, de ese gravísimo fracaso que ha tenido el Gobierno de Cataluña en este intento de promover todo esto fuera de Cataluña.

¿De qué no nos podemos alegrar? De las enormes cantidades de dinero de todos los catalanes que se han dedicado a este empeño. De eso es de lo que no nos podemos alegrar, ni nos alegramos, por supuesto. Ahora,

por supuesto que de ese gran fracaso en ese propósito indecente, sí que nos alegramos. ¿Y qué hacen este año? Dedicar todavía más dinero, un 12 por ciento más, a esa política de acción exterior, absolutamente fracasada, afortunadamente.

Puestos a hablar de porcentajes, podemos comparar esos porcentajes. Ese 12 por ciento que se dedica de más a la acción exterior con el 45 por ciento de reducción en un año de las inversiones extranjeras en Cataluña, que eso es a lo que se tiene que dedicar la acción exterior de un gobierno. Y además, mienten descaradamente cuando dicen que eso no es así, pero bueno... Y mire, hablaban antes de perseverar. Pues no, los que perseveran son ustedes en este propósito, perseveran y mucho; o sea, tanto que, en dos años, llevan ya tres delegados en Bruselas, cesando al anterior porque no les parecía lo suficientemente independentista. Es decir, miren ustedes si perseveran en ello.

Y es por todo esto que vamos a votar a favor de la moción, porque contiene puntos que van en esta línea, y también porque contiene unas medidas que creo que son básicas a favor de la transparencia, de la que tanto presume, por otra parte, el Gobierno, y que en nada practica, al menos, desde luego, en materia de acción exterior, porque ha negado a este Parlamento cuando se lo han pedido muchos grupos, incluso muchos de los que hoy votarán en contra, publicar informes de Independent Diplomat, que pagamos todos los catalanes; todos los catalanes a los que todos ustedes, diputados, representan, pagan esos informes, y el Gobierno niega que los podamos conocer. Igual que las cartas de respuesta que los líderes de la Unión Europea enviaron al señor Mas, si es que le enviaron alguna; porque también se niegan a decirnos si recibió esas cartas y su contenido. Esa es la transparencia que practica Convergència.

Yo pido, de verdad, que dejen de hacer el ridículo con esta política, y, sobre todo, que se dejen de gastar el dinero de los catalanes. Porque, mire, mientras el mundo lo que va es a una unión política, el mundo en general y Europa en particular, ustedes lo que quieren es que muchos catalanes tengamos que cruzar una frontera para ir a ver a nuestra familia y a nuestros amigos, y lo peor es que ustedes quieren que el levantamiento de esa frontera lo paguemos también los catalanes. Y ante eso, desde luego que mi grupo sí va a perseverar, le pese a quien le pese. Perseveraremos todo lo que haga falta.

Gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, una mica, ja s'ha dit tot. Jo crec que és un tema reiteratiu, repetitiu. És la tercera vegada que porten en aquesta legislatura, en dos anys, el mateix tema, amb el mateix to, per treure els mateixos arguments. Entenc que, per tant, el que busquen generar no és cap

debat polític sobre res, sinó una reiteració d'un misatge polític, doncs, perquè vagi quallant en el seu públic, en el seu electorat, per reforçar, no sé, determinada campanya o espai propi. Per tant, tampoc entrarem molt en matèria.

Nosaltres, òbviament, quan els sentim a vostès parlant de l'acció exterior de la Generalitat, que hi cap en un taxi, vull dir, que té un pressupost irrisori, que va amb una sabata i una espadenya pel món, que fa el que bonament pot amb quatre duros i de la qual discrepem en algunes de les línies estratègiques, de les persones que estan al capdavant, dels pressupostos que s'assignen, etcètera, és a dir, amb la qual no coincidim en moltes coses; però, en tot cas, que vostès vinculin, no?, justament les retallades, la crisi, la manca de pressupost públic, de serveis públics, justament amb l'acció exterior de la Generalitat, home... Vull dir, ja sé que demagògics ho pot dir tothom a tothom, no? Però, una mica, sí que és passar-se bastant, no?, fer-li veure a la gent que cinc delegacions, ara seran set delegacions a l'estranger, bé, que, si les van a visitar, doncs, diguem que no són els palaus que tenen vostès repartits pel món, eh, l'Estat espanyol, no són els palaus amb jardins, amb taxis... Bé, tots, no. —tots, no. Nosaltres, per obligació i per imposició els aguantem, els seus palaus, però en tot cas, no tenen res a veure. O sigui, en un palau d'aquells hi cap tota l'acció exterior de la Generalitat, i encara sobren pisos, no?

És clar, que això ho vinculin a un pressupost, que nosaltres hem calculat que tot, agafat tot, tot, tot el que la Generalitat fa a l'exterior, com a molt, molt, molt, comptant totes les partides, podria ascendir a 25 milions d'euros, com a molt, molt, molt, d'un pressupost, traient la part..., o sigui, un pressupost no financer, de la part no financera, és a dir, que la que es destina a polítiques, de 22.700 milions, i d'aquí en derivin, no?, que és una de les causes de la crisi, etcètera, bé, és clar, ens sembla una mica fora de lloc, per tant, que no pot generar debat.

I llavors, nosaltres anem a mirar una mica què fa l'Estat espanyol, no? Si això sembla molt exagerat, 25 milions en mantenir aquesta mínima estructura —programa Eugeni Xammar, una Agència Catalana de Cooperació raquítica, que s'arrossega com pot pel món, cinc delegacions, ara set, amb un pressupost, doncs, limitat, que segurament hauríem de replantejar, però que és el que té—, vull dir, si vostès s'escandalitzen tant, anem a veure què fa l'Estat espanyol. I, clar, quan nosaltres llegim quines dues grans partides d'affers exteriors té l'Estat espanyol, el Ministeri d'Afers Exteriors i l'exèrcit, no? Perquè l'exèrcit se suposa que no és una estructura... Una part sí que pot servir per a emergències aquí, però, bàsicament, és per a desplegament internacional, no? Per a les missions, etcètera, per a la seguretat, tota una sèrie de funcions ics, no? Dues-centes mil persones, una mica, cobrant per mantenir una estructura arcaica, però, clar, que té un pressupost assignat de 6.700 milions d'euros. I hòstia, no? De 25 milions a 6.700 milions. Doncs, l'OTAN, si vostès entren als informes de l'OTAN, situa la despesa en defensa de l'Estat espanyol, no en 6.700, sinó, sumant totes les partides, en 13.000 mili-

ons. I el Centre Delàs ho puja a 15.600 milions, tota la despesa en investigació militar, en defensa, en estratègia... És clar, 15.600 milions... Quedem-nos amb la xifra de l'OTAN: 13.000 milions. I vénen a qüestionar què, aquí? (*Veus de fons.*) Per fer què?

Però després, vinculat amb l'exèrcit, hi ha una altra funció important, que té un estat, no? Que és, per exemple, allò que projecta a l'exterior, aquells *outputs* que genera a l'exterior. Pot treballar per la pau, pot treballar per la diversitat cultural, o pot ser el setè exportador del món en armes i estar acusat que un terç de les seves exportacions van a parar a règims del golf i d'orient mitjà i s'estan trobant les armes espanyoles en els conflictes que hi ha ara mateix. Benefici que el 2012..., producció que el 2012 ha estat doblada, que del 2004 a ara s'ha multiplicat per deu i que genera un benefici, o sigui, una facturació de 3.900 milions a les empreses espanyoles i que el Govern ja ha atorgat llicències per als propers quatre anys per valor de 7.694 milions d'euros, un terç dels quals van a règims, o bé dictadures, o bé que estan en conflicte bèl·lic a l'Orient Mitjà.

Hòstia, quin resultat de l'acció exterior de l'Estat espanyol, eh? Déu n'hi do, quina empremta que deixen al món. Perquè l'altra, diuen, demanen lleialtat de l'acció exterior de la Generalitat amb la d'Espanya. Per què? Perquè ens portin a una altra guerra? Per acatar que ens portin a una altra guerra? Per tornar a bombardejar Fallujah? Per tornar a destrossar un país i tornar a deixar l'Orient Mitjà com l'estan deixant ara, on s'estan forrant, aquestes empreses armamentístiques? Per això s'han multiplicat per deu, des del 2004 fins ara, les empreses armamentístiques amb les seves llicències i els seus permisos? A això, en aquesta política exterior volen que siguin lleials? En aquesta política exterior no és lleial ningú: ni el Govern de la Generalitat ni ningú que se li preguntés amb una mínima calma i una mínima lleialtat democràtica.

Ho sento molt, vull dir, porten mocions per burxar; doncs, el que troben són aquestes respostes.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Marta Pascal.

Marta Pascal i Capdevila

Gràcies, senyora presidenta. Diputats, diputades, mirin, aquesta moció és una marca de la casa del Partit Popular, i alguns portaveus ja ho deien: ens l'hem anat trobant reiteradament, no?

Ja els avanço, d'entrada, doncs, que el nostre serà un vot contrari a la moció, excepte en un punt, en el punt *h*, on després m'hi referiré.

Jo els deia «marca de la casa». I per què? Doncs, mirin, en primer lloc, vostès reproveu el conseller i ho fan en base als no-arguments. És a dir, amb la política exterior que vostès estan fent des del Govern espanyol gosen —gosen— reprovar el conseller de la Presidència, que és l'encarregat de l'acció exterior de la Generali-

tat, amb els pocs arguments que tenen, que realment són pobres i sense gaire base.

Per altra part, la terminologia que utilitzen, i algun altre portaveu s'hi referia: tancar Diplocat, tancar les delegacions exteriors, replantejar... És a dir, el que vostès volen, i ho han demostrat una vegada més, és que els catalans renunciem a la nostra veritable vocació exterior, que ens ve de molt lluny, i jo els convido que facin un exercici de memòria històrica i de lectura de molts historiadors, no només els d'aquí: molts historiadors de la historiografia catalana, espanyola i universal.

Per tant, vostès en el fons aquí hi han vingut a buscar el que sempre hi vénen a buscar, que és que nosaltres renunciem al que és un pilar fonamental i un tret clau i característic de la nostra manera de ser.

Però és que encara és més greu, perquè vostès parlen, en un punt de la moció, de la lleialtat institucional. Escoltin-me, si volen els parlo de la senyora Clara Ponsatí, de Georgetown; si volen els parlo de Sánchez Piñol i *Victus* a Utrecht, i podríem continuar.

I si, a més a més, obrim el prisma, i en comptes només de parlar d'acció exterior parlem, doncs, de molts àmbits de la política institucional d'aquest país, escoltin-me, vostès, el seu Govern, el Govern del Partit Popular, és el campió del món de la deslleialtat institucional i del menysteniment: deutes amb Catalunya, decret de pobresa energètica, menysteniment institucional, la LOMCE, la immersió..., i podria anar continuant. Per tant, escoltin, no parlin vostès de lleialtat institucional perquè són els menys indicats per fer-ho.

Aquest matí el conseller Homs deia, anunciava, en una interpe·l·lació, doncs, que ha fet el Grup d'Esquerra Republicana, i, de fet, també s'hi va referir el dilluns en la presentació del pressupost, que l'acció exterior seria prioritària. És una estructura d'estat, l'hem reivindicada sempre i ho continuarem fent. Tenim una llei pròpia, que es va aprovar fa un meset aquí al Parlament, i, per tant, la desplegarem amb totes les seves conseqüències: noves delegacions, és clar que sí –Viena, Roma–, i evidentment, doncs, aquesta delegació permanent a Brussel·les.

I ho anunciava el conseller: voluntat clara de complir amb els objectius de Copenhaguen. I m'explico: aquells objectius que li han de permetre a un estat normal formar part de la Unió Europea, si és que tenim el mandat democràtic que ens han de donar els catalans i que confiem, des del nostre grup, que tindrem a partir del 27 de setembre. Per tant, no podem estar més d'acord amb aquesta indicació que se li dona a l'acció exterior del Govern.

Jo abans els deia, doncs, que no renunciarem a la nostra vocació, que ens ve de lluny. Hi insisteixo: facin aquest exercici històric, pensin en el Consolat de Mar, pensin en moltes altres institucions que ha tingut el país, perquè nosaltres no hi renunciarem, perquè volem ser un país normal, també en l'acció exterior.

I vostès demanaven, a més a més, específicament en un punt, que s'informés sobre els desplaçaments dels consellers, dels alts càrrecs, de la Generalitat. Mirin,

d'això en terminologia parlamentària se'n diu «impuls i control de l'acció, en aquest cas, exterior del Govern», article 5 de la llei que va aprovar aquest Parlament. Resulta que el Partit Popular hi va votar en contra, i ara vostès vénen aquí amb aquesta moció i demanen que això es faci així. Per tant, jo el que els demano és que siguin coherents i que, per tant, retirin aquest punt.

Acabo, senyora presidenta, explicant que votarem a favor del punt *h*, que entenem que, pel que fa a les ofícines d'Acció es pot fer, doncs, un exercici d'aprofundiment respecte a la informació que s'està donant.

I, en tot cas, reitero, doncs, que votarem en contra de la resta de la moció.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(*Pausa llarga. Sara Vilà Galan demana per parlar.*) Sí, senyora Vilà.

Sara Vilà Galan

Sí. Per demanar votació separada del punt *g*.

La presidenta

1.*h*?

Sara Vilà Galan

No: *g*, 1.*g*, el *g*.

La presidenta

1.*g*. D'acord.

Sara Vilà Galan

Del punt 1, el *g*, l'*h* i l'*i*.

La presidenta

Molt bé. Per tant, aquí la tenim, la tenim aquí... Com queda, al final? (*Veus de fons. Pausa llarga.*)

Passem a la votació de la moció, i començarem pels punts que se n'ha demanat votació separada.

Punt 1.*g*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 69 en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 1.*h*.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 110 vots a favor i 13 abstencions.

Votem ara el punt 1.*i*.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 66 en contra i 13 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 95 en contra i 1 abstenció.

Declaració

del Parlament de Catalunya sobre la primera víctima mortal per violència masclista a Catalunya el 2015 (tram. 401-00026/10)

Abans de passar al darrer punt de l'ordre del dia, donarem lectura a una declaració institucional del Parlament de Catalunya amb relació a la primera víctima mortal per violència masclista a Catalunya l'any 2015.

Té la paraula, per donar-hi lectura, el secretari tercer.

El secretari tercer

Moltes gràcies, senyora presidenta. «Declaració del Parlament de Catalunya amb relació a la primera víctima mortal per violència masclista a Catalunya l'any 2015.

»La Moció 167/X del Parlament de Catalunya, sobre les polítiques transversals amb relació a la violència contra les dones, aprovada en el Parlament de Catalunya el passat 19 de desembre de 2014, va acordar, entre d'altres, que el Parlament ha de liderar mesures per mostrar el rebuig ferm i unitari contra la violència masclista i evitar la regressió social respecte als drets de les dones.

»En els vint-i-un dies que fa que ha començat l'any 2015, ja comptem amb la primera víctima mortal per violència masclista a Catalunya i la quarta a l'Estat. En aquest sentit, el Parlament de Catalunya reitera el seu compromís a fer visibles les violències contra les dones i llurs conseqüències, a expressar el rebuig i la condemna absoluta a totes les expressions de violència masclista i, concretament:

»1) Reitera el seu rebuig absolut a qualsevol forma de violència.

»2) Reitera el seu compromís en l'eradicació de qualsevol forma de violència envers les dones.

»3) Expressa el seu més sincer condol als familiars i fill i mostra el rebuig per l'assassinat, ahir, d'una dona a Terrassa, primera víctima de violència masclista aquest any a Catalunya.

»4) Manifesta el seu suport a totes les dones que pateixen quotidianament les múltiples cares d'aquesta violència.

»5) Fa una crida a la societat a implicar-se fermament en la lluita contra la violència masclista, no tolerant-la i denunciant-ne qualsevol de les múltiples manifestacions.

»6) Es compromet, a l'inici de cada sessió plenària, a lamentar, cada cop que hi hagi una dona morta per violència masclista, i a informar del nou cas ocorregut

i del nombre total de víctimes mortals, com a mesura per avançar en la sensibilització i la prevenció de la violència masclista a Catalunya.

»7) Vetllar pel record i la memòria d'aquestes víctimes de la manera que s'estimi més oportuna.

»Palau del Parlament, 22 de gener de l'any 2015.»

La presidenta

Continuem amb l'ordre del dia amb el punt vint-i-quatrè.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acord de lliure comerç i inversions entre la Unió Europea i els Estats Units (TTIP) (tram. 302-00240/10)

I és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acord de lliure comerç i inversions entre la Unió Europea i els Estats Units. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

(Remor de veus. Pausa.)

Ja pot començar.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, doncs, per presentar la moció subsegüent a la interpellació que ja vam aportar sobre l'acord de lliure comerç i inversions entre la Unió Europea i els Estats Units, que, en conseqüència, també, ha de ser sobre l'acord de comerç dels serveis, TISA; sobre, també, l'acord de lliure comerç entra la Unió Europea i el Canadà, CETA.

En aquest acord, deia el conseller quan l'interpellàvem –avui, doncs, no crec que digui res, perquè no hi és–, però, quan l'interpellàvem deia que mitjançant aquests tractats s'aconsegueix millorar el creixement econòmic, el creixement en ocupació i, en definitiva, generar el benestar social.

Aquestes afirmacions, nosaltres li dèiem que hi han moltes universitats que ja tenen estudis que proven que no són realistes; però, en tot cas, i com que podríem estar parlant d'estudis diversos, hauríem de basar-nos en fets que són molt més rigorosos, que són els fets històrics. Els fets històrics demostren, i ara ja tenim experiència amb alguns tractats, com és el tractat NAFTA, de lliure comerç entre el Canadà, Mèxic i els Estats Units, que tractats com aquest tenen efectes molt negatius sobre l'ocupació i sobre la generació de desigualtats.

En definitiva, es crearà ocupació, segons aquest tractat, mitjançant la liberalització –encara més– dels serveis, mitjançant la liberalització de tots els serveis, d'aquells que ja han començat i d'aquells que estan encara per liberalitzar.

Entenem que són quatre els mecanismes pels quals es possibilita l'entrada de capital d'aquestes transnacionals i d'aquestes grans empreses als diferents estats membres de la Unió Europea.

Els mecanismes són, doncs, la regulació o l'equiparació normativa a la baixa entre les nostres regulacions i les regulacions dels Estats Units, cosa que afecta sobre manera els drets dels treballadors, ja que als Estats Units no té ratificats els tractats de les normes bàsiques de l'OIT; respecte al medi ambient, eliminant el principi de precaució; respecte a la seguretat alimentària; respecte també a l'especulació financera, ja que aspira a eliminar controls que s'havien dut a terme després de la crisi.

A més a més d'aquest mecanisme, tot nou servei s'haurà de traure a concurs públic, i, per tant, això suposarà que operarà una clàusula d'irrevocabilitat; vol dir que no podrà tornar a ser servei públic. I, si això no fos suficient, s'establirà una compensació directa si això afecta els inversors de manera perjudicial.

Els objectius d'aquest tractat per nosaltres són clars: no busca aconseguir més ocupació, no busca generar beneficis per a la ciutadania; en tot cas, busca generar beneficis per als capitals privats i busca explorar una i una altra vegada la via del capitalisme com a sistema totalment irracional de créixer i que privatitza guanys.

Què demanem del Parlament? Què demanem en aquesta moció? Doncs, que es mostri un rebuig clar a aquests tractats, perquè entenem que són tractats que, com hem dit, toquen de mort la sobirania dels pobles, menystenen els drets de les treballadores i els treballadors, aprofundeixen en les desigualtats socials. I en un moment com el que estem vivint ara, en el qual certa part del nostre poble té una aspiració, té aspiracions de sobirania, no podem lligar-nos de mans amb tractats com aquests.

Demanem, a més a més, que totes les negociacions que s'han dut a terme d'esquenes a la ciutadania es facin públiques. Demanem, a més a més, que volem disposar de tota aquesta informació secreta que estan usant per a negociar. Demanem, a més a més, que els empresaris, que les multinacionals i que els bancs deixin de tenir privilegis en les negociacions de qualsevol acord tancat amb els governs. Demanem, a més a més, que davant d'aquestes normes i altres normes que genera la Unió Europea i que ens generen a nosaltres perjudici, a la nostra classe perjudici, a les classes populars perjudicis, que es blindi almenys el que entenem que han de ser coses bàsiques, com són els drets de les treballadores i els treballadors, la reversió de qualsevol privatització i el sistema de pensions.

Què demanàvem més? Demanàvem que es generessin estudis d'aquest Parlament, que puguin ser imparcials, i amb els quals, bé, puguem decidir entre totes i tots quins beneficis tindrà aquest tractat, i no, per tant, aproximar-nos amb falsos apriorismes sobre que, per norma de tres, els tractats de lliure comerç generen més ocupació, generen més creixement econòmic, quan l'economia ortodoxa està farta de dir ja que això no és cert.

En definitiva, nosaltres no ens oposem al comerç internacional, i qui vulgui vendre-ho així, com que ens oposem al comerç internacional...; nosaltres ens oposem que el comerç internacional posi per davant els beneficis de les multinacionals per sobre de les neces-

sitats de les persones; ens oposem que es digui comerç internacional al que és prebendes dels capitals internacionals; ens oposem que es signin aquests tractats perquè aprofundeixen en l'estratègia del capitalisme, i sobretot ens hi oposem perquè aquestes contradiccions que el capitalisme ha demostrat no poden generar més que crisi, una crisi que paguem les classes populars.

Gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Sara Vilà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida.

Sara Vilà Galan

Bé, gràcies. Voldríem agrair d'entrada, també, a la CUP haver presentat aquesta moció, perquè creiem que continuar amb la feina del TTIP serà un viacrucis fins al final de les negociacions, serà molt complicat, i creiem que era molt necessari insistir-hi. Ja vam fer el monogràfic. Nosaltres ho hem intentat en anteriors ocasions, a través d'altres mocions..., que en el debat de política general, doncs, no van ser aprovades. Havíem demanat ja també una consulta prèvia, però no va ser possible. Hi hauré de continuar insistint.

I, a més, ho parlava també amb la portaveu de Convergència i Unió, quan ja estiguin tancades les negociacions serà massa tard. Llavors ja serà massa tard. No podem esperar al resultat d'aquestes negociacions per a començar a caminar, perquè Catalunya comenci a saber quin serà l'impacte per al territori, quin serà l'impacte per a les nostres empreses, quin serà l'impacte a nivell mediambiental, quanta sobirania perdrem ara que són temps de reclamar sobirania democràtica.

I en això estem; estem intentant treballar des dels grups, des de la societat civil, amb la campanya «No al TTIP», que ja està formada per més de quaranta entitats, crec, i que hi està treballant a diari i, a més a més, està organitzant tot un munt d'esdeveniments per a poder informar la ciutadania en tot allò..., amb aquella poca informació que es va filtrant de tant en tant, el que es va publicant per part de la Comissió Europea —certament, disposem d'una mica més d'informació—, però tot allò que, també, gràcies al treball de moltes entitats a nivell internacional i també de grups polítics a nivell internacional, estem intentant recollir pel que fa a les negociacions.

A nosaltres ens preocupa moltíssim que aquest Parlament no hi acabi de col·laborar del tot i ens preocupa moltíssim que el Govern de la Generalitat no vulgui col·laborar-hi. I ens preocupa l'actitud de Convergència i Unió a Madrid i ens preocupa l'actitud de Convergència i Unió aquí, sobretot quan el Grup de la Izquierda Plural o el nostre grup han presentat també en altres ocasions la possibilitat de fer un referèndum, i que ha estat votat en contra per part de Convergència i Unió, a Madrid i a Catalunya.

I no s'hi val a dir que és que com que no sabem de què va, doncs, no cal que fem cap referèndum ni cal que fem cap consulta, perquè, quan ja tindrem tota la informació, les negociacions ja estaran tancades; llavors s'haurà de ratificar per part dels Estats Units, ho haurà de ratificar el Parlament Europeu, i quan ja estigui ratificat, llavors tampoc s'hi val.

Si no fem la feina ara, doncs, ens passarà el toro per sobre. Però estem segurs que segurament n'hi ha molts que ja els va bé que ens passi tot això per sobre, perquè ideològicament hi estan a favor. No ho volen reconèixer, però el debat de fons és que ideològicament vostès coincideixen amb Mariano Rajoy quan el 25 de febrer del 2014, durant el debat de l'estat de la nació, va afirmar que Espanya lideraria el recolzament a l'acord. I estem segurs que, per tot el seu desplegament de polítiques neoliberals i per tots els seus acords i les votacions conjuntes amb el PP a Madrid i també, en qüestions econòmiques, a Catalunya, vostès també voldran liderar el recolzament al TTIP a Catalunya.

L'excusa que no tenim la informació no s'hi val, perquè precisament el que hem de fer és buscar informació. Per això nosaltres els demanàvem, a través de la moció de la CUP, també poder fer..., ens sembla molt bé la comissió, però, en paral·lel, engegar estudis que puguin fer les nostres universitats catalanes, perquè ja hi ha altres universitats internacionals que hi estan treballant, i si elles hi poden treballar i poden aconseguir informació, estem segurs que les universitats catalanes també poden començar a fer passos i a investigar sobre les conseqüències del TTIP. Malauradament, sembla que aquests estudis avui no podran ser aprovats. Tampoc el procés participatiu perquè arribi aquesta informació al territori. També ens preocupa que el territori quedi fora d'aquest debat, perquè, precisament, com hem vist en altres acords bilaterals i amb el NAFTA, el territori al final és qui més en pateix les conseqüències.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Jordi Solé.

Jordi Solé i Ferrando

Gràcies, presidenta. Nosaltres, el nostre grup, som crítics amb el com i amb el context en el qual es duen a terme aquestes negociacions sobre el que podria ser, si s'acaba aprovant, que ja ho veurem, l'acord bilateral de lliure comerç més gran de la història. I som molt exigents i serem molt vigilants amb el què, amb què s'està negociant i amb què eventualment es podria acabar acordant.

Comencem pel context. Sense estar d'entrada i per sistema en contra dels acords de lliure comerç entre la Unió Europea i altres estats o altres blocs econòmics, cal tenir en compte que aquestes negociacions s'estan duent a terme en un context, com a mínim, marcat per tres factors: primer, indefinició, en el millor dels ca-

sos, quan no crisi, del projecte polític europeu, crisi de direcció i crisi de lideratge; segon, context d'estancament econòmic a nivell de la Unió Europea i de recessió en alguns dels seus estats membres, alguns dels quals amb uns nivells d'atur i de precarietat laboral absolutament elevats, i tercer, en un context en el qual estem sortint amb penes i treballs d'una crisi financera que ha demostrat que ni la Unió Europea ni en general la política, ni la Unió Europea ni la política, han estat capaces de posar límits a temps a la voràgine dels mercats. I, per tant, d'alguna manera, el debat al voltant del TTIP i els altres acords remet al debat entre política i mercats, entre qui controla a qui. I, per tant, també a un debat de control democràtic.

Per tant, és un context de risc, i el que s'acabi decidint pot tenir efectes negatius. Però és que, a més a més, abans de concretar aquests acords creiem que caldria que la Unió Europea fos alguna cosa comparable als Estats Units o al Canadà, i, en conseqüència, avançés més en la seva unió política i fiscal. Obligar a un acord igual estats membres tan desiguals, sense mecanismes correctors propis d'una veritable unió política, podria resultar positiu per als més forts, però també podria resultar devastador per als més febles, com ja hem vist, per cert, amb l'euro i la seva primera crisi, de manera que podria haver-hi el perill d'agreujar les disparitats territorials i socials al si de la Unió Europea, que ja són enormes i que, en qualsevol cas, són molt més grans que les disparitats internes als Estats Units o al Canadà.

Per tant, estem en una situació d'asimetria institucional que també pot comportar riscos. Aquí qui té la posició de força en aquestes negociacions són els Estats Units, perquè té més poder polític, perquè gaudeix d'una major integració interna i perquè té una economia més competitiva que l'europea.

Pel que fa al com, tenim clar que cal aportar més llum i transparència a les negociacions i propiciar més debat públic. Recentment, la Comissió Europea ha decidit augmentar la quantitat d'informació publicada i la transparència, però encara no n'hi ha prou, com ha recordat recentment la defensora del poble europeu, aquest mes de gener. Cal més transparència per garantir interessos públics que puguin estar en joc amb aquestes negociacions i cal escoltar més la veu de la ciutadania i la veu dels parlaments: del Parlament Europeu, dels parlaments estatals, dels parlaments subestatals.

Cal posar també la decisió última en mans de la ciutadania a través de mecanismes de participació i a través de mecanismes de decisió com són els referèndums.

I pel que fa al què, per últim, tenim clar que cap acord pot comportar una reducció dels estàndards laborals, mediambientals o de protecció de la salut pública i dels drets del consumidor, ni ha d'afectar els serveis públics, la protecció de la diversitat cultural o la capacitat reguladora dels governs amb relació als mercats.

Tenim clar que no ha d'incloure mecanismes de solució de controvèrsies entre estat i inversors al marge de la jurisdicció ordinària dels estats i al marge també del control democràtic; mecanismes que poden donar

lloc a decisions contràries a l'interès públic, a l'interès general.

I tenim clar que ha de tenir en compte els interessos de les petites i mitjanes empreses, moltes de les quals veuen amb recel els efectes que pot tenir sobre la seva incidència en els mercats l'entrada massiva de productes nord-americans més competitius; així com també els interessos dels nostres agricultors, dels nostres ramaders i dels nostres pescadors. En definitiva, cal valorar bé els riscos sobre les economies productives locals. I ens sembla que aquesta anàlisi no ha estat del tot feta, almenys en el cas del nostre país.

Pel que fa –molt ràpidament– a la nostra votació, votarem a favor de la majoria dels punts; hem entrat algunes esmenes... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Senyora Vallet, em referiré a vostè perquè bàsicament és la que va portar la interpellació, ha presentat la moció, i crec que no li descobriré pas absolutament res si li dic que, evidentment, nosaltres defensem un model diferent del seu. No passa res. Crec que és molt normal. Per això també ocupem grups parlamentaris diferents.

Amb tot, i jo crec que seria just reconèixer-ho, nosaltres hem presentat moltes esmenes. I hem presentat moltes esmenes amb la voluntat de cercar punts de trobada, perquè ja entenem que hi hagi discrepància davant d'aquests aspectes tan importants, però també preteníem això, no?, intentar buscar un diàleg i veure si podíem apropar postures. Ens ha sorprès que vostè només ens ha acceptat una esmena, de caràcter purament tècnic, perquè hi havia un error en el nom de la comissió; és l'única concessió que ens ha donat.

De totes maneres, nosaltres estem d'acord amb alguns dels punts d'aquesta moció. I bàsicament són aquells..., doncs, el punt 3, que és sol·licitar a totes les institucions estatals i europees participis en les negociacions a fer públiques les informacions de les quals disposen. Pensem que ja s'està fent, eh?, però és evident que nosaltres volem la màxima transparència. I, per tant, estem d'acord amb aquest punt.

També estem d'acord que siguin garantides la protecció de la diversitat cultural i la pluralitat dels serveis d'audiovisual de la Unió Europea. És clar que nosaltres estem d'acord amb això, eh?, però diuen que això ho insta el Govern de la Generalitat de Catalunya. Ens agradaria molt que qualsevol cosa que digui el Govern de la Generalitat tingui una influència que condicioni tot Europa, que tota la Unió Europea ens faci cas; però, en tot cas, estem d'acord amb el respecte a la diversitat. Que quedi clar.

Hi ha alguna altra dada en aquest aspecte, no?, doncs, com, per exemple, que demanem al Govern que insti

el Parlament a crear el grup de treball. Crec que no cal que el Govern insti el Parlament a crear el grup de treball dintre d'una comissió. Però, en tot cas, hi han errades d'aquest tipus que..., que bé. Nosaltres el que sí que tenim clar és que estem a favor que es creï aquest grup de treball. I, senyora Sara Vilà, estem d'acord que es creï aquest grup de treball, estem d'acord que aquest grup de treball ha de fer un informe que discutirem en aquest plenari, i crec que és el grup de treball..., si fa falta, que demani a la universitat o a qui sigui els informes complementaris. Però em fa l'efecte que és la mateixa..., si diem que constituïrem un grup de treball, fem que el grup de treball treballi. Per tant, que quedi clar que estem a favor, també, dels punts 13 i 14.

Evidentment, també estem a favor del punt 20, defensar la màxima transparència de les negociacions per tal de garantir un debat informat. Evidentment, que estem d'acord amb això. I, per tant, també el votarem a favor.

I també votarem a favor del punt número 22. Per què? Doncs, perquè, si al final aquest acord acaba, i, a més a més, aquest acord suposa que hi pugui haver alguns col·lectius dintre de la Unió Europea que puguin ser perjudicats, es creï un fons per intentar ajudar tota aquesta..., possibles, perquè m'ha fet molta gràcia, però tothom parla de possibles: «podria ser...», «podria ser...». Bé, en tot cas, jo crec que ha quedat bastant clar que estem parlant de possibles, però que no estem parlant absolutament de cap acord pres ni absolutament res que realment ja podríem dir que s'està vulnerant no sé què.

Hi han altres punts que potser hi podríem estar una miqueta d'acord. El que passa és que estan redactats de tal manera, amb tanta acritud en contra dels tractats de lliure comerç, que nosaltres això no ho podem votar. Perquè no sempre els tractats de lliure comerç són dolents per a aquest país; ni per a aquest país ni per a altres. Alguns països subdesenvolupats han pogut acabar-se de desenvolupar amb segons quins tractats que han suposat una millora pels aranzels que havien de pagar. I, per tant, no sempre això és dolent, i ho hem de tenir compte.

I també crec que cal tenir en compte que hi han àmbits, àmbits importants, com el tema de la salut i altres sectors estratègics, que estan fora d'aquest tipus de negociacions. I, per tant, em fa l'efecte que abans d'alarmar la gent..., d'acord que puguem tenir discrepàncies amb el sí o amb el no, el que sigui, però el que no podem fer és crear un alarmisme innecessari. Si hi han llocs, hi han àmbits que no entren dintre d'aquest posicionament, per què carai anem insistint que això sí que serà d'aquesta manera?

Per la resta, doncs, com els deia; és a dir, la voluntat quina és? Que el tractat sigui el màxim..., les negociacions siguin el màxim de clares possible, i, a més a més, que nosaltres estem d'acord que ja no pugui haver-hi res que vulneri ni els drets dels treballadors ni els drets mediambientals ni cap tipus de..., i, sobretot, aquells que fan referència al conjunt de la cohesió social, que és un bé que hem defensat entre tots.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula l'il·lustre senyor Ferran Pedret, en nom del Grup Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades, s'han dit ja algunes qüestions de context, que no voldria repetir, per ajudar a situar la transcendència del debat que estem tenint, i del debat que estem tenint no només en aquesta cambra, sinó al conjunt del continent, sobre aquest projecte d'acord de partenariat comercial i d'inversions Unió Europea - Estats Units. Jo en voldria donar algunes més, encara que sigui molt breument.

El projecte del qual estem parlant, en cas que prosperés, és un dels projectes de creació d'una zona de lliure comerç més ambiciosos mai intentats, en el sentit de la seva dimensió. Estaríem parlant d'una àrea de lliure comerç de 820 milions de persones, amb un producte interior brut equivalent al 60 per cent del mundial i un volum de transaccions comercials valorat en l'actualitat en 960.000 milions d'euros l'any. Això ja situa, en primer lloc, la dimensió de la qüestió, la transcendència. Només és comparable, en aquests moments, amb el tractat transpacífic que els Estats Units també està impulsant, junt amb altres països de la conca del Pacífic. I, per tant, això ajuda també a subratllar la importància geoestratègica que més enllà, inclús, del comerç té un acord d'aquestes característiques.

Això, per tant, ens situa en un context determinat. Abans s'ha parlat de les circumstàncies de crisi econòmica, de crisi política i institucional de la Unió Europea; m'ha semblat molt pertinent. També és veritat que se'ns diu –i crec que és bo ser escèptic respecte a aquest tipus d'afirmacions que es fan *a priori*, encara que hi hagi alguns estudis al darrere– que aquest tractat, en cas de prosperar, podria suposar que augmentés el PIB de la Unió Europea en uns 120.000 milions d'euros –l'any, eh?–, i que s'espera que creés 1,3 milions de llocs de treball, en un context en què hi ha 24,5 milions de persones aturades, a la Unió Europea, i 124 milions de persones en situació de pobresa o de risc d'exclusió social, a la Unió Europea. Però ja dic que crec que això cal entomar-ho amb molt d'escepticisme, perquè no seria la primera vegada que promeses de rèdits d'aquestes característiques en termes de llocs de treball o d'augment de la prosperitat dels estats fossin després impugnades per la realitat del desenvolupament d'alguns acords de lliure comerç, que, en alguns casos, han tingut efectes positius.

Per exemple, una zona de lliure comerç que coneixem bé és la de la Unió Europea, i crec que es pot dir que la incorporació d'Espanya a la Unió Europea va tenir efectes netament positius tant a mitjà com a llarg termini en l'economia espanyola, com en la d'altres estats que després s'hi han anat incorporant. Però, en canvi, hi han altres casos, Amèrica Llatina, sense anar més lluny, on les conseqüències socials i ambientals són molt més discutibles, eh? També hi ha crítiques, evidentment, a la Unió Europea que es poden fer, però... Ho dic perquè m'ha semblat bé la posició en què

s'argumentava que no s'estava en contra del comerç internacional; en el fons, és pràcticament impossible estar-hi en contra, perquè es produirà, regulat o no, però es produirà.

I la nostra posició com a Grup Socialista és que nosaltres estem a favor de la regulació del comerç internacional. No estem a favor d'acords que el que facin és desregular, no estem a favor d'acords que el que pretenguin, diguem-ne, és un anivellament a la baixa de les condicions laborals, socials, dels requisits, des del punt de vista ambiental, fitosanitari, de seguretat alimentària, de protecció del consumidor, etcètera. Nosaltres estem en contra que hi hagi un sistema d'arbitratge per a la resolució de conflictes entre inversor i estat al marge dels òrgans jurisdiccionals. A més, em sembla que cal analitzar les tendències que darrerament hi ha. Austràlia ho està retirant dels seus tractats bilaterals i ha dit que no ho tornarà a incorporar; Sud-àfrica està en el mateix camí. Hi ha diversos estats que estan revisant això, i em sembla que és absolutament raonable, tot i que no sigui absolutament desconegut, perquè hi ha molts tractats que s'apliquen en diversos estats membres de la Unió Europea que ho contemplen, no?

Per tant –perquè, com se m'esgota el temps, he de concloure–, nosaltres el que creiem és que s'han d'establir molt clarament les línies vermelles. Això és un tractat que encara està en negociació –hi ha set rondes, s'està ara en la vuitena–, i caldrà estar molt atents i atentes perquè la mateixa magnitud obliga a un principi de prudència i d'escepticisme, tant respecte a les crítiques més desafortunades –que n'hi pot haver– com respecte a aquells que en fan un panegíric i creuen que això, diguem-ne, ha de ser la salvació de l'economia de la Unió Europea.

És absolutament fonamental que preservem el model social europeu i absolutament fonamental que tinguem un sistema que pugui compaginar i pugui permetre la complementarietat entre la democràcia política, el progrés econòmic i el benestar i la cohesió social, que és allò que havia caracteritzat... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Juan Milián.

Juan Milián Querol

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, la moció que ens presenta la CUP és llarga, té vint-i-un punts, però em centraré en aquell punt que crec que la resumeix, que és el rebuig a l'acord de lliure comerç i inversions entre la Unió Europea Unió i els Estats Units, que es coneix com a TTIP, punt que –tampoc els sorprendrà– el Partit Popular no comparteix amb vostès.

Ja vam explicar el que pensàvem a les compareixences, a la comissió monogràfica sobre el tema, a la Comissió d'Acció Exterior, el passat mes de desembre. I, de fet, compartim gairebé al cent per cent l'expo-

sició que va fer el director de la representació de la Comissió Europea a Barcelona, el senyor Ferran Tardellas. Des del Partit Popular creiem que el TTIP és molt interessant per a Europa des d'un punt de vista socioeconòmic, però vital, molt necessari, des d'un punt de vista geopolític o geoestràtic.

Estem parlant del tractat de lliure comerç i d'inversió més important i més ambiciós de tota la història. Algunes dades ja s'han donat: les dues àrees econòmiques sumen gairebé..., o una mica més del 50 per cent del PIB mundial; 30 per cent del comerç internacional de manufactures, i 40 per cent del de serveis.

Creiem en la Unió Europea, en Espanya i en la força de la societat i l'economia catalanes. I, per tant, creiem que una major integració econòmica amb un soci com els Estats Units ens farà més forts, ens ajudarà a créixer i a crear milers de llocs de treball, també a Catalunya.

L'eliminació d'aranzels, al voltant del 3 per cent de mitjana en l'actualitat, però sobretot la reducció de barres no aranzelàries amb l'harmonització de la regulació afavoriran notablement les inversions, el comerç i la creació d'ocupació a totes dues bandes de l'Atlàntic. Alguns estudis calculen que el PIB de la Unió Europea podrà arribar a créixer uns 120.000 milions d'euros, que és el mateix que uns 545 euros per família, que no està gens malament, en els temps que corren.

A més, estudis com el de la Fundació Bertelsmann destaquen que els països més beneficiats d'aquest tractat serien els països escandinaus, el Regne Unit, Irlanda i, sobretot, Espanya. Malgrat algunes de les prioritats equivocades que creiem que té el Govern de la Generalitat, que prefereix ocupar-se en la internacionalització política i no preocupar-se de la internacionalització econòmica, Catalunya i les empreses catalanes tenen un gran potencial exportador, que no ve d'ara, sinó que té una gran tradició, com també s'ha dit. I el TTIP, per tant, és una gran, una grandíssima oportunitat per a totes aquelles pimes catalanes que exporten o poden arribar a exportar als Estats Units; una oportunitat que crea llocs de treball; una oportunitat, per tant, social.

Aquí molts cops ens omplim la boca que la nostra marca és la feina ben feta. I és així, la nostra marca és la feina ben feta. I, per tant, no ens hauríem de tancar portes. Les pimes catalanes ofereixen productes i serveis que, amb menys barreres, podrien tenir un ampli mercat als Estats Units. De fet, les grans empreses ja tenen recursos, ja tenen assessors que permeten minimitzar aquests obstacles. Per això, aquest tractat a qui més afavorirà i a qui més oportunitats donarà serà a les petites i mitjanes empreses.

No comparteixo, tot i que entenc la por –ideològica– d'alguns partits cap a la llibertat, sobretot a la llibertat de comerç... Però, mirin, abans també –crec que ho ha dit el diputat socialista– molts tenien por a la integració europea, a la integració econòmica europea, i avui ningú dubta de la importància d'aquesta integració econòmica per a les pimes i per als consumidors catalans, espanyols i europeus en general. Podem dir, és veritat, que Europa pateix una gran crisi, però, si-

guem rigorosos i comparem l'evolució de països que no fa tant tenien economies semblants com Polònia i Ucraïna i quina evolució han tingut des que la primera s'ha integrat econòmicament a Europa.

Geopolíticament deia, també, que és un tractat innecessari, la Unió Europea i els Estats Units són més que socis comercials, compartim la defensa d'uns principis i uns valors comuns que s'afeblirien si no fóssim capaços de construir ponts i ajudar-nos mútuament. El món avui en dia està canviant molt ràpidament i ningú ens esperarà, no ens podem quedar al marge. De fet, els mateixos Estats Units estan negociant un tractat de característiques semblants amb Japó i altres deu economies de la regió Àsia-Pacífic: la Xina està expandint els seus tentacles a tots els continents i Rússia planteja tot un repte a la Unió Europea, per no parlar de les convulsions al Nord d'Àfrica o a l'Orient Mitjà.

En definitiva, economia, geopolítica. Potser alguns tenen encara prejudicis contra el lliure comerç o contra els Estats Units, però, si us plau, si Raúl Castro ha estat capaç de superar aquests prejudicis, esperem que l'esquerra catalana també ho sigui.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor *conseller*, señores diputados, señoras diputadas, la CUP trae hoy al Parlamento de Cataluña una moción sobre el Acuerdo Transatlántico de Comercio e Inversiones entre la Unión Europea y los Estados Unidos, lo que se conoce coloquialmente como el TTIP por sus siglas en inglés.

Yo creo que no sorprenderá a nadie que desde Ciutadans, en líneas generales, no vamos a dar apoyo a esta moción. Pero le explico por qué. Y básicamente no le vamos a dar apoyo por tres cuestiones.

La primera es por la premisa de la que ustedes parten. Ustedes no es que estén en contra del TTIP, ustedes están en contra de la Unión Europea. Ustedes están en contra, profundamente, de la Unión Europea. Son profundamente antieuropeístas, y nosotros, que somos favorables a la Unión Europea, somos europeístas, pues ya partimos de una premisa, evidentemente diferente.

Es más, ustedes estarían encantados de que Cataluña saliera de España, por tanto de la Unión Europea, y además querrían incluso llevarse a la Comunidad Valenciana y a las Baleares, con esta especie de neoimperialismo del siglo XXI. Nosotros, por tanto, en eso no podemos estar de acuerdo. Y además, la señora Vallat decía antes: «Nosotros no estamos en contra del comercio internacional.» No, ya me lo imagino. Yo estoy segura de que ustedes, con el tratado Alba están muy a favor, eh? La alianza bolivariana para los pueblos de nuestra América. (*Veus de fons.*) ¿Eh? ¿Lo ve? Me lo afirman con la cabeza. Claro. Impulsado por el hasta siempre comandante Hugo Chávez, ¿verdad, se-

ñor...? Sí, sí... En el que participan Venezuela, Cuba, Bolivia, Ecuador... Bueno, sus referentes, ¿no?, políticos a nivel internacional. Ustedes parten de una premisa, de un modelo que nosotros no compartimos.

El segundo motivo por el que no le daremos apoyo es por el contenido de la moción. Ustedes parten de un rechazo absoluto y preventivo del TTIP. Porque el TTIP, a día de hoy, no existe. No se sabe cuál va a ser el contenido. Por tanto, este rechazo preventivo nosotros no lo compartimos. Nosotros estamos de acuerdo en seguir negociando este TTIP. Estamos de acuerdo, porque pensamos que puede, puede ser una oportunidad de crear un espacio de libre comercio transatlántico, entre democracias occidentales que compartimos determinados principios y determinadas economías, y además porque es una manera de competir en el mundo actual. Ustedes niegan una evidencia, y es que actualmente la tendencia es a unirse, a integrarse, a formar espacios de libre comercio, y si no miren los movimientos de potencias mundiales, como está haciendo China también.

Pero estamos de acuerdo con ustedes en una cosa. No estamos a favor de que se haga esto a cualquier precio, que este tratado tenga cualquier tipo de contenido. Y hay cuestiones que a nosotros nos preocupan, también. Creemos sinceramente que se han hecho negociaciones de una manera absolutamente opaca. Nosotros lo decimos. Queremos que se dé más transparencia a las negociaciones relativas a algo que será de relevancia mundial e histórica. Porque el TTIP es un tema muy, muy importante.

También nos preocupa que firmar este tratado suponga que salten por los aires las garantías, los estándares y los derechos que tanto esfuerzo nos ha costado a los europeos construir dentro de la Unión Europea. También nos preocupa. Y tampoco estamos de acuerdo con que se incluyan mecanismos de resolución de conflictos, los llamados ISDS, tal y como están planteados en este momento.

Hay cuestiones en las que nosotros tenemos dudas y nuestros europarlamentarios trabajan para que el texto final de este tratado, con el cual nosotros estamos de acuerdo *a priori* en avanzar y en negociar, pues respete estas cuestiones.

Pero el último de los motivos por el que no vamos a dar apoyo a su moción es por la forma. Es que le recuerdo que este es el Parlamento de Cataluña, no es el Parlamento Europeo. Y además es lógico, porque ustedes han renunciado a participar en el Parlamento Europeo, porque son profundamente antieuropeístas. No se presentaron ni siquiera a las últimas elecciones. Nuestros eurodiputados en el Parlamento Europeo, porque nosotros creemos en el proyecto de la Unión Europea, trabajarán para que este tratado sea lo mejor posible para los intereses de los europeos. Y además ustedes, es que piden unas cosas al Gobierno de la Generalitat qué más quisiera el señor Puig, ¿eh?, ¿verdad?, tener determinadas competencias para influir en el conjunto de la Unión Europea –más quisiera.

Nosotros, desde Ciudadanos, somos profundamente europeístas. Nosotros estamos a favor de la Unión, den-

tro de España y dentro de la Unión Europea. Y no lo hacemos de una manera ingenua. Sabemos que estar en la Unión Europea tiene inconvenientes. Claro. Pero estamos profundamente convencidos de que son muchas más y más importantes las ventajas. Nosotros estamos de acuerdo en que se negocie este tratado, porque puede ser una auténtica oportunidad para los europeos, pero no estamos dispuestos a aceptar cualquier cosa y a cualquier precio, y en esta línea trabajan nuestros eurodiputados, nuestros dos eurodiputados en el Parlamento Europeo.

Y, por tanto, no daremos apoyo prácticamente a ningún punto de la moción, salvo los referidos a la transparencia y a la resolución de conflictos.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Sí. Primer de res, doncs, agrair la campanya que han fet Catalunya contra el TTIP que són els que estan bàsicament organitzant i traslladant informació que no arriba a la ciutadania, agrair-los la feina que fan, agrair que estiguin aquí, també.

Sobre les esmenes, també agrair als grups que han presentat esmenes, agrair a Iniciativa i a Esquerra, també el to. Agrair també les de Convergència i Unió, però no ens diguin que volien arribar a un acord, perquè de vint esmenes, quinze eren de supressió. No sé a quin acord volen arribar amb quinze esmenes de supressió! En tot cas, crec que era injust que ens diguéss això. Agrair la intervenció de tots els diputats.

A la senyora Arrimadas: la considerava una mica, una mica per sobre d'agafar els tònics de la República Bolivariana de Venezuela. Ara bé, si li ha servit per a conèixer què és l'Alba, ens n'alegrem; si li ha servit per a conèixer qui és Hugo Chávez Frías, ens n'alegrem. I, sobretot, una cosa tingui clara: això és el Parlament de Catalunya. Diu: «Esto es el Parlamento...», és el Parlament. Vostès sàpiga una cosa: la Unió Europea no és Europa. La Unió Europea és un ens polític supranacional que controla Europa, però no és Europa. Quan diu que la CUP és antieuropeista, s'equivoca. La CUP està en contra de la Unió Europea, no en contra d'Europa, per a començar.

Sobre els serveis públics i generar l'alarmisme? Nosaltres no generem cap alarmisme, la Comissió Europea fins i tot ha dit que precisament aquesta clàusula que els ha de protegir de les negociacions, ja no els ha protegit en tractats anteriors; però, en tot cas, el TTIP no és l'únic tractat que està ara sota el punt de mira. Està el TISA, i el TISA sí que promou, a més a més, la liberalització dels serveis públics. Per tant, alarmisme, no, el que és. I el que és amb els mateixos documents de la Unió Europea, per no parlar del canvi en els mètodes de la negociació i passar a la llista negativa que tindrà un impacte profundament negatiu en la negociació.

Sobre els estudis de creixement de l'ocupació, sobre els estudis de creixement del PIB, a què feia referència el diputat del Partit Popular, i també la diputada de Convergència i Unió, també estan ja desmentits per la Comissió Europea. Diuen que rebaixen les expectatives. Que no els passi el que els va passar a vostès amb Barcelona World. Que no els passi que diuen que generen mils llocs d'ocupació que després no es generen.

Finalment, sobre les afirmacions que això suposarà un favor a les pimes. Al contrari, precisament les universitats el que estan dient són que les petites..., ramaderia i pagesia, petites explotacions i sobretot pimes són les que més es veuran afectades per aquest tipus de tractats. Per tant, en fi, als documents publicats ens remetem, sobretot als que ja ara mateix ha reconegut la Comissió Europea, i, per tant, alarmisme, cap: el que és.

Algú ens deia que nosaltres tenim por a la Unió Europea, que tenim por als tractats de lliure comerç. Nosaltres no tenim cap por a la Unió Europea, cap por als tractats de lliure comerç. El que estem convençudes és que els tractats de lliure comerç, han generat, porten a la classe treballadora a la misèria i porten a les empreses a cada vegada acumular més capital.

La presidenta

Cridem a votació.

(Ferran Pedret i Santos demana per parlar.) Senyor Pedret?

Ferran Pedret i Santos

Presidenta, per demanar votació separada.

La presidenta

Digui'm.

Ferran Pedret i Santos

Dels següents punts: els punts 1, 9, 11, 15.1, 16, 17, 18 i 19, que poden formar un sol bloc, si cal.

La presidenta

Molt bé. *(Inés Arrimadas García demana per parlar.)* Senyora Arrimadas?

Inés Arrimadas García

Senyora presidenta, per demanar votació separada dels punts 3, 12, 20, i dels punts 1, 2, 19 i 21. I també per al·lusions, senyora presidenta, si us plau.

La presidenta

Trenta segons.

Inés Arrimadas García

Señora Vallet, conociendo sus referentes políticos, conociendo cuáles son sus países ideales, no es que uste-

des estén en contra de la Unión Europea, es que ustedes están en contra de los principios de libertad, de progreso y de bienestar que la Unión Europea supone en el mundo.

Muchas gracias.

(M. Mercè Jou i Torras demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Jou...

M. Mercè Jou i Torras

Voldria..., per al·lusions, i també per demanar votacions separades de determinats punts.

La presidenta

Digui'm, primer, les votacions separades.

M. Mercè Jou i Torras

Sí, miri, els punts 3, 10, 13, 14, 20 i 22, que per part nostra es podrien votar conjuntament.

La presidenta

Tretze, 14...?

M. Mercè Jou i Torras

Ho repeteixo: 3, 10, 13, 14, 20 i 22.

La presidenta

Vint i 22, d'acord.

M. Mercè Jou i Torras

Però també del 12... Jo ho dic perquè els que li he dit primer nosaltres podríem votar-los...

La presidenta

Sí, el que passa és que alguns coincideixen.

M. Mercè Jou i Torras

D'acord. Doncs, afegir-hi el 12 també.

La presidenta

Dotze, d'acord.

M. Mercè Jou i Torras

I després per al·lusions...

La presidenta

Trenta segons.

M. Mercè Jou i Torras

...amb la senyora Vallet. Senyora Vallet, nosaltres presentem esmenes, si fa falta de supressió, perquè d'entrada el redactat no ens agradava, però és que l'única manera que tinc de transaccionar és presentant esmenes. Si no presento esmenes és impossible poder arribar a un acord. I aquesta era la finalitat.

I, en segon, nosaltres pensem que aquest tractat pot tenir algun problema, jo no dic que no; però que, en tot cas, a qui ha de beneficiar més és a les pimes, perquè jo, pel que..., crec que a les multinacionals, molts d'aquests problemes que vostès ens anuncien ja se'ls passen..., els sobrepassen, els superen i no tenen cap trava en aquest aspecte.

Gràcies.

La presidenta

Comencem la votació de la moció. Hi han moltes peticions de votació separada, alguna es podria fer conjunta, però els ho preguntaré quan passem unes primeres.

Votem, en primer lloc, el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 73 en contra i 38 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 73 en contra.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 106 vots a favor i 17 en contra.

Podríem votar el 9 i el 10 conjuntament –9 i 10 conjuntament? *(Pausa.)* No.

Doncs, el 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 64 en contra i 28 abstencions.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 98 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 31 vots a favor, 63 en contra i 28 abstencions.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 59 vots a favor, 16 en contra i 47 abstencions.

Es poden votar el 13 i el 14 junts? *(Pausa.)* Sí? *(Pausa.)*

Doncs, votem els punts 13 i 14.

Han estat aprovats per 98 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 15.1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 32 vots a favor, 65 en contra i 26 abstencions.

Podem votar ara el 16, el 17, el 18 i el 19? *(Pausa.)* Tots, sí? *(Pausa.)*

Doncs, 16, 17, 18 i 19.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 13 vots a favor, 73 en contra i 37 abstencions.

I votem ara el punt 20 –punt 20.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 107 vots a favor i 16 en contra.

Votem el punt 22.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 98 vots a favor, 16 en contra i 9 abstencions.

I votem ara la resta de la moció. *(Veus de fons.)* No? *(Inés Arrimadas García demana per parlar.)* Senyora Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Havia demanat votació separada del punt 21. No sé si...

La presidenta

Sí, perdó –perdó. Sí, sí, el punt 21.

Inés Arrimadas García

Gràcies.

La presidenta

El punt 21. No en queda cap més, eh que no? *(Pausa.)*

Vint-i-u.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 73 en contra.

I votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 50 vots a favor, 64 en contra i 9 abstencions.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de nou del vespre i deu minuts.